

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

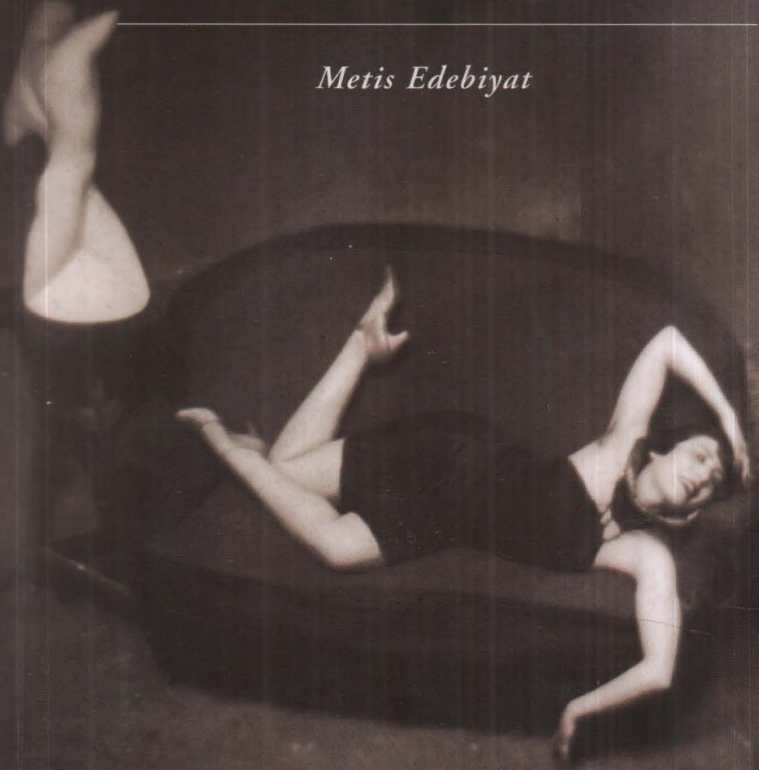
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ENGİN GEÇTAN

KIRMIZI KİTAP

Metis Edebiyat

Engin Geçtan KIRMIZI KİTAP

Uzmanlık alanı psikiyatri olan Engin Geçtan 1975-1987 yılları arasında meslek dışı okuyucular tarafından da ilgiyle karşılanan dört kitap yazdı. Çok sayıda basım yapmış ve yapmakta olan ve kendi bilimsel disipliniyle ilgili bu dörtlünün ardından, psikiyatri alanının çerçevesinden çıkma isteği doğrultusunda roman-senaryo çalışmalarına başladı. Ankara ve İstanbul'daki dört üniversitede öğretim üyeliği yapmış olan Engin Geçtan halihazırda üniversitedeki part-time görevi dışında klinik çalışmalarını psikoterapist olarak sürdürmektedir. Metis Yayınları'nda yazarın *Dersaadet'te Dans*, *Bir Günlük Yerim Kaldı İster misiniz?*, *Kırmızı Kitap* ve *Kızarmış Palamutun Kokusu* adlı romanlarıyla, kırk yıllık bir deneyimin ardından psikiyatriye, ülkemiz insanına ve bugün kaosun kenarında yaşanan süreçlere bakışını dile getiren *Kimbilir* ile *Hayat* ve 1982 yılında yazdığı, günümüze kadar 25 baskı yapan *İnsan Olmak* adlı kitabının gözden geçirilmiş yeni baskımı yayımlandı.

Metis Yayınları
İpek Sokak 9, 80060 Beyoğlu, İstanbul

Metis Edebiyat
KIRMIZI KİTAP
Engin Geçtan

© Engin Geçtan, 1998
© Metis Yayınları, 1998

Birinci Basım: *Kırmızı Kitabın Öyküsü* adıyla
Remzi Kitabevi, Ekim 1993
Gözden Geçirilmiş İkinci Basım: Mart 1999
Üçüncü Basım: Nisan 2003

Yayın Yönetmeni: Müge Gürsoy Sökmen

Kapak Tasarımı ve Grafik: Semih Sökmen
Kapak Resmi: Andre Kertész'in fotoğrafı (Paris, 1926)
üzerine kolaj

Dizgi ve Baskı Öncesi Hazırlık: Metis Yayıncılık Ltd.
Kapak ve İç Baskı: Yaylacık Matbaacılık Ltd.
Cilt: Sistem Mücellithanesi

ISBN 975-342-235-0

ENGİN GEÇTAN

KIRMIZI KİTAP

METİS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

KIRMIZI KİTABIN BU OKUNUŞUNDAKİ OLAYLARA KARIŞANLAR

FİLM EKİBİNDEKİLER:

<i>Tea</i>	Oyuncu, altmış yaşlarında
<i>Te</i>	Oyuncu, yirmi sekiz yaşında
<i>Taos</i>	Yıldız oyuncu, otuzlarında
<i>Ra</i>	Oyuncu, kırk beş yaşlarında
<i>Peppi</i>	Film yönetmeni, kırk yaşlarında
<i>Lui</i>	Senaryo yazarı

ŞEHİRDEKİ DİĞERLERİ:

<i>Halem</i>	Polis komiseri
<i>Sahara</i>	Peppi'nin karısı
<i>Val Valos</i>	Tanınmış sanayici
<i>Pia</i>	Te'nin kız arkadaşı
<i>Havana</i>	Tea'nın yardımcısı
<i>Yan</i>	Taos'un Çinli yardımcısı
<i>Albrigetta</i>	Balerin
<i>Rik</i>	Albrigetta'nın kardeşi
<i>Quqia</i>	Amerikalı caz şarkıcısı
<i>Zara</i>	Tea'nın arkadaşı
<i>Apollo (Apo)</i>	Val Valos'un şoförü
<i>Minki</i>	Ra'nın kızı

ÇİNGENE KAMPINDAKİLER:

<i>Luka</i>	Kampın reisi
<i>Tibor</i>	Luka'nın oğlu
<i>Jano</i>	Genç çingene

İSKENDERİYE'DEN DÜŞENLER:

<i>Roveyda</i>	Mısırlı melez çingene
<i>Ho</i>	Çinli arkeolog
<i>Wahab</i>	Mısırlı cani
<i>Abbas</i>	Roveyda'nın kocası

RİO DE JANEİRO'DAN EL VERENLER:

<i>Mario</i>	Brezilyalı gemici
<i>Amalia</i>	Mario'nun karısı
<i>Felicia</i>	Mario'nun kızı

YAKICI sıcak bir yaz günü öğleye doğru. Bir kaldırım kahvesinde birbirinden uzak masalarda kendi başlarına oturan bir kadın ve bir erkek. Masa örtüleri, duvarlar, her şey beyaz. Arada bir görünen uzun boylu, sıska garsonun gömleği ve papyonu da öyle. Beyaz ve تنها kahvenin önündeki kaldırım ise her türden, her sınıftan, çeşitli kıyafetlerde insanlarıyla rengârenk bir mozaik.

Te, yirmi sekiz yaşında, çocuksu yüzü, yumuk gözleriyle, yakışıklı sayılabilecek bir genç. Üzerinde kısa kollu, beyaz bir gömlek, yüzünde düşünceli bir ifadeyle, sürekli uzaktaki masada oturan Ra'ya bakıyor. Ra, kırk beş yaşlarında, esmer, tombulca bir kadın. Beyaz elbisesinin açık, yuvarlak yakasının kenarı küçük ve renkli işlemelerle süslenmiş. Dudakları kalp şeklinde boyanmış, belirgin bir kırmızıyla. Kulaklarının ardından omuzlarına inen kuzguni siyah saçları dağınık. Yüzünde huzurlu bir ifadeyle büyük bir bardaktan renksiz bir içki yudumlarken, Te'nin bir ara taktığı güneş gözlüklerinin ardından sürdürdüğü gözaltından habersiz.

Yine de çok zaman geçmedi böyle ve bir süre sonra, Ra hesabını ödeyerek gitmeye hazırlandı. Te, kadın ayağa kalktığı anda, elinde taşıdığı kırmızı ciltli kitabı fark etti, cildin bir yüzü eksik. Bir de, sol bileğinde taşıdığı, değerli olduğu belli ve gösterişli bileziğe gözü takıldı. Ra kahveden ayrılmak üzere masaların arasından geçerken, Te yerinden fırlayıp hızlı adımlarla ona yaklaştı.

tı, heyecanlı olduğu belli.

— Sizi bir yerden tanıdığımı eminim!

Ra bir an Te'ye baktı ve başını hafifçe eğerek onu selamladı. Sonra zarif bir el hareketiyle yolundan çekilmesini belirtti ve bir şey söylemeden yoluna devam etti.

Te, uzaklaşan kadının ardından bir süre baktıktan sonra, yerine dönüp masasının üzerinde gazetesine bir göz atmak istedi ve gözleri iyice açılmış halde gazetenin ilk sayfasında bir yere takılıp kaldı. Tekrar yerinden fırladı ve Ra'nın gittiği yöne doğru koştu. Caddeye çıkınca durup, gözleriyle her yönü dikkatle taradı, ama kadın sırta kadem basmıştı. Düşünceli bir yüzle kahveye döndü ve gazetenin birinci sayfasındaki habere bir kere daha baktı: "Kimliği meçhul bir kadının cesedi Eski Kent'in dar sokaklarından birinde bulundu." Altındaki fotoğrafta Ra'nın maskeleymiş yüzü ve biraz önce kahvede otururken üzerinde olan, yakası işlemeli beyaz elbise kana bulanmış. Haber Te'nin çalıştığı gazetesinin o günkü nüshasında.

Te, gazetede ki çalışma arkadaşı Taos ve bir görevli ile birlikte şehir morgunun koridorunda yürürken Taos anlatıyordu:

— Oraya polisten biraz sonra ulaştım. Öleli birkaç saat olmuş dediler. Sanırım öğleden sonra beş sıralarında.

— Güpegündüz ve sokakta!

— Biliyorsun, o sokaklardaki evler yüksek bahçe duvarlarının gerisindedir. Dükkan ya da benzeri yerler de yoktur. Bu sıcağa öyle sakın bir sokakta kim dolaşır ki?

Te birden durdu, o durunca diğerleri de.

— Onu orada kim bulmuş?

— Şehirdeki eski yapıları dolaşan bir çevreci grup. Dün gazeteden izin almamış olsaydın oraya sen gitmiş olacaktın.

— Havaalanına gitmem gerekti, birini karşılamak için.

Tekrar yürümeye başladılar ve bir başka koridora saparak geniş bir kapının önüne geldiler.

Ra'nın, yüzünden örtüsü çekilmiş cesedi çevresinde Te gözlerini cesede dikmiş ve suskun. Taos arkadaşının yüzüne merakla baktı.

— Bu o mu? Fotoğraftaki kadın tanıdığım birine benziyor demiştin.

Te bir süre tereddüt etti, sonra başını iki yana salladı.

— Hayır!.. Hayır o değil... Yanılmışım.

Kendini toparlamaya çalışarak gülümsedi.

— Şu anda bir ölüye bakıyor olmaktan etkilenmiş olmalıyım. Benimle buraya kadar geldiğin için teşekkür ederim.

Sonra morg görevlisine döndü:

— Size de!

Caddede Taos'un arabasına doğru yol alırlarken yaşanan suskunluğun ardından Te'nin sesi duyuldu:

— Bıçaklanarak öldürüldüğü anlaşılıyor. Katile karşı koymaya çalışmış mı?

— Sanırım. Cinayetin hırsızlık amacıyla işlenmemiş olduğu kesin, çünkü bileziğine dokunulmamış. Oysa çok değerliymiş. Ama bana tuhaf gelen bir şey var.

— Ne gibi?

— Kadının elinde kırmızı bir kitap cildinin tek bir yüzü vardı. Kitabın kendisi zorla elinden alınırken yırtılmış gibi.

— Kalan parçanın üzerinde yazı var mıydı?

— Hayır yoktu! Polisin tahminine göre kadın, bir evin bahçe kapısından içeri girmek üzereyken ya da oradan çıkar çıkmaz saldırıya uğramış.

— Evde yaşayanlar kadını tanıyorlar mı?

— Yıllardır terk edilmiş bir ev olduğu sanılıyor. Polis bunları da araştırıyor.

— Kapıdan söz ettin, nasıl bir kapı o?

— Anlamadım.

— Kadını önünde buldukları kapı.

— Mavi bir kapı, oldukça harap ve rengi solmuş. Bunları neden soruyorsun?

— Bilmiyorum! Sanırım merak, yalnızca merak. Hikâye ilgi-mi çekti. Bu konuda bir gelişme olursa bana da bildirir misin?

— Tabii!

Taos'un arabasının yanına gelmişlerdi. Taos direksiyonun bulunduğu tarafa doğru gelirken Te seslendi:

— Seninle birlikte gelmesem! Yapmam gereken bir şey olduğunu hatırladım. Gazetedekilere bir saat kadar gecikeceğimi söyler misin?

— Tabii!

Bir an durup Te'ye baktı.

— Bugün sende bir tuhafılık var.

Sonra dostça gülümsedi.

— Hoşça kal!

— Sen de!

Taos arabasına binmek üzereyken birden duraksadı.

— Bana kimi karşılamak için havaalanına gittiğini söylemedin.

— Önceden tanımadığım biri. Bir dostum onunla ilgilenmemi istemişti.

— Umarım buna değmiştir.

Te gülmeye başladı.

— Gelen bir erkekti, yaşlı bir arkeolog, adı Ho!.. Seni düş kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.

Taos arabasıyla uzaklaşırken, Te bir süre bulunduğu yerde durup onun gözden kaybolmasını bekledi, sonra bir taksi bulabilmek için bakınmaya başladı.

İki yanında yüksek bahçe duvarları ve ahşap dış kapılarıyla eski tarz evlerin sıralandığı bir sokak, yakıcı güneşin kimsesizliğinde sessiz. Sokağın caddeyle bulunduğu yerde Te taksiden indi, sürücüden parasının üstünü alırken gözü sokakta. Gizli bir iş yapanların ürkekliğiyle sokağa girdi ve yavaş adım yürümeye başladı. Sokağı yarılamak üzereydi ki gözleri birden az ötesinde ve yolun sağındaki bir yere sabitleşti. Mavi kapı!

Aynı anda sokağın ortasında beliriveren, geniş hasır şapkalı bir kadının kendisine doğru geldiğini fark edince kapıya fazla yaklaşmadı ve inceliyormuşçasına bir tavırla etrafa bakınmaya başladı. Altmış yaşlarında, oldukça bakımlı ve iyi giyimli kadın Te'nin yanından geçerken pervasız bir merakla bakarak durdu.

— Birini mi arıyorsunuz? Belki size yardımcı olabilirim. Bu sokakta oturuyorum.

— Ha-hayır!.. Yani hayır! Aslında beni ilgilendiren bu evlerin mimarisi gibi şeyler.

— Gibi şeyler? Peki!

Tekrar yürümeye başlamışken birden geri döndü ve kararlı bir sesle sordu:

— Dün bu sokakta bir kadının ölü bulunduğunu biliyor muydunuz?

Te şaşırılmış görünmeye çalıştı.

— Hayır bilmiyordum. Öldürülen kadın bu sokakta yaşayan biri miydi?

Kadın gözlerini kısıp bir süre Te'yi süzdü.

— Size öldürüldü değil, ölü bulundu demiştim.

Sonra gözlerini Te'den ayırıp etrafına bakarak devam etti:

— Bu sokağa evleri incelemeye geldiğinizi de sanmıyorum, belki bir tanesi dışında.

Te'yi tekrar süzdü.

— Ama polise de benzemiyorsunuz?

Te birden teslim oldu.

— Gazeteciyim!

— Tahmin etmeliydim.

Sonra başıyla mavi kapıyı işaret ederek sesini alçalttı.

— Oraya girmeyi mi düşünüyorsunuz?

— Evet. Sizce bu bir sorun çıkarır mı? Yani gizlice girmek!

Kadın sesini iyice alçaltıp sordu:

— Suç ortağı ister miydiniz?

— Yani siz!

— Evet!

O anda sokağın sol yanındaki bahçe kapılarından biri açıldı.

Orta yaşlı, şişman ve gözlüklü bir kadın çıktı ve onlara doğru yürümeye başladı.

— Çabuk bana adınızı söyleyin! Bu kadın çok meraklıdır.

— Te!

— Benimki Tea!

Te şaşırarak Tea'ya bakarken, Tea muzip bir ifadeyle laf attı.

— Başlangıç iyi!

İyice yaklaşan gözlüklü kadın ikisini de inceleyerek Tea'ya döndü:

— Bu güneşin altında kalmayı göze aldığınıza göre önemli şeyler konuşuyor olmalısınız?

— Dün burada öldürülen kadını anlatıyordum.

Gözlüklü kadın başıyla Te'yi işaret ederek sordu:

— Yakınınız mı?

Tea soruyu duymazlıktan gelerek saldırgan bir sesle kadına sordu:

— Sizi bu sıcakta sokağa çıkaran nedeni de ben sorabilir miyim?

Gözlüklü kadın bocaladı.

— Yalnızca yürüyüş. Şöyle bir yürüyeyim dedim.

— Biraz önce güneşten söz etmiştiniz... Güneşten etkilenmiyor olmanız çok iyi.

Gözlüklü kadın zoraki bir gülümsemeyle onları selamladıktan sonra hızlı adımlarla yoluna devam etti. Bir süre onun uzaklaşışını izledikten sonra, Tea kadının çıktığı evin çatısındaki pencereyi işaret etti.

— Eminim bizi oradan gözetlemiş, sonra da neler olduğunu anlamak için acele sokağa çıkmıştır.

— Öyleyse dışarı çıkması iyi oldu. Penceresinde olsaydı bizi eve girerken görebilirdi.

— Evet!.. Onun için acele edelim. O dönmeden işimizi bitirmeliyiz.

Etrafı gözden geçirip kimsenin olmadığından emin olduktan sonra Te kapıyı açtı ve bahçeye girdiler.

Yüksek ağaçların gölgelediği, yabancı otlarla kaplı bir bahçenin ortasında kişilikli ama harap bir ev. Yıllardır içinde yaşanmadığı belli. Te ve Tea, gördükleri her şeyi özümsemek istercesine bir süre çevrelerine bakındılar, ürktükleri belli. Te önce evin giriş kapısına yöneldi, hayli uğraşmasına rağmen açamadı. Sonra bir gürültü duyuldu, bir an yüzlerinde beliren paniğin ardından, bir kedinin tenekeyle kaplı bir yapının üzerine atladığını fark edince, fazla ses çıkarmamaya gayret ederek güldüler. Evin çevresini dolışmaya başladılar. Te eve girebileceği bir yer ararken, Tea giriş katındaki bir panjuru zorlayarak araladı, ama panjurun ardındaki pencere sımsıkı kapalıydı. İçeriye görebilmek için topuklu ayak-kabılarıyla üzerine çıkmaya çalıştığı kütük kayınca birden kendisini yerde buldu, şapkası yüzüne doğru kaykılmış. Çıkan gürültüye koşan Te, Tea'nın kalkmasına yardımcı olmaya çalıştı.

— Bir şeyiniz yok ya?

Tea'nın gözü hâlâ penceredeydi.

— İçeri girmenin bir yolunu mutlaka bulmalıyız.

Tea'nın sol ayağının aksadığını fark eden Te kaygılanarak sordu:

— Ayağınız?

— Sanırım bileğimi burktum.

— Artık çıksak iyi olur.

Bahçe kapısının önüne gelince durdular. Te kapıyı aralayıp dışarıya bir göz attıktan sonra Tea'yı kolundan tutarak çıkmasına yardımcı oldu.

Sokağa çıktıklarında Tea'nın evine doğru yürümeye başladılar. Te kadını kolundan tutarak ona yardımcı olmaya çalıştı.

— Bu halde hiçbir yere gidemem... Arkadaşlarıma geleme-yeceğimi bildirmeliyim.

— Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?

— Var!

Çantasında bir şeyler aradı ve sonunda bulduğu kartı Te'ye uzattı.

— Kolay vazgeçenlerden değilim. İkinci bir deneme için be-

ni aramanızı istiyorum.

O anda ikisi de bir şey sezmişçesine arkalarına baktılar ve gözlüklü kadının dönmekte olduğunu gördüler. Kadın gözlerini Tea'nın ayağından ayırmadan yaklaştı. Yanlarından geçerken, gülümsemeden acele bir selam verdi ve evine doğru uzaklaştı.

— Stop!

Yönetmen Peppi'nin sesinin duyulmasıyla birlikte sokak bir anda bir karnaval havasına girdi. Peppi, Te ve Tea'ya çekimle ilgili bir şeyler anlatırken, gözlüklü kadın da girdiği bahçe kapısından tekrar sokağa çıktı. Rolünün dışında güler yüzlü ve sevimli bir kadın, şimdi gözlüksüz. Kameramanlar, ışıkçılar ve ses kayıtçıları aletlerini toplamaya hazırlanırken, çekim ekibinin diğer üyeleri de birbirleriyle şakalaşıp konuşmaya başladılar. Sokağın bazı sakinleri bahçe kapılarından çıkıp kalabalığa karışırken, sokağın iki başında toplanıp çekimi izleyen meraklıların önündeki barikatlar kaldırıldı.

Te ve Peppi konuşmalarını sürdürürken, Tea onlardan ayrılarak kucağında bir köpek taşıyan orta yaşlı ve kısa boylu bir kadına doğru yürüdü ve köpeği kendi kucağına aldı.

— Nasılsın Kiki? Beklerken sıkıldın değil mi canım?

Etrafına bakındıktan sonra, soran gözlerle kadına döndü:

— Şoför nerede Havana?

— Unuttunuz herhalde, o bugün izinli. Taksiyle döneceğiz.

Peppi, kırkın biraz üzerinde, sıcak bakışlı bir adam, saçları biraz dökülmüş, kıyafeti yaşına göre genç. Bakışları, dalgın ve düşünceli görünen Te'de.

— Yorgun görünüyorsun, sıcak mı etkiledi?

— Evet, bugün çok sıcak!

Bir an duraksadıktan sonra devam etti:

— Biliyor musun? Bu filmde herkesin kendi adıyla oynamasına bir türlü alışamadım. Zaman zaman oyuncuların kendileriyle filmdeki kimliklerini karıştırıyormuşum gibi geliyor. Sanki ba-

zen onlar da beni ve rolümü karıştırıyorlar.

— Bu, senaristin fikriydi. Biliyorsun, bu konuda çok direndi.

— Neyse!.. Sanırım sorun aslında bende. Kafam karışık, ba-
yağı karışık.

— Sen bu şehirde gerçekten huzurlu biriyle karşılaştın mı?

Te gülümsedi.

— Belki de haklısın!.. Gitsem iyi olacak, Pia bekliyor.

— Bir akşam çekimden sonra bana içkiye uğra!

Küçük bir apartman dairesinin salonu. Az sayıda modern eş-
ya, duvarlarda birkaç soyut resim ve bir köşede çarpıcı bir hey-
kel, o da soyut. Açık duran kapının ardındaki loş yatak odasında
Te ve Pia sevişiyorlar. Bir süre sonra, Pia ani bir hareketle Te'den
ayrıldı ve yatağın içinde oturarak kollarını çıplak göğüslerinin
üzerinde kavuşturdu, buruk. Te, gözlerini tavana dikmiş, sırtüstü
yatarken, Pia alçak bir sesle Te'ye bakmadan konuştu:

— Benimle birlikte değildin... Bir süredir benimle birlikte
değilsin.

Ardından, uzun sürecek bir sessizlik başladı. Pia yatağın içi-
nde, boş gözlerle ileriye doğru bakarak otururken, Te'nin gözleri
tavanda. Bir süre sonra Te birden yataktan fırlayıp salonu geçe-
rek mutfığa girdi, çıplak. Buzdolabından aldığı karton kutudan
büyük bir bardağa süt doldurup iskemleye oturdu ve yavaş yavaş
yudumlamaya başladı. Az sonra, soluk tenli, ince yapılı, oldukça
güzel bir kız olan Pia, üzerinde sarı elbisesiyle mutfak kapısında
göründü. Kapıya yaslanarak bir süre Te'ye baktı, Te de süt barda-
ğına. Sonra yatak odasındaki telefonun sesi duyuldu, Te önce al-
dırmadı, ses ısrarlı bir biçimde sürünce yerinden kalktı ve Pia'nın
yanından geçip yatak odasına gitti. Açmak üzereyken telefonun
sesi kesildi. Sonra aceleyle giyinmeye başladı, tişörtünü blucini-
nin içine sokmaya çalışarak salona doğru yürüdüğünde Pia'nın
gitmiş olduğunu anladı. Donuk bir yüzle müzik setine gidip bir
plak koydu. Mutfığa gidip bardakta kalan sütü bir dikişte bitir-
dikten sonra, ağır adımlarla yatak odasına döndü. Kendini yata-
ğın üzerine atıp başını yastığa gömdü, orada öylece kaldı.

Alacakaranlık! Te spor arabasının direksiyonunda bir süre yol aldıktan sonra, arabanın farları anayolun sağına açılan dar bir yolu aydınlattı. Arabasını kenara çekip cebinden çıkardığı kâğıt parçasına baktı, sonra kâğıdı cebine tıktırıp arabasını sağa, ormanın içine giren toprak yola yöneltti. Bir süre yol aldıktan sonra, ağaçlar arasında tek başına duran iki katlı bir ev görüldü, önünde çok sayıda araba park edilmiş. Te arabasından inip kapıya doğru yürüdü, önce bir zil aradı, bulamadı. Sonra evin ahşap kapısından sarkan zinciri fark etti, zinciri çektiğinde cılız bir çingirak sesi duyuldu. Uzun bekleyişten sonra kapı açılmayınca, zinciri daha şiddetli, iki kez art arda çekti ve tekrar bekledi. Sonunda aralanan kapının ardında, saçları ortadan ayrılıp başına yapıştırlırcasına taranmış, gömleği ve pantolonu siyah, kendi de oldukça esmer bir adam görüldü ve Te'yi kuşkuyla süzdü.

— Rik'in arkadaşım.

Adamın bakışları yumuşadı ve tuhaf aksanlı bir dille açıkladı:

— Ah evet, sizi çok bekledi... Geciktiniz!.. Gelin!

İki yanında kapılar olan uzun bir koridoru geçtiler. Adam koridorun sonundaki çift kanatlı kapıyı sessizce açtı, Te'ye başıyla geçiniz işareti yaparken küçük bir broşür uzattı. Te broşürü blucininin cebine soktu.

— Lütfen sessiz olun!

Te başını salladı ve kapının ardına geçti.

Yarı aydınlatılmış geniş bir avlu. Yaklaşık otuz kişi, yarım daire oluşturarak, lotus pozisyonunda yere oturmuşlar, hareket etmeden önlerine bakıyorlar. Karşılarındaki beyaz platformun üzerinde, kırılmış saçları omuzlarına kadar inen, beyaz cübbeli bir adam. O da diğerleri gibi lotus pozisyonunda platformun zeminine oturmuş, bakışları önde. Yaşlı adamın arkasında, iki ağacın arasına asılmış siyah bir pano ve üzerinde parlatılmış pirinçten yapılmış bir kelime: "OM" Te avluya girdikten sonra çevresine bakınırken, avlunun sağında oturanlardan biri başını kaldırıp bak-

tı. Te ona gülümsedi ve başkalarını rahatsız etmemeye özen göstererek Rik'in yanına ulaştı. Kendisi de yere oturup pozisyonunu aldı ve alçak sesle konuştu:

— Geciktiğim için üzgünüm.

Rik ona bakmadan başını salladı ve konuşmadı. Te bir süre sonra dayanamayıp sordu:

— Karşıdaki yazının anlamı ne?

— Tanrı anlamına geliyor. Sanskritçe!.. Artık soru sorma!

Te bir süre önüne bakmayı sürdürdü, sonra kaçamak bakışlarla insanları incelemeye başladı. Bir süre sonra birden yüzüne şaşkın bir ifade geldi. Yarım ayın öbür kanadındaki kalabalığın arasında Ra oturmaktaydı. Filmde giydiği işlemeli beyaz elbise, omuzlarına kadar inen siyah peruğu, çekim sırasında taktığı pıriltılı bilezikle. Dudakları boyasız.

Şaşkınlığını engelleyemeyen Te, meditasyon yapanlara aldırmadan gözlerini Ra'ya dikti. Bir süre sonra Ra, gözetlendiğini hissetmişçesine başını kaldırdı ve Te'yle göz göze geldi. Sonra, yüzünde hiçbir ifade değişikliği olmadan, bakışlarını tekrar önüne eğdi. Te'nin davranışlarından rahatsız olan Rik, bakışıyla onu uyardı. Bunun üzerine Te, gözlerini bir süre Ra'dan ayırmak zorunda kaldı, ama sonra dayanamayıp tekrar baktığında Ra'nın yerinde olmadığını gördü ve gözleri hızla çevreyi taradı. Başını arkaya çevirdiğinde, Ra'nın çift kanatlı kapıdan süzülürcesine çıktığını görünce hızla yerinden fırladı. Çevredekilere aldırmaksızın, hatta arada bir onlara çarparak kapıya doğru koşmaya başladı. Rik kızgın gözlerle arkasından bakakaldı, diğer insanların onaylamayan mırıltıları duyuldu.

Çift kanatlı kapıyı gürültüyle açtıktan sonra kendini koridorda bulan Te birkaç adım daha koşuktan sonra birden durdu. Az ilerisinde, siyah elbiseli adam donuk bir yüzle kendisine bakıyordu.

— Nerede?.. Beyaz elbiseli kadın, siyah saçlı!

Siyah elbiseli adam cevap vermedi ve yalnızca başını iki yana salladı. Te, koridorun iki yanındaki kapıları açıp odalara göz

atarak hızla evin girişine doğru ilerledi. Son kapıda da aradığını bulamayınca, hâlâ koridorun ortasında durmakta olan siyah elbiseli adama haykırdı.

— Merdiven! Yukarı kata çıkan merdiven nerede?

Siyah elbiseli adam yine bir şey söylemeden "yok" anlamında kollarını iki yana açtı. Bunun üzerine evden dışarı fırlayan Te, kapının önünde Ra'dan bir iz arayarak gözleriyle etrafı taradı. Dışarıda, yalnızca ağaçlar, karanlık ve sessizlik vardı. Son bir defa etrafına bakındıktan sonra, hızla arabasına doğru yürüdü ve yola koyuldu.

Te direksiyon başında, düşünceli. Araba artık şehre girmiş, evler sıklaşmakta. Anayoldan sağa saparak, bol ışıklı, kaldırımları oldukça kalabalık bir caddeye girdi. Bir süre yol aldıktan sonra ileride, silueti ve yürüyüşü Ra'yı andıran beyaz elbiseli bir kadının arkası dönük yürüdüğünü görünce irkildi. Arabasını sağa kaydırarak yavaşladı ve kadının hizasına gelince durdu.

Geçkin bir sokak fahişesi, klişeleşmiş gülümsemesiyle Te'ye baktı ve sol elinde boşalmış bir şarap şişesiyle arabaya doğru geldi, oldukça sarhoş. Fizik yapısı Ra'yı andırmakla birlikte yüzü farklı.

— Güzel çocuk! Bu gece seni memnun etmemi bekleme!

Elindeki boş şişeye baktı.

— Çok içtim!.. Ruslar için!.. Onlar da eskidi ve dağıldı... Benim gibi!

Arabanın penceresine doğru eğilerek sesini alçalttı.

— Ama bir şeyi yanlış anlamamı istemem... Ben hiçbir zaman komünist olmadım... Asla!

Te sevimli bir bakışla sağındaki pencereye doğru eğildi ve kadınla bir sır paylaşırcasına alçak bir sesle cevap verdi:

— Bir gün senin geçmişinde bir gezintiye çıkalım... Ne dersin?

Sonra ona eliyle bir öpücük yollayıp gaza bastı. Dikiz aynasından, kaldırımın üzerinde durmuş gülen fahişenin görüntüsü giderek uzaklaşırken, Te'nin yan sokağa sapmasıyla kayboldu.

Te apartmanına girer girmez bir ışık yaktıktan sonra hızla yatak odasına gitti, yatağa oturup başucundaki okuma lambasını açtı, aydınlanan yüzü heyecanlı. Çekmeceden telaşla bir defter çıkararak sayfalarını karıştırdı, aradığını bulduktan sonra telefonun tuşlarına basmaya başladı.

Eski tarz eşyalarla döşenmiş bir apartman dairesi. Rahat bir koltuğun yanındaki küçük abajurdan gelen ışık dışında salon yarı karanlık. Koltuğun önünde yere saçılmış yazılı kâğıtlar. Evin sıradan dağınıklığı sıcak bir ortam yaratmış. Pencereleler açık, Maria Callas "Norma" operasının ünlü aryasını söylüyor. İlerideki kapıdan görünen aydınlık mutfakta Ra kızarmış bir ekmeğe mayonez sürüyor. Peruksuz ve makyajsız haliyle, kırk beş yaşlarında, kısa kesilmiş kestane rengi saçlı, tombul bir kadın. Oldukça canlı, filmde canlandırdığı karakterden farklı biri. Üzerinde kolsuz, bol bir elbise var.

Ra, bir elinde portakal suyu, diğer elinde üzerinde mayonezli ekmek bulunan bir tabakla, mimiklerini Callas'ın sesine uydurmaya çalışarak salona girerken telefon çalmaya başladı. Elindekileri abajurun bulunduğu masaya bırakıp koltuğa oturdu ve ahizeyi kaldırdı.

— Alo!

Arayanın kim olduğunu anlayınca gülümsedi.

— İyiyim!

Bir süre dinledi.

— Hayır! Biliyorsun morg sekansından sonra bugün çekimim yoktu... Ne mi yaptım? O beyaz elbiseden ve peruğumdan kurtulduktan sonra bir dükkâna uğrayıp kızıma bir hediye aldım, sonra da çalıştığı otele uğrayıp ona sürpriz yaptım... O bu gece arkadaşlarıyla çıktı, diskoteğe gidecekleri için geç gelecek... Sonra mı?.. Sonra evet, tiyatroya uğrayıp sonbaharda başlayacak oyunun metnini aldım. Provalar yakında başlayacağı için çalışmam gerek.

Yine bir süre dinledi.

— Daha sonra buraya geldim tabii, hava çok sıcaktı. Geldiğimden beri oyunu okumaktayım. Bir yandan da atıştırıyorum. Beni bilirsin!

Tekrar dinledi.

— Peruğu, elbiseyi ve kırmızı kitabı stüdyodaki gardroba kaldırıyorlar, bileziği de kasaya sanırım. Ayrılmadan önce hepsini bu işlere bakan kıza verdim. Ha! O elbiseden iki tane var. Biri kanlı, yani kırmızı lekeli, diğeri lekesiz. Bunları bana niye soruyorsun? Ne oldu?.. Filmdeki bana benzeyen biri mi?.. O kılıkta kim ortada dolaşır ki?

Ardından sesini alçalttı.

— Sen iyi misin?

O anda bir ses duyan Ra başını telefondan çevirdi, gözlerinde birden beliren dehşet. Bir gölge üzerine eğilirken, masanın devrilmesiyle çıkan gürültüye Ra'nın çığlığı karıştı.

Te bir an durakladı, sonra panik içinde telefona haykırdı.

— Ra, n'oldu? Ra!.. Cevap ver!.. Lütfen!.. Ra!..

Bir süre bekledikten sonra ahizeyi kulağından uzaklaştırarak baktı, bir kere daha kulağına götürüp dinledikten sonra kapattı. Telaşla defterini karıştırdıktan sonra telefonun tuşlarına basmaya başladı.

Te ve Peppi, Te'nin hızla sürdüğü arabadalar, ikisi de sessiz. Ra'nın evinin önüne geldiklerinde arabadan inmeden önce bir süre eve baktılar. Giriş katındaki evin pencereleri açık, içerisi mutfaktan gelen ışıkla yarı aydınlık, içeriden Don Giovanni operasından bir aryanın sesi gelmekte. Arabadan çıkıp binaya girerek Ra'nın zilini çaldılar, ısrarlarına rağmen kapı açılmayınca tekrar binanın dışına çıktılar. Etrafa bakınıp kimsenin olmadığından emin olduktan sonra Te, Peppi'nin açık pencerelerden birinden içeri atlamasına yardımcı oldu, ardından da kendisi atladı.

Te ve Peppi salonun ortasında endişeli yüzleriyle bir süre etrafa bakındılar. Koltuğun yanındaki masa devrilmiş, üzerindeki telefon ve abajur yerde, salon mutfaktan gelen ışıkla yarı aydınlık ve Maria Callas'ın sesi. Te müziği susturmak için diskçalara doğ-

ru giderken Peppi mutfğa girdi, sonra müzik sustu. Yatak odalarına girerek dolaplar dahil her köşeyi araştırdılar. Tuvalet ve banyoya da göz attıktan sonra Te, Peppi'ye baktı.

— Kaçırılmış olmalı!

— Benim de aklıma gelen bu oldu. Ama neden? Ondan ne istemiş olabilirler? Anlamıyorum!.. Ne dersin? Polise haber vermemiz gerekmez mi?

Peppi'nin sorusu üzerine Te telefona yöneldi, ahizeyi kaldırdığında ses alamadı. Eliyle izlediği telefon kordonunun kopuk ucunu bulunca Peppi'nin yüzüne baktı.

— Telefonum arabada. Bu defa kapıdan çıkabiliriz herhalde.

Kapıya doğru yürürlerken Te birden durdu.

— O evde gerçekten kimse yaşamıyor mu?

Peppi şaşırdı.

— Hangi evde?

— Mavi kapılı ev! Filmde kullandığımız.

— Hayır kimse yaşamıyor. Bu neden önemli?

— Bilmiyorum!.. Buradan çıkalım artık!

Peppi dışarıyı dinledikten sonra kapıyı yavaşça açtı, dışarıya bir göz attıktan sonra kapıdan sıyrılırcasına çıktı, Te onu izledi.

Bakımlı bir binanın kat holü. Asansörün kapısı açılınca önce Tea göründü, onu Val Valos izledi. Val Valos, yetmiş yaşlarında, koyu renk bir yazlık takım elbise giymiş, pahalı görünümlü kravatı elbisesine uygun ve her haliyle iyi bir hayatın içinden geldiği belli. Tea'nın tiradını sabır ve nezaketle dinlemekte.

Tea, altmış yaşlarında, ince ve zarif hatlı, gümüş rengi saçları ve yüzündeki kırışıklıklarıyla güzel bir kadın. Omuzlarından askılı, eteği yaşına göre oldukça kısa, siyah bir gece elbisesi giymiş, boynunda tek dizi bir inci kolye taşıyor. Hareketleri canlı ve çekimdekinden daha da teatral. Şu anda sinirli ve eleştirel bir kadın kimliği sürdürmekte.

— Burjuvazi! Küçük taşradan gelme bu kadın bütün gece burjuvazi üzerine söylev verdi. Artık her türlü insana her yerde rastlamak mümkün. Bu davetleri neden kabul ettiğimi ben de bil-

miyorum. Belki de bir kenara itilmekten korktuğum için. Bir sanatçı olarak mı, şehrin en zengin adamlarından birini dul karısı olduğum için mi çağrıldığımı bilmiyorum. Her neyse! Ne fark eder ki? Kendim olarak davet edilmediğim kesin.

Kapının önüne geldiler. Tea çantasında bir şey aradı, bir süre bulamadı, sonra çıkardığı küçük anahtarı Val Valos'a uzattı. Val Valos kapıyı açtı, Tea içeri girmeksizin konuşmasını sürdürdü:

— Çünkü artık insan ilişkileri bir pazar yerine benzedi. Hep onların yüzünden!

Val Valos yüzünde soru ifadesiyle bakınca Tea devam etti:

— Bizleri yönetenleri kastediyorum tabii. Kendileri sınıf atlamaya çalışırken, bizleri de yarattıkları sentetik yapıya bulaştırdılar. Siz benim ne demek istediğimi gayet iyi anlıyorsunuz. Onun için hayretle yüzüme bakıp durmayın.

Ve ardından kapıdan içeri girdi, Val Valos nazik bir tavırla onu izledi.

Tea'nın girer girmez ışığını yaktığı antreyi geçip, seçkin eşyalar ve eski halılarla döşenmiş, duvarlarında çarpıcı tablolar bulunan ve ışıkları önceden yanmakta olan bir salona geçtiler. Tea bu arada da konuşmasını sürdürdü:

— Burjuvazi sözcüğü ileri toplumların sözlüklerinden çıkmalı yıllar oldu. Çünkü bugünkü dünyada karşılığı yok. Bir ara solcular kullanırdı, anlamını pek bilmeden!

Yüzünün ifadesi birden yumuşadı.

— Ah Kiki!.. Bu akşam yalnız kaldın, değil mi canım?

Çekimin bitiminde Havana'nın kucağında getirdiği köpek koşarak Tea'nın yanına geldi. Tea bir yandan onu okşarken konuşmasını sürdürdü:

— Ne şanssızlık! Şoförün izin istediği akşam yardımcımın da kızı hastalandı ve gitmek zorunda kaldı. Beni buraya kadar getirdiğiniz için size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.

Birden köpeği okşamaktan vazgeçip doğruldu.

— Geceyi sona erdirmeden önce küçük bir konyakta bana eşlik etmez miydiniz?

Sorusunun cevabını beklemeden, bu süre içinde ayakta durup kendisini dinlemekte olan Val Valos'un arkasındaki koltuğa doğru zarif bir el hareketi yaptı.

— Oturmaz mısınız?

Tea'nın konuşmalarıyla sersemlemiş görünen Val Valos koltuğa ilişti ve gözleri birden karşısına gelen duvarda asılı olan tabloya takıldı. Orta yaşlı ve yakışıklı bir adamın portresi.

— Kocanızın resmi, değil mi?

— Evet!

Ardından birden öfkелendi.

— Hayattayken mesleğime sürekli karışırdı. Onun yüzünden pek çok oyun ve film önerisini reddetmek zorunda kaldım. Kabul etmeyi çok istemiş olduğum teklifleri!.. Şimdi dilediğimi yapabiliyorum. Öbür dünya diye bir yer varsa ve beni oradan izliyorsa, şu ara çevirmekte olduğum filmdeki rolümden ötürü bunalıma girip bir ruh hekiminin ofisinde soluğu almıştır. Tabii orada öyle servisler varsa!

— Onu tanırdım.

Tea alaycı bir yüzle ona baktı.

— Hiç şüphem yok!.. Aynı mahallenin köpekleri...

Sonra birden cümlesini kesti, kendisini toparlayıp yapay bir gülümsemeye üzerinde konyak şişesi ve kadehler bulunan bir gümüş tepsiye doğru yürüdü. Bir yandan sinirli bir şekilde kolyesiyle oynarken, konuşmasına ara vermeyerek:

— Ne zaman Kiki'yi yürüyüşe çıkarsam mahallenin köpekleri peşimize takılırlar da! Evet, ne diyordum? Burjuvazi... Ayyy!..

Tea'nın çılgılığıyla aynı anda, boynundaki kolyeden kopan inciler yere dağıldı. Tea, yüzünde panik onlara bakakaldı.

— Bu kolye Maharaşi'nin hediyesiydi! Olamaz! Lütfen! Lütfen bana yardım edin!.. Hepsi yetmiş bir tane olacak.

Ardından yere diz çökerek incileri aramaya başladı. Val Valos bir süre onu anlamaz gözlerle izledi, sonra o da yere çöktü. Birlikte, dizlerinin üzerinde hareket ederek buldukları incileri belirli bir yerde toplamaya başladılar.

— Kiki çekil yanımdan! Ben yirmi bir tane buldum. Kiki çe-

kil diyorum sana!

— Ben de otuz üç tane! Endişe etmeyin kalanları da buluruz!

— Yedi tane daha buldum.

— O zaman bendekilerle birlikte toplam altmış dokuz etti.

Kiki'yi yanınıza çağırır mısınız?

O anda telefon çalmaya başladı, ama Tea bir süre orali olmadı, ancak telefonun sesi bir türlü kesilmedi. Bunun üzerine kalkarak telefona doğru gitti.

— Kalan iki taneyi de bulun lütfen! Kiki onu rahat bırak!..

Alo!.. Evet benim!.. Şey!.. Ama çok geç oldu.

Çaresizce omuzlarını silkti.

— Peki olur!

Telefonun yanındaki küçük bloknota bir şeyler yazdı. Sonra kulağından ayırdığı ahizeye hayretle baktı.

— Birden kapattı... Tuhaf!.. Çok tuhaf!

Val Valos, yüzünde zafer ifadesiyle, elinde tuttuğu küçük plastik torbayı Tea'ya uzattı.

— Tam yetmiş bir adet Maharaşi incisi!

— Ah, size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Onları kasa kilitleyecek zamanım yok, çantama koysam daha iyi. Çünkü tekrar dışarı çıkmak zorundayım.

Başıyla telefonu işaret etti.

— Korkarım bir kere daha bana eşlik etme durumundasınız.

Bu gece kader ayrılımamıza izin vermeyecek gibi görünüyor.

Ra'nın apartmanı. Te, Peppi ve komiser Halem ayakta konuşuyorlar. Halem, orta yaşlı, ciddi yüzlü bir adam, sıcak yaz gecesine uymayan bir takım elbise giymiş.

— Yani bana bu kadının aynı anda iki yerde bulunduğunu mu söylemek istiyorsunuz? Biri burada bir şeyler okurken, diğeri filmdeki kıyafetiyle bir toplantıya katılıyor...

Te komiserin sözünü kesti ve çocuksu bir tavırla açıklamaya çalıştı.

— Beni orada görünce hızla kaçtı ve gözden kayboldu. Arkasından koştum ama bulamadım.

— Siz o toplantıya neden gittiniz?

— Buna merak da denilebilir. Bir arkadaşım o toplantıdan söz etmişti... Adı Rik! Onun davetlisi olarak katıldım. Ayrıca...

Kısa bir tereddütten sonra devam etti:

— Son zamanlarda iç dünyam biraz karışık. Huzur bulabileceğim bir yer arayışındayım... Bir dakika, şimdi hatırladım, bana orada broşür gibi bir şey vermişlerdi.

Elini telaşla blucininin cebine sokarak broşürü çıkardı. İyice buruşmuş broşürün üzerinde kır saçlı Hintli'nin resmi. Te resmin altındaki yazıyı yüksek sesle okudu.

— "Hayatın anlamını hakkıyla veremeyenler, bunu gerçekleştirene dek tekrar tekrar bu dünyaya dönmek zorundadırlar."

Diğer sayfalara baktı.

— Buralarda adamın hayat hikâyesi falan var... Yeniden doğuşa inanır mısınız komiser?

Halem sabırsızlandı.

— Şimdi beni dinleyin! Sanatçıları ve dünyalarını pek tanımam. Sizlerin hayal gücü sınırsız olabilir, ama beni yalnızca gerçekler ilgilendiriyor.

Sonra konuşmasını kesti ve etkili olmak istercesine gözlerini Te ve Peppi'nin yüzüne dikip bir süre baktıktan sonra devam etti:

— Ve görebildiğim tek şey, giriş katındaki bir evin pencere-leri açık olduğu halde sahibinin içeride olmaması... Bir de bağlantısı kopmuş bir telefon ve devrilmiş bir masa lambası.

O anda kapı açıldı ve komiserin yardımcısı başını uzattı.

— Dışarıda iki kişi var. Bir kadın ve bir erkek, buraya girmek istiyorlar. Kadın kimliğini açıklamayı reddediyor.

Halem başıyla onayladı. Açılan kapıda Val Valos'la görünen Tea, Te ile Peppi'yi görünce hayret çığlığı attı.

— Aaaaa!.. Burada ne işiniz var? Bana sizlere ulaşamadığınızı söylemişti... Üstelik buraya girebilmek için dışarıdaki kültürsüzler engelini aşmak zorunda kaldım. Bir tanesi bile beni tanımadı.

Birden Halem'i fark etti.

— Siz kimsiniz?

— Komiser Halem!.. Sanırım o soruyu aslında benim size

sormam gerek.

Tea onu alaycı bir bakışla süzdü.

— Benim adım...

Bir an düşündükten sonra kararlı bir sesle devam etti:

— Agatha Christie!

Peppi'nin gözleri dehşetle açılırken, Te gülmesini engelleme-ye çalıştı. Bütün bunların farkında olan Halem, mesafeli bir sesle sordu:

— Değişik bir isminiz var. Yabancı mısınız?

— Buraya girdiğimden beri öyle sayılır. Bir başka gezegende gibiyim.

Halem, Tea'nın cevabına aldırmaksızın Val Valos'a döndü:

— Siz?

Tea derhal atıldı:

— Val Valos şehrin en önemli sanayicisi sayılır. Onu tanıma-mış olmanız çok tuhaf.

Komiser Halem, Tea'yı yine cevapsız bırakarak Val Valos'la konuşmasını sürdürdü:

— Sizi giyaben tanıyorum tabii. Ancak anlamak istediğim şey, bu akla uzak gösteriye nasıl olup da katılmış olduğunuz?

Bu sözlerden rahatsız olan Val Valos kuru ve soğuk bir sesle cevap verdi:

— Bayan Tea'yı yalnız bırakmak istemedim.

— Anlıyorum!

Sonra Tea'ya döndü:

— Peki Bayan Agala ya da her kimseniz...

Tea hiddetle Halem'in sözünü kesti:

— Biraz önce duydunuz...

Hecelerin üzerine basarak devam etti:

— Te-a!

— Peki Bayan Tea, neden buradasınız?

— Bana telefon etti. Buraya gelmeden önce.

— Kim?

— Ra! Başka kim olabilir?

Te ve Peppi irkildi, Te sabırsız bir sesle sordu:

— Nerede olduğunu söyledi mi?

— Hayır! Zaten sormadım. Önce sizleri aramış, bulamamış.

Bu da beni neden aradığını açıklar.

Halem'e döndü:

— Ondan pek hoşlanmam, bunu kendisi de bilir.

— Neden hoşlanmazsınız?

— Detektif Poirot, benim için iki tür insan vardır. Değerliler ve daha az değerliler. Yani ırkçı sayılırım.

— Adım Puaro değil, Halem bayan! Söylevinizden vazgeçip bana Bayan Ra'nın telefonda ne dediğini anlatın.

Tea, Halem'i yok farz ederek Te'ye dönüp anlatmaya başladı:

— Bu gece eve dönmeyeceğini ve bu bilgiyi kızına ileten bir notu kapısına bırakmamı istedi.

Te araya girdi.

— Kızının diskoteğe gideceğini söylemişti.

— Bunu bana da söyledi. Bulunduğu şartlarda ona daha geç bir saatte telefon etmesi mümkün olmayacakmış. Çok geç olduğunu söyledim ama duymamış gibi davrandı ve bana adresini yazdırdı. Sonra da veda bile etmeden telefonu kapattı.

Halem anlatılanlara ilgi duymaya başladı.

— Sesi nasıldı?

— Tuhaf!.. Uykulu gibi, her zamanki sesi değil.

Halem, Peppi'ye baktı.

— Bu sizin kaçırılma varsayımınıza pek uymuyor.

Tea alaycı bir sesle araya girdi:

— Kaçırılma mı?.. Ra'yı kim, ne için kaçırır ki?

Soruşturmasını bir türlü istediği gibi yönlendiremeyen Halem'in sabrı tükenmeye başladı.

— Şimdi beni dinleyin! Bayan Ra'nın istediği notu kapıya bıraktıktan sonra gidebilirsiniz! Ancak gitmeden önce bana telefon numaralarınızı vermenizi, ayrıca sabah beni arayarak gün boyunca bulunacağınız yerleri ve zamanlarını bildirmenizi istiyorum.

Val Valos'a döndü:

— Siz hariç!

Te ve Peppi cüzdanlarından kartvizitlerini çıkarıp Halem'e

verdiler. Tea da kartını ararken çanta birden elinden kaydı, içinden düşen plastik torbayla birlikte inciler yere dağıldı. Ardından Tea'nın çılgılığı duyuldu:

— Ayyyyyyy!.. İnanamıyorum! Yine mi! Val Valos yardım edin lütfen!

Çaresiz bir bakışla diğerlerine döndü:

— Yetmiş bir tane olacak!

Anında dizlerinin üzerine çöken Tea'yı Val Valos izledi. Te ve Peppi, şaşkınlıklarının üstesinden gelip durumu kavrayınca onlara katıldılar. Dizlerinin üzerinde dolaşırlarken, buldukları incileri yüksek sesle sayarak. Ayakta tek başına kalan Halem bir süre hayretle onları izledi, sonra gözü uzakta tek başına duran bir inciye takıldı. Yüzüne çocuksu bir ifade geldi, dizlerinin üzerine çöküp diğerlerine katıldı.

— Buradaki de dokuz etti! Topladıklarımızı bir saysak mı?

Peppi'nin diğerlerine seslenmesi üzerine başını kaldıran Halem, kapının önünde olanları şaşkınlıkla izleyen yardımcısını ve yanındaki genç kızı gördü. Yerden kalkamadan onlara bakakaldı. Güzel yüzlü ve tombulca bir kız olan Ra'nın kızı Minki, dizlerinin üzerinde durmuş kendisine bakan beş kişiyi bir süre boş gözlerle seyretti.

— Burada ne yapıyorsunuz? Neden buradasınız?

Sinirli bir şekilde güldü.

— Yerde ne arıyorsunuz?

Sonra gözleriyle evi taradı.

— Peki annem?

Birden can sıkıcı bir durum olduğunu anladı ve hıçkırığını izleyen gözyaşları arasında cılız bir sesle sordu:

— Annem nerede?

Hep birlikte dışarı çıktıklarında, Te ve Peppi arabalarına doğru yürürlerken Tea ile Val Valos bir şoförün kapısını açtığı siyah Jaguar'a bindiler. Arabaya girdiklerinde Te motoru çalıştırmayarak konuşmaya başladı:

— Komiser anlattıklarımızı ciddiye almadı.

— Galiba biz de biraz karışık anlattık ve ikna edici olamadık.
— Ra'nın nerede olduğunu çok merak ediyorum.
— Ben de! Toplantıda gördüğün kadının kim olduğunu da.
— Sabahleyin gardropçu kızı arayıp Ra'nın filmde kullandığı elbise, peruk ve aksesuarın yerinde olup olmadığını öğrenebilir misin?

Peppi evet anlamında başını salladı, Te biraz düşündükten sonra sordu:

— Ra'nın filmde giydiği elbise, aksesuar ve makyaj kimin fikriydi?

— Lui'nin!

— Senarist Lui!

— Evet!.. Üstelik Ra'nın filmdeki görüntüsünün bir resmini çizmiş, "İşte böyle olmalı!" demişti... Değişiklik önerilerine inatla karşı çıkmıştı.

— Diğer oyuncuların kıyafetleriyle de ilgilendi mi?

— Hayır! Yalnızca Ra'nınkiyle.

— Bugün çekim yaptığımız metruk evi de o mu buldu?

— Evet! Bunu nasıl tahmin ettin?

— Bilmiyorum, öylece aklıma geldi. Sence Ra'nın kayboluşu çekimi nasıl etkileyecek?

— Kendi adıma bir şey söylemem mümkün değil. Yapımcılarla konuşmam gerekecek. Her şeyden önce Ra'nın ne zaman ortaya çıkacağını bilmiyoruz, tabii ortaya çıkarsa... Bulunamaması ihtimalini düşünmek bile istemiyorum.

— Ben de!

Bir süre düşünceye daldıktan sonra tekrar konuşmaya başladı:

— Umarım çekimin bitişi çok ileri tarihlere kaymaz. Benim önceden yapılmış başka bağlantılarım var. Neyse!.. Şu an bunları konuşmanın yararı yok.

— Çekime uzun süre ara verileceğini sanmıyorum. Gerekirse o rol başka bir oyuncuya verilebilir. Yapımcılar bu olayı film için reklam aracı olarak kullanmayı bile düşünebilirler. Bilmiyorum!.. Bu şartlarda yarın senin Tea'yla olan ikili sekansını çekebilirim.

Onun için benimle irtibatı kaybetme.

— Olur!

Arabayı çalıştırırken konuşmasını sürdürdü:

— Yarın Lui'yi de arayalım. Belki bir şeyler öğrenebiliriz.

— Evet, ama önce biraz uyuyalım.

Te eve döndüğünde doğruca buzdolabına gidip bir bardak süt koydu ve yudumlamaya başladı, aklından düşünceler geçtiği belli. Üzerinden tişörtünü çıkardıktan hemen sonra saatine baktı ve bir karar vermişçesine tişörtünü tekrar üzerine geçirdi. O anda yatak odasındaki telefon çalmaya başladı, yatak odasına gidip başucu ışığını yaktıktan sonra ahizeyi kaldırdı.

— Alo!.. Hayır beklemiyordum.

Şaşırdı ve güldü.

— Telefon çaldığında oraya gidip bir bakmayı düşünüyordum... Hemen geliyorum!

Te'nin arabası bir önceki sabah çekimin yapıldığı sokağın caddeye bakan köşesine yaklaştı ve durdu. Te ve eşofman ve spor ayakkabılar giymiş olan Tea arabadan çıktılar. Etrafa bakındıktan sonra sessizce yarı karanlık sokağa girip mavi kapının önüne geldiler. Tea birden Te'nin kolunu kavradı.

— Bak!

Eski evin üst pencerelerinden birinde cılız bir ışık vardı. Birbirlerine baktılar, Te kendi kendine mırıldandı:

— Evde kimsenin yaşamadığını söylemişlerdi.

O anda ışığın geldiği pencerede Ra'nın silueti görüldü, filmdeki peruğuyla. Siluet pencereden uzaklaştığında Te ve Tea tekrar birbirlerine baktılar. Te evet anlamında başını salladı ve ardından kapıyı açmaya çalıştı. Açamayınca eğilip dikkatle inceledi.

— Arkadan sürgülenmiş.

— İçeridekiler yapmış olmalı.

— Önerin?

— Gitmek!.. Bir süre arabada oturabiliriz, ama burada nöbet tutamayız.

Sessiz adımlarla caddeye doğru yürüdüler. Caddeye çıktıklarında uzakta duran bir arabanın farları birden yandı ve hızla hareket ederek üzerlerine geldi, sonra ilerideki köşeyi dönüp kayboldu. Kılpayı kurtulmuşlardı ve Tea kaçarken kaldırıma düşmüştü. Te onun kalkmasına yardımcı olmaya çalışırken birden bir başka el daha görüldü. İkisi de hayretle elin sahibine baktılar.

— Detektif Poirot!.. Sabahın bu saatinde burada ne işiniz var?

Halem babacan gülümsedi.

— Benim size sormam gereken soruyu yine siz bana soruyorsunuz.

Tea diğerlerinin yardımıyla ayağa kalktı.

— Yardımınız için teşekkürler! Sizce bizi öldürmek mi istediler?

— Öyle görünüyor! Kendi başınıza polisçilik oynamaya kalkışmanın bedeli. Buraya gelmek nereden aklınıza geldi diye sormak istiyorum, ama kaçamak cevap yok.

— Sezgilerimiz bizi buraya getirdi desem?

Halem, bu cevabı kabul etmediğini belli edercesine başını iki yana salladı. Sonra birden Te konuşmaya başladı, çocuksu.

— Şu dar sokağın içinde, sağda bahçe kapısı mavi renkli bir ev var...

— Sizin kapısını açmaya çalıştığınız.

Te şaşırdı.

— Her şeyi izlemiştiniz.

— Arabamı loş bir yere çekmiş sizi izliyordum.

Te şaşkınlıktan bir süre konuşamadı, sonra devam etti:

— Ra işte o evde komiser. Yani filmdeki Ra!

— Anlayamadım!

— Az önce pencerelerden birinde silüetini gördük. Bu evi çekimde kullanıyoruz. Peppi'nin söylediğine göre terk edilmiş bir ev, içinde kimse yaşamıyor. Ama Ra'nın görüldüğü pencerede ışık vardı. Kapı da arkadan sürgülenmiş.

— Bu kadar uzaktan onu nasıl tanıyabildiniz?

— Penceredeki silüet Ra'nın görüntüsüydü, o perukla başka-

sıyla karıştırılması mümkün olmayan biri. Yani benim meditasyon seansında gördüğüm kadın. Ya da filmdeki haliyle Ra'nın kendisi.

Soran gözlerle Halem'e baktı.

— Bunlar hâlâ size saçma geliyor mu?

— Hayır, artık söylediklerinizi anlamaya başladım.

Eliyle ceplerini yoklayarak telefonunu aradı, ama bulamadı.

— Telefon arabada kalmış. İzninizle, önce üzerinize gelen arabayı bulmaları için çocuklara talimat vereyim. Plaka numarasını almıştım. Sonra yardımcımı çağırayım da evi bir kontrol edelim.

Halem tekrar yanlarına geldiğinde Te heyecanlı bir sesle sordu:

— Ra'yı çok severim komiser! Evi arayacaksınız değil mi?

— Şu ana kadar evden çıkan olmadı. Tabii, araba üzerinize geldiği sırada olmadıysa... Dikkatim sizlere çekildiği için görmemiş de olabilirim.

Sonra yine babacan bir tavır takınarak devam etti:

— Onun için şimdi arabanıza binin ve evlerinize gidin!.. Az önce ölümden döndünüz!

Halem'le Te konuşturlarken kendine çeki düzen vermekle meşgul olan Tea söze katıldı:

— Detektif Poirot, buraya gelmekle işinize karışmış olduğumuz doğru. Bunun için sizden özür dilemek istiyorum.

Halem, kendisinden beklenmeyecek muzip bir ifadeyle karşılık verdi:

— Özrünüzü kabul etmem için bir şartım var! Bundan böyle adımı doğru söylemeniz... Üstelik unutmayın, bir türlü bulunamayan yetmiş birinci inciye size ben getirdim... İyi sabahlar!

Te ve Tea başlarıyla karşılık verdiler, biraz şaşırmış.

Halem arabasına doğru giderken birden döndü:

— Söyler misiniz? Kim bu Detektif Puaro?

Tea gülümsedi.

— Ne zaman inadını yenip de soracak diye bekliyordum.

Poirot, Agatha Christie'nin kitaplarındaki bir kahraman. Yazılışı P-o-i-r-o-t.

Halem hayretle Tea'ya baktı, kafasının karıştığı belli.

— İlginç bir kadınsınız! Siz... kitap da mı yazıyorsunuz?

Tea, birden sade ve sıcak, başını iki yana salladı.

— Hayır, komiser! Ben sadece Tea'yım, sıradan bir oyuncu. Agatha Christie ünlü bir polisiye roman yazarıydı. Bazı kitaplarından film bile yaptılar. Birkaçında Poirot da vardı.

— Ah evet! Anlar gibi oldum... Bunları aklımda tutmaya çalışacağım...

Başıyla selamladı.

— Tekrar iyi sabahlar!

Arabalarına doğru giderlerken bu kez Tea döndü:

— Komiser!

Halem dönüp baktı.

— Size seçtiğim birkaç Christie kitabı yollamama izin verirmisiniz?

— Teşekkürler! Okumak isterim. Belki terfime de katkısı olur.

Arabaya bindiklerinde Te afacan bir tavırla Tea'ya döndü:

— Seni götürüyorum!

— Nereye?

— Nehir kenarına, güneşin doğuşunu seyretmeye.

— Komisere söz vermedik mi?

— Artık bizi izleyeceğini sanmam!

Alaycı bir sesle devam etti:

— Büyük reisle ilişkiniz hızlı bir değişimden geçmekte.

— İlk karşılaşmamızda ona kötü davrandım.

— Başlangıçta onun bizi ciddiye almadığını sanmıştım. Şimdi ise konuştuklarıyla aklından geçenlerin aynı olmadığını fark etmeye başladım. Sence bizi gerçekten öldürmek istemiş olabilirler mi?

— Ama kim ve neden?

— Nedenini bilmiyorum ama, kim sorusunun cevabı herhal-

de Ra'yı kaçıranlarla ilgili.

— Onun kaçırıldığına gerçekten inanıyor musun?

— Evet, umarım başına ciddi bir şey gelmez.

Sonra gökyüzüne baktı.

— Gün ağarıyor.

Nehir kenarının sessizliğinde, bir söğüt ağacının altındaki bankta otururlarken Te oldukça keyifliydi.

— Sana bir şey söylemek istiyorum.

Tea konuşmadan merakla ona baktı.

— Dün çekim sırasında bir an... bir an seni arzu ettim... Gerçek bir istekti o anda.

Tea alaycı bir sesle cevap verdi:

— Eski eserlere ilgi duyduğunu bilmiyordum.

— İnsaflı ol Tea, hâlâ çekici bir kadınsın.

— Hâlâ!.. Beni hâlâ çekici bulman sadece bir değerlendirme.

Unutma, hayatını ve yatağını paylaştığın kadın Pia.

Te başını arkaya atarak güldü.

— Paylaşmadığım!

— Anlamadım!

— Dün çekimden sonra buluştuk. Ama onunla birlikte olmadım... O da çıkıp gitti.

— Bunun dün bana duyduğun anlık arzuyla ilgisi olduğunu sanmıyorum.

— Bilmiyorum! Aslında, kendimi, yaşadıklarımı anlamakta zorlanıyorum.

Ani bir merakla sordu:

— Sen de beni arzu edebilir miydin?

— İzin vermezlerdi.

— Kim?

— Bizi yaratan kişi, ya da bizim gibileri yaratanlar. Onların hayal gücü aramızdaki ilişkiyi "Çay ve Sempati"den öteye götürmez. O filmi görmüş müydün?

— Hayır görmedim! Oldukça eski bir film, ama bir profesörün karısı ile öğrencisi arasındaki platonik bağı anlatan bir hikâyesi olduğunu biliyorum.

Sonra merakla sordu:

— Sence neden izin vermezlerdi?.. Aptalca bir kurallar dünyasında yaşadıkları için mi?

— Öyle de denilebilir. Hayatı ucuza çıkartmak uğruna hayal güçlerini köreltmek zorunda kalmışlar.

— Acımasız konuştun! Onlar bizim gibi değiller ki! Neden var olduklarını bilmedikleri için bu sorunun cevabını sürekli aramak zorundalar. Oysa biz bir hikâyeyi yaratabilmek için varız.

Tea, Te'nin söylediklerini dinlememişçesine konuştu:

— Üstelik ne yaşayıp ne yapacağımıza o karar veriyor.

Birden çok kızdı.

— Bana verdiği kimliğe bak! Hayatının sonuna yaklaşmış yarı meczup bir kadın. Ve benim bunu değiştirebilmek için yapabileceğim hiçbir şey yok!.. Sen şanslısın!

— Ne istediğini bilmeyen, kafası karışık biri olduğum için mi?

— Genç... ve üstelik güzel bir insansın. Önünde uzun yıllar, dolayısıyla umut var.

— Ben şimdiden yorgunum Tea!

Araya giren sessizlikten sonra Te tekrar konuştu:

— Düşünüyorum da, o bizim ne yapıp yapmayacağımıza karar veriyor olabilir ama biz yine de bilinen dünyayı yansıtmaktan öteye gidemeyiz. Çünkü bir başkasını onun da yaratabilmesi imkânsız.

Tea birden dönüp gözlerini Te'ye dikti ve bir süre bekledikten sonra açıkladı:

— Tabii ona karşı çıkmadığımız sürece!

Bir süre bakiştılar. Sonra Te başını Tea'nın omuzuna yasladı, birlikte doğmaya başlayan güneşi seyrettiler, sessizlikte.

Kalabalık bir müzik dükkânında, tanınmamak için güneş gözlüğü takmış, plakları inceleyen Taos. Otuz yaşlarında, bir kez görüldüğünde bile akılda kalan yüzü ve dış dünyaya kapalı, ama insanda iz bırakan havasıyla doğal bir yıldız. Bir ara bakışlarını plaklardan ayırıp başını kaldırdığında gözü, kırk yaşlarında, göz-

lkl ve sarışın bir adama takıldı. Sonra elindeki plağı yerine koyup kalabalığın arasından kendine yol açarak, bu biraz soğuk ve mesafeli adama doğru ilerlemeye çalıştı. Adam da Taos'u fark etti, karşılaşmadan pek hoşlanmamış olduğu belli. Taos yanına geldiğinde ona biraz zoraki gülümsedi. Aynı anda, dükkânın önünde, filmdeki kıyafeti ve peruğuyla, içeriye girebilmek için kapıdan çıkanları bekleyen Ra göründü.

— Lui!.. Uzun zaman olmuştu, seni gördüğüme sevindim.

— Ben de yle Taos! Bugün çekimin yok mu?

— Vardı. Bu sabah Peppi'nin asistanı telefon etti ve programda değişiklik yapıldığını söyledi. Bugün Te ve Tea'nın ikili çekimi yapılacakmış. Bu Peppi'nin tarzı değildir. Neden böyle bir değişiklik yaptığını anlayamadım. Aslında...

O anda, dükkânın içinde kendilerine doğru gelen Ra'yı görünce konuşmasını kesti.

— A!!!.. Ama nasıl olur? Bu Ra!.. Filmdeki kıyafetiyle.

O anda Ra onlarla göz göze geldi ve birden dönüp hızla dükkândan ıktı.

Taos açıklama beklercesine Lui'nin yüzüne bakıp sordu:

— Neden bu kılıkta dolaşmak istesin ki? Onu sen de gördün.

— Bir an için bana da öyle geldi, ama sanırım Ra'nın filmdeki haline benzeyen biriydi.

— yleyse neden bizi görünce kaçıp gitti? Anlamıyorum! nce buraya doğru geliyor...

Lui, Taos'un sözünü kesin bir tavırla kesti.

— Seni gördüğüme sevindim Taos! Bir randevuya yetişmek zorundayım. Bir gün sete seni görmeye gelirim. İzinle.

— Tabii!.. Tabii!

Taos, şaşkın, önce bir süre Lui'nin arkasından bakakaldı. Sonra o da hızla dükkânın çıkışına doğru gitti ve vitrinin arkasından sokağı gözetlemeye başladı. Lui yolun karşı tarafındaki arabasına doğru hızla giderken, aynı kaldırımın köşesinde beklemekte olan Ra ona doğru yürümeye başladı. Lui'nin arabası hareket etti ve Ra'nın hizasında durdu. Ra arabaya binmek üzereyken Taos sırtına sert bir cismin dayandığını hissetti ve kulağının arka-

sında bir fısıltı duydu, tuhaf aksanlı.

— Ses çıkarmadan benimle dışarı gel!

Taos'un arkasındaki adam, ortadan ayrık siyah saçları, siyah elbisesiyle, meditasyon seansında Te'yi karşılayan kişiydi.

— Siz! Siz ikiniz durun!

Komiser Halem elinde tuttuğu polis kimliğiyle birden yanlarında belirmişti. Aynı anda siyahlı adam hızla silahını çekip Halem'e doğrultmak istedi. Ancak dükkânda çıkan panik ve çığlıklar arasında bir kadının çarpmasıyla sendeledi. Hemen ardından bir silah sesi duyuldu. Siyahlı adam, sol eliyle yaralı sağ elini tutarak dükkândan dışarı fırladı ve geçen arabaların arasından zikzaklar çizerek Lui'nin arabasına doğru koşmaya başladı. Bu arada elinde silahıyla dükkânın dışına fırlayan Halem ona doğru iki el ateş etti, isabet ettiremedi.

Yaşanan karışıklık sırasında stop eden arabasını tekrar çalıştırmaya çalışan Lui kendi kendine söylendi.

— Bu adamlar da kim?

Sonra Ra'ya bağırdı:

— Başını eğ! Saklan!

Ra eğilerek başını elleri arasına aldı. Sonunda arabayı çalıştıran Lui ani bir U dönüşü yaptı ve gaza basıp hızla uzaklaşarak gözden kayboldu. Arabayı kaçırınca caddenin ortasında bir an duraklayan siyahlı adam, Halem'in üçüncü el ateşiyle isabet aldı, sendeledi ve yere düştü. Halem ona doğru koşarken, adam düştüğü yerden doğruldu ve tekrar kaçmaya başladı. Pantolonunun sol bacağındaki kırmızı leke büyürken, aksak adımları giderek yavaşladı.

Yan sokakta, olanlardan habersiz, kasetçalarından yükselen müziği dinleyerek gelmekte olan, tepesi açık başlı, tombul taksi şoförü, trafik ışığının yeşile dönüşmesiyle birlikte sağa, müzik dükkânının bulunduğu caddeye dönüş yaptı ve o anda karşısında beliren, eli, bacağı kanlı adama çarpmamak için fren yaptı. Siyahlı adam, aksayan ayağına rağmen, kıvrak bir hareketle arabanın

sağına geçip kapıyı açtı ve kendisini içeriye attı. Ardından, cebinden çıkardığı bıçağı şoförün boynuna dayadı.

— Gazla! Son hızla! Çabuk!

Araba hızla uzaklaşırken, caddenin ortasına kadar gelmiş olan Halem tekrar ateş etti. Arka camı dağılan araba bir süre yalpaladıktan sonra durdu.

Arabanın içinde, başından yara almış olan şoför, yüzü acıdan kasılmış halde başını tutarken, siyahlı adam eğilip arabanın kapısını açtı ve kıvranmakta olan şoförü itekleyerek dışarı attı. Şoför caddede yere yığılmış yataırken, araba hızla uzaklaştı. Halem tekrar ateş etmek istedi, ama karşı yönden gelen arabaları fark edince tetiğe basamadı. Karşı yönden gelen sürücüler, caddenin ortasında silahını kendilerine doğrultmuş olan Halem'i görünce paniğe kapıldılar ve ortalık karıştı. Yaşanan kargaşada üç araba birbirine bindirince caddedeki trafik bir süre durdu. Halem silahını indirerek son bir kez taksinin kaybolduğu yöne doğru baktı, sonra cebinden çıkardığı telefonla konuşarak plakçı dükkânına doğru yürüdü, canının hayli sikkın olduğu belli.

Yaşananlar sırasında plakçı dükkânına saklananlar, ortalık sakinleşince ürkek ve şaşkın gözlerle çevrelerine bakınarak dışarıya çıkmaya başladılar. Bazıları, karşı kaldırıma taşıdıkları şoförün çevresinde toplandılar. Dükkânın önüne gelen Halem, orada donakalmış halde duran Taos'la göz göze geldi. O sırada yaşlı bir kadın Taos'a yaklaştı.

— Venedik Taciri'nde harikaydınız! Bu yıl yine sizi seyredebilecek miyiz?

Taos zoraki gülümsedi.

— E-evet sanırım! İlginize teşekkür ederim... Çok teşekkür ederim.

Ardından şoförü almak üzere gelen ambulansın sireniyle irkilip sıçradı ve kadından utandı.

— Olanlardan ötürü biraz şaşkıyım, bağışlayın!

Kadın Taos'un yaşadıklarının pek farkında değildi.

— Ah evet! Adam kaçmış dediler. Plakçı dükkânında bile böyle şeyler olabiliyor artık. Zaten aradığım plağı da bulamadım... İyi günler!

Taos, kurtulduğu için rahatlamış bir yüzle kadına selam verdi. Halem bu arada iki polis arabasına doğru gitti ve polislerle konuştu, arabalardan biri sirenini çalarak hareket ettikten sonra gülümseyerek Taos'a doğru yürüdü. Taos ona başıyla selam verdi, hâlâ oldukça gergin.

— Adım Taos!

Bir an durduktan sonra ekledi.

— Oyuncuyum.

— Biliyorum!.. Ben komiser Halem!

Saygılı bir gülümsemeyle devam etti:

— Tiyatroya pek gitmem, ama bazı filmlerinizi gördüm. Ben de o kadın gibi hayranlarınızdan sayılırım... Bu şartlarda da olsa sizinle tanışmak benim için büyük zevk.

Sonra birden ciddileşti.

— Siz de o filmdesiniz değil mi?

— O film mi? Siz bunu nasıl...

Halem sözünü kesti:

— Bunu size yolda açıklarım. Birlikte büroma gidelim, bir an önce!.. Televizyon kameraları buraya gelmeden. Bir kahve içen, kendinize gelirsiniz. Arabanızın anahtarını verirsiniz arkadaşlarım merkeze getirirler.

Halem'in ofisi. Biraz dağınık ve bakımsız çalışma masasının üzerindeki gümüş çerçeve içinde Halem'in, eşi ve iki çocuğuyla birlikte çekilmiş eski tarihli bir fotoğraf. Yapay deriden iki koltuk, bir kanape ve ortada, iki kül tablası ve boşalmış bir kahve fincanı dışında üzeri boş bir sehpa. Dosyaların ve bazı kanun kitaplarının dizildiği rafların önünde çeşitli boylarda üç gümüş kupa. Taos kanapede, Halem sol taraftaki koltukta, elinde kahve fincanıyla otururlarken Taos'un kupalara baktığını gören Halem gülümsedi.

— Eski günlerin anıları! Gençliğimde biraz spor yapardım.

Taos gülümsedi, aslında başka şeyler düşündüğü belli.

— Anlattıklarınız aklımı karıştırdı komiser. Anlayamadım, çünkü Ra kimsenin kaçırma isteyeabileceği biri değil. Bir neden düşünüyorum, bulamıyorum.

— Belki de önemli olan Ra değildir.

Taos anlamaz gözlerle Halem'e baktı.

— Sırtınıza silah dayanmasının da bir açıklaması yok!.. Bana son yirmi dört saatinizi anlatır mısınız?

— Sigara içebilir miyim?

Olumlu karşılık alınca cebinden çıkardığı paketten bir sigara alıp yaktı, sonra arkasına yaslanıp konuşmaya başladı:

— Dünkü çekimde kısa bir rolüm vardı. Morg'da! Öğleye kadar sürdü.

Halem sözünü kesip sordu:

— Te ve Tea da orada mıydı?

— Yalnızca Te! Hava çok sıcaktı. Eve gidip kitap okumak istedim, uyuyakalmışım. Telefon sesiyle uyandım. Telefona genellikle ben cevap vermem. O sırada Yan tuvaletteydi sanırım. Yan evdeki Çinli yardımcım... Garip bir telefon! Tanımadığım bir ses, erkek sesi! Başıma dert açmak istemiyorsam ertesi günkü çekime gitmememi söyledi. Ya da buna benzer bir şey! Kim olduğunu sordum, cevap vermedi. Dediklerini ciddiye almamı söyleyip konuşmamı beklemeden kapattı.

— Sesin tanıdık biri olmadığından emin misiniz?

— Kesinlikle!.. Önce tatsız bir şaka ya da malum türde telefonlardan biri sandım. Ama uyandırılmış olmamın etkisi geçtikçe, adamın konuşmasında gerçek bir tehdit havası olduğunu hissettirdi ve tedirgin oldum. Önce Peppi'yi aradım, cevap vermedi. Te'nin telefonu sürekli meşguldü.

— Sonra?

— Sonra nehir kenarındaki balık lokantalarından birine gittim.

— Yalnız mı?

— Evet, tek başıma! Zaman zaman yapmaktan hoşlandığım bir şey. Kara gözlükler takıp sıradan yerlerde tanınmadan dolaşmak. Bir şey daha var, bilmiyorum sizin için bir anlamı olur mu?

O lokantalardan birinde Te'nin kız arkadaşı Pia'yı gördüm. Uzak-doğulu bir adamla beraberdi. Beni görmedi. Tuhaf olan şey, çekim sırasında Te'nin bana akşam onunla birlikte olacağını söylemiş olmasıydı.

— Nasıl bir kız bu Pia?

— Daha önce sadece bir kere görmüştüm... Hoş bir kız!.. Doğal bir güzelliği var.

— Ya adam?

— Ona çok dikkatli bakmadım. Orta yaşlı, entelektüel havalıydı galiba.

Telefon çaldı, Halem cevap verdi ve bir süre dinledi.

— Peki, birazdan ararım. Hattını uzun süre meşgul tutmama-ya çalış!

Ahizeyi yerine koyduktan sonra Taos'a döndü:

— Senaristin arabasının izini bulamamışlar. Taksi eski Kent'te terk edilmiş. Şoförün durumu iyiymiş.

— Bir şey sorabilir miyim?

— Tabii.

— Dükkânda bulunmanız bir rastlantı mıydı?

— Birini izliyordum.

Konuyu değiştirmek istediği çok belli bir şekilde sordu:

— Evet, ya bu sabah?

— Çekimim vardı, ama Peppi'nin asistanı telefon edip ertelendiğini, beni tekrar arayacağını söyledi. Yadırgadım. Çünkü Peppi'yle daha önce de çalıştım, çok disiplinlidir. Ama dün gelen telefonu hatırlayınca çekimin ertelenmesine memnun olduğumu söyleyebilirim.

Bir süre düşündü.

— O konuşma beni gerçekten ürkütmüş olmalı... Sonra öğle-ye doğru o plakçı dükkânına gittim. Lui'yle karşılaşmam rastlantıydı. Ama Ra'nın o kılıkta dükkâna gelişi, Lui'nin onu tanımamış gibi davranması, sonra dışarıda buluşmaları çok garipti.

— Sizce o hangi Ra idi?

— Bilmiyorum. Birden fazla Ra olabileceğini biraz önce sizden duydum. Bana en tuhaf gelen şey, filmdeki haliyle gelmiş ol-

masıydı. Biraz kaçık yanları vardır, ama bu kadar ileriye gitmez. Evet sonra, onları gözetlerken o siyahlı adam sırtıma tabanca dayadı. Neden?

— Arabada söylediğim gibi henüz ben de bilmiyorum.
Taos'a kartını uzattı.

— Siz de bana numaranızı bırakın ve her gün nerelerde olacağınızı bu numaraya bildirin.

Gülümsedi.

— Şimdi gidip dinlenin! Sırtınıza gerçek bir tabanca dayanması, filmlerde yaşadıklarınızdan farklı olmalı.

— Teşekkür ederim komiser, kahve iyi geldi.

Bir süre sessiz, Halem'e baktı.

— Hoşça kalın!

Kapıya doğrulmuşken birden döndü:

— Belki de şu anda hayatta olmamı size borçluyum.

Sonra tekrar kapıya yöneldi.

Te, mavi kapılı evin bulunduğu sokağın köşesinde, elinde plastik bir torbayla beklemekte, oldukça sabırsız. O sırada, sokağın öbür başında on yaşlarında bir erkek çocuk görüldü. Çocuk sokağı yürüyerek geçerken, gözlüklü kadının evi hizasında durup elindeki taşı evin pencerelerinden birine attı. Duyulan şangırtının ardından koşarak gözden kayboldu. Üst kattaki kulesinden sokağı seyretmekte olan kadın, kırılan cam sesini duyunca öfkeyle yerinden kalktı.

Sesin duyulmasıyla birlikte, Te mavi kapıya doğru koşmaya başladı ve aynı anda evinden çıkan Tea'yla kapının önünde buluştular. Sokağa bir göz attıktan sonra kapıyı açıp bahçeye girdiler.

— Çocuk iyi becerdi.

— Aldığı para da iyiydi.

Evin kapısına geldiklerinde, Te elinde taşıdığı torbayı yere koydu ve içinden çıkardığı çubukları teker teker denemeye başladı. Dördüncü denemede açılan kapıdan içeriye süzülürcesine girdiler.

Ardından Peppi'nin sesi duyuldu:

— Stop!

Çekim ekibi verilen arayla birlikte hareketlendi. Bahçeden çıkarlarken Tea sordu:

— Peppi'nin yanından ayrılmayan beyaz tişörtlü adam kim?

— Peppi yeni asistanım diyor, ama sanırım polis.

— Komiser mi göndermiş?

— Herhalde! Bana sorarsan kendi de bir yere gizlenmiş bizi izliyordur.

Tea, Te'den ayrılıp Havana'nın kucağındaki Kiki'ye doğru yürürken, Te Peppi'nin yanına gitti.

— Ne dersin? İç mekân çekimlerine geçmeden önce Tea'yla evin içini dolaşıp kendimizi ortama alıştırsak mı?

Peppi Te'nin amacını anlar gibi oldu, gülümsedi.

— Olur derim!

Sonra sesini alçalttı.

— İşiniz bitene kadar ekibi içeriye sokmam.

Te, Peppi'nin yanından ayrılırken Tea'ya seslendi:

— Seninle biraz konuşabilir miyim Tea?

Tea'nın yanına gitmeyerek bekledi, Tea da yerinden ayrılmadı. Karşılıklı bakiştılar. Sonra Tea olağan teatral tavrını takınarak Te'ye doğru yürümeye başladı.

— Senden başka hiçbir erkeğin beni yanına çağırmasını kabul etmezdim.

Te'nin yanına gelince gözlerini dikip onu süzdü.

— Bugün çok çekicisin!

Keyiflenen Te güldü, sonra alçak bir sesle sordu:

— Çekimden önce evin içinde dolaşmaya ne dersin? Biraz alışma olur.

— Gözlerden uzak ve baş başa!

Te gülümseyerek Tea'nın elini tuttu, el ele eve doğru yürüdüler.

Eski eşyalarla dolu, loş bir evin giriş katı. Tea eşyaları ince-
lerken Te raflardaki kitaplara bakmakta.

— Çoğu Arap harfleriyle yazılı, Latin alfabesiyle yazılı bir-
kaç tarih kitabı da var.

— Eşyalar bir antikacıya servet kazandırabilir!.. Şu koltuğun
evimde olmasını isterdim.

Merdivene yöneldiler. Üst kata çıktıklarında, karşlarına ge-
len duvarda, Ra'yı görüntüleyen ve bıçakla parçalanmış izlenimi-
ni veren bir tabloyla karşılaştılar. Te tabloya bakakaldı.

— Aman tanrım! Peppi bu tablonun yapılması için epey para
ödemiş diye duymuştum. Birkaç gün önce getirip asmışlardı...
Bunu kim yapmış olabilir ki? Ne amaçla?

— Dün gece burada kimin olduğunu biliyorsun.

Te gözlerini tablodan ayırmadan cevap verdi:

— Bana sorarsan, başkaları da vardı. Biz yalnızca pencerede
gördüğümüzü biliyoruz... Sabah geldiklerinde kapının arkadan
sürgülü olmadığını biliyorsun değil mi?

— Evet!

Sonra ilave etti.

— Bize bir mesaj iletmeye çalışıyorlar ya da bir uyarı.

— Yani filmi çekmemizi istemiyorlar.

— Evet, onu demek istemiştım... Tablo parçalandığına göre
çekim ertelenecek.

Sesini alçalttı.

— İşimizi bitirip bir an önce buradan çıkalım.

Etrafı incelemeyi sürdürürlerken ürktükleri çok belliydi. Te
çekmecelerden birini açtı. İçini karıştırırken büyük bir zarfla kar-
şılaşınca çıkarıp açtı.

— Bu resimler Mısır'da çekilmiş.

Te resimleri tek tek inceleyerek Tea'ya uzattı.

— Arkeolojik sitler, antik objeler... Tea bak, burada kimin
resmi var!

Orta yaşlı bir adamla filmdeki Ra karakterinin, bir bahçe lo-
kantasında yemek yerken çekilmiş ve hayli eski tarihli olduğu
belli bir fotoğrafı. Ra'nın kolunda aynı bilezik, önlerinde büyük

bardaklar, birlikte objektife gülümsüyorlar. Bir sonraki fotoğrafta, aynı adam Uzakdoğulu bir başka adamla piramitlerin önünde poz vermiş. Üzeri imzalı üçüncü resim, Uzakdoğulu adamı Karnak tapınağında görüntülemekte. Başında beyaz bir şapka. Resmin üzerinde Arap harfleriyle bir yazı ve altında Latin harfleriyle bir imza... Ho!

Te şaşırarak Tea'ya baktı.

— Ho!.. Bunun bir rastlantı olduğuna inanmak çok zor. Biliyorsun senaryoda da Çinli profesör Ho karakteri var. Çekik gözlü olduğu için o tenor oynayacaktı. Adı neydi o adamın?

— Cahil!.. O tenor değil, ünlü bir bariton. Adı Zof!

Gözlerini tavana dikti.

— Ho!.. Ho!.. Her şey dönüp dolaşıp bizim senaristte düğümlemiş görünüyor. Ra imajını da o yaratmıştı.

Te'ye döndü:

— Adı neydi o sevimsiz adamın?

— Lui! Soğuk görünür ama yakından tanıyınca hoş bir insandır... Artık buradan gidelim!

Merdivene yöneldikleri sırada Tea, Te'nin kolunu kavradı.

— Bir dakika! Önce resimleri alalım.

Te, Tea'nın uzattığı zarfı pantolonunun içine sokup üzerini tişörtüyle örterek merdivene yöneldiğinde Tea tekrar kolunu kavradı.

— Bitmedi!.. Şu kapının ardında ne olduğunu anlamadan buradan ayrılmam.

Evin arka cephesine bakan penceresiz duvarın ortasındaki kapıya doğru giderlerken Tea konuştu:

— Hatırladığım kadarıyla, bu kapının ardında ahşap bir balkon olmalı.

— Evet, altında da büyük bir süs havuzu var.

— Bana tuhaf gelen, bu kadar geniş duvarda hiç pencere olmaması.

Yan duvardaki küçük pencereyi işaret etti.

— Bu loş odayı aydınlatan başka bir açıklık yok. Sanki daha önce var olan pencereler sonradan örülmüş gibi.

Kapının önüne gelince Te tokmağı zorladı, sonuç alamadı. Bunun üzerine geriledi ve hızla kapıyı omuzladı, kapı gevşer gibi oldu.

— Birkaç kere denersem olacak gibi!

Te tekrar kapıyı omuzlarken Tea da elleriyle itmeye çalıştı.

Ekip sokakta hazırlığını sürdürürken önce patlamayı andıran bir gümbürtü, ardından Tea'nın çığlığı duyuldu. Herkes irkilerek sesin geldiği yöne baktı, ardından bahçeye doğru koşmaya başladılar. Peppi'nin yeni asistanı olarak tanıtılan beyaz tişörtlü adam da belinden çıkardığı tabancayla onlara katıldı. Havana eli silahlı adamı görünce korkup çığlık attı ve Kiki'yi düşürdü, köpek havlamaya başladı. Caddeden gizlice ekibi izlemekte olan Halem, arasından fırlayıp kalabalığa yetişmek için koşmaya başladı.

Te ve Tea havuzun içinde, Te'nin alnından kan sızmakta. Tişörtü de kana bulanmış, yarı baygın haldeki Tea'yı havuzdan çıkarmaya çalışırken Tea gözlerini aralayarak mırıldandı:

— Ayağım!.. Ayağım çok acıyor!.. Beni kucaklaman hoş!.. Ayyyy... ayağım!

Tea acıyla gerildi ve tekrar gözlerini kapattı. Bu arada, ekiptekiler ve polisler havuza ulaştılar. Beyaz tişörtlü adam da havuza girerek Tea'nın çıkarılmasına yardım etti. Toplanan kalabalığın içinde kısa süre önce gelmiş olan Taos da vardı. Havuzun içinde ve çevresindeki balkon ve kapı parçaları arasında dağılmış antik objeler görülüyordu, çoğu altından. Yukarıda, çöken balkon ve yeri boş kalan kapı, kapının iki yanındaki duvarın çift katlı olduğunu sergilemekte.

Taos hastane koridorunda dalgın yürürken, Peppi hızlı adımlarla ona yetişmeye çalıştı. Birinin geldiğini fark eden Taos, başını çevirip Peppi'yi görünce gülümsedi. Birlikte dışarıya çıktılar, konuşmadan. Sessizliği Peppi bozdu.

— Havuz dolu olmasaydı durumları çok kötü olabilirdi.

— Yıllardır terk edilmiş bir evin havuzu nasıl doluydu, anla-

madım.

— Çekimden birkaç saat önce ben doldurttum. Tea'nın havuza düşeceği bir sekans eklemeyi düşünüyordum. Telefon edip yedek bir elbise getirmesini istedim, nedenini açıklamadan.

— Sormadı mı?

— Her nedense sormadı. Önceden söyleseydim kabul ettiremezdim.

Gülümsedi.

— O elbise birazdan hastaneden çıkarken işine yarayacak.

— Yani hayatta olmalarını sana borçlular!

— Abartma!

Taos'un arabasına yaklaşırlarken Peppi sordu:

— Arabam çekim mahallinde kaldı. Beni oraya götürebilir misin?

Yola çıktıktan sonra başlayan sessizliği bozan yine Peppi oldu.

— Bana hâlâ kırgın mısın?

— Ne fark eder? Film herhalde bitirilemeyecek.

— Nehir kenarında kahve içebilir miyiz?

— Tabii!

Bir süre sonra gördükleri bir kafenin önünde durdular. Kafe boş sayılırdı, kıyıda oturan ve Taos'u fark eder etmez konuşmalarını kesip bakan iki genç kız dışında. Her şeyin beyaz olduğu kafe, beyazlı bir garson göründü.

— İki kahve lütfen!

Garson uzaklaşınca Peppi konuşmaya başladı, bayağı heyecanlı.

— Taos, rol dağıtımını ben yapmadım.

— O rolün Te'ye verilmesi için yapımcılara baskı yapıldığını ben de duydum. Bununla ilgili sana hiçbir şey söylemediğim halde, neden şimdi bu konuyu kurcaladığını anlamıyorum... Böyle gergin bir zamanda.

— Seninle çekim biraz yol aldıktan sonra konuşmayı düşünüyordum. Ama söylediğin gibi, bu projeden vazgeçilebilir ve se-

ninle konuşma fırsatını bulamayabilirim.

— Yani seni rahatlatmamı istiyorsun.

Peppi çaresiz bir yüzle Taos'a baktı.

— Yapımcılara ben değil, bir başkası baskı yaptı. Ben de karıştı koymadım.

— Anlıyorum!

— Bir yıldız olduğun için aslında o rolün sana verilmesi gerekirdi, ama rolün sana uygun olmadığına ben de inanmıştım. Kişiliksiz bir rol.

— Kimin oynadığına bağlı.

— Peki sen beğenmediğin bu rolü neden kabul ettin?

Taos alaycı baktı.

— En iyi yardımcı oyuncu ödülünü alabilmek için!

Peppi'nin yüzü gölgelendi.

— Bana karşı bu kadar acımasız olma! Tiyatro ödülleri bir yana, sinemada iki yıl art arda en iyi oyuncu ödülünü aldın. Genç kuşağın en yetenekli, en çok seyirci çeken oyuncususun. Bir yıldızsın ve iyi para kazanıyorsun.

Birinin yaklaştığını fark edince sözünü kesti. Taos da başını çevirdi ve kafedeki genç kızlardan birinin yanı başında kendisine gülümsediğini gördü.

— Rahatsız ettiğim için affedin!.. Eşarbımı imzalamanızı rica edebilir miyim?

Taos eşarbyı imzalayarak kıza uzattı, kız çok heyecanlandı.

— Çok teşekkür ederim!

— Hoşça kalın!

Sonra Peppi'ye döndü:

— Kalkabilir miyiz? Kahve için teşekkürler.

Arabaya doğru giderlerken konuşmasını sürdürdü:

— Bu sabah herkesin ortasında sırtıma tabanca dayandığını biliyorsun. Evin önüne televizyoncular ve gazeteciler doluşmadan dönsem iyi olur.

Araba hareket ettikten sonra Taos telefonunun tuşlarına basıp bekledi.

— Benim Yan!

Dinledi.

— Seni tekrar arayacağım.

Telefonu kapattıktan sonra Peppi'ye açıkladı:

— Çoktan gelmişler.

— Yardımcı olabilir miyim?

Taos bir süre düşündü.

— Sanırım evet! Arabanı aldıktan sonra stüdyoya uğrayabilir miyiz?

— Tabii!

— Lui ne yapmaya çalışıyor dersin? Neden böyle bir senaryo yazdı? Neden kendisi de yazdığı senaryonun gerçekleştirilmesini engelleyecek olayların içinde?

— Benzer soruları ben de kendime sordum, cevaplarını bulamadım.

— Bu sabah plakçı dükkânında Ra'yla randevusu olduğuna eminim. Zihnimi kurcalayan bir başka soru da Ra'nın oraya neden filmdeki haliyle geldiği. Elbiseyi ve peruğu nereden buldu? Neden beni görünce dışarıda buluşmaya çalıştılar? Sonra neden ve kimden kaçtılar?

— Ve sana silah çeken adam neden onların peşine düştü? Stüdyoda soruşturdum. Her iki elbise ve bilezik yerinde, ama peruk kayıp. Her yer arandı ve bulunamadı.

— Neden yalnızca peruk?

— Bilmiyorum! Sana söylemek istediğim başka bir şey var!.. Dün gecedен beri yaşanan olaylar yapımcıları keyiflendirmiş gibi.

— Ne demek istiyorsun?

— Filmin çekilemeyeşinin hikâyesinden bir film yapmayı tasarlıyorlar sanırım.

— Olayların nasıl gelişeceğini bilmedikleri halde.

— Evet!.. Düşünsene, olanları medyadan gizli tutmak artık mümkün olmadığına göre, filmin reklamı da kendiliğinden yapılmış olacak. Şu anda, sen, ben, hepimiz, bu filmin hem reklamını yapmakta, hem de hikâyesini yaratmaktayız. Sonra da yaşadıklarımızı yine kendimiz oynayacağız.

Ardından güldü.

— Böylece ben de oyuncu kadrosuna katılmış olacağım.

Taos önce alaycı bir sesle karşılık verdi:

— Hayatta olursak!

Ardından ciddileşti.

— Ra'dan haber yok değil mi?

— Hayır! Bir ara kızını aramalıyım.

Mavi kapılı evin bulunduğu sokağın açıldığı caddeye gelmişlerdi. Peppi kendi arabasına geçti, birbirlerini izleyerek tekrar yola koyuldular. Stüdyonun kemerli kapısından geçerlerken bekçi onları selamladı. Taos arabasını stüdyonun park alanına bırakıp, arabasıyla merdivenli bir binanın önünde bekleyen Peppi'nin yanına geldi. Sonra hızlı adımlarla basamakları çıktılar.

Bir süre sonra Peppi, yanında siyah saçlı ve gösterişli bir kadınla binanın kapısında göründü. Büyük ve süslemeli güneş gözlükleri takmış olan kadın kalçalarını kıvrarak yürümekte. Bedenini saran pembe elbisesi, beyaz lame çantası ve ayakkabıları, dantel eldivenleri, gösterişli mücevherleri, dolgun göğüsleri ve abartılı makyajı ile kadının görünmesiyle birlikte çevredeki herkes işini gücünü bıraktı ve durup seyretmeye başladı. Merdivenden inerlerken, o sırada çıkmakta olan biri Peppi'yle selamlaştı ve kadına belli etmeden ona göz kırptı. Sonra durup arkalarından baktı. Kadın kendisine yöneltilen ilgiye aldırılmaz bir tavırla, Peppi yüzünde ciddi bir ifadeyle, birlikte Peppi'nin arabasına doğru yürüdüler. Peppi arabanın sol kapısını açıp sürücü koltuğuna oturdu. Sonra kadının arabanın öbür yanında dimdik durmuş beklediğini fark edince tekrar dışarı çıktı. Kadına doğru gitti ve önünde eğilerek kapıyı açtı. Kadın meydan okur bir tavırla etrafa bakındıktan sonra arabaya binerken gözlerini kısarak Peppi'ye fıslıladı:

— Görgüsüz!

Stüdyo kapısındaki bekçi bir başka görevliyle konuşurken Peppi'nin arabasını görünce dönüp onu selamladı. Arabadaki ka-

dın baştan çıkarıcı bir edayla bekçiye el sallayınca afallayan bekçi bir süre arkalarından bakakaldı.

— Sabahtan beri buradayım, bu kadının stüdyoya geldiğini hatırlamıyorum.

— Yaşlanıyorsun dostum! Yoksa böyle bir kadını nasıl gözden kaçıırırsın?.. Ayrıca seni tanıyor gibi davrandı... Hatta iyi tanıyor gibi.

— Saçmalama! Kadını görmedin mi? Seks manyağı gibi bir şey!.. Bana tuhaf gelen şey...

Bir süre düşündü.

— Yüzü bana çok bildik geldi. Neyse!

Kadın Peppi'nin yanında otururken birden çantasından çıkardığı telefonun tuşlarına basmaya başladı ve Taos'un sesi duyuldu:

— Dinle Yan! Birazdan mavi bir araba kapıya gelecek. İçinde yönetmen Peppi ve bir kadın var. Onlara kapıyı aç ve içeri al! Onlar sonra sana ne yapacağını söyleyecek.

Peppi gülmeye başladı.

— Sanırım bir ödül daha hak etmektesin Taos! Böyle bir şey yapmak nereden aklına geldi?

Taos kadın sesiyle cevap verdi:

— Belki de Ra'nın ortalıkta dolaşma tarzından etkilendim.

Peppi hayretle bakınca Taos yine kadın sesiyle devam etti:

— Asıl ipucunu tabii ki sen verdin. Eğer bu olaylardan bir film yapılacaksa, rol çalmaya çalışmam doğal değil mi?

Peppi dili tutulmuş halde bir süre ona baktı.

— Sen!.. Ne hıznırsın sen!..

Taos onu susturdu.

— Yerinde olsam konuşmadan önce iki kere düşünürdüm. Çünkü söylediğin her şey yeni senaryoda aynen tekrarlanacak Peppi!

Caddede park etmiş arabasına binmek üzere olan, uzun siyah saçlı, kalkık kaşlı kadının gözü, karşı yönden gelen Peppi'nin arabasına takıldı, gözlerini kısarak bir süre arabayı inceledi. Araba

önünden geçerken birden arabasına atlayarak, akan trafikte neden olduğu fren seslerine aldırmaksızın ani bir U dönüşü yaptı ve Peppi'nin arabasının peşine takıldı. Bir süre sonra, izlenmekte olduklarını dikiz aynasından fark eden Taos, Peppi'yi uyardı, yine kadın sesiyle.

— Sevgilim! Sanırım izleniyoruz. Bir kadın tarafından.

Peppi dikiz aynasına bakınca dehşetle irkildi.

— Tanrı yardımcım olsun! O arabada karım var.

Telefonunu çıkarıp tuşlara bastı.

— Sahara, lütfen beni izlemekten vazgeç ve evine dön!

Bir süre dinledi.

— Hayır, yanımda bir erkek var!

Diğer arabada Sahara, gözlerinden hiddet fışkırarak telefona bağırdı:

— Şimdi de bir travesti!.. Bunu nasıl...

Kelimeler boğazına düğümlendi.

— Nasıl yapabilirsin?

Telefonu öfkeyle kapattı ve ağlamaya başladı, hali biraz da komik. Arada bir kontrolü kaybettiğinden araba da zaman zaman yalpalayarak trafiği aksatmaya başladı. Bir süre sonra ardında beliren polis arabası siren çalarak yaklaştı ve Sahara'yı durdurdu.

Taos, dimdik oturmuş, ileriye bakarak konuştu:

— Ondan kurtulduk!

— Yalnızca sen kurtuldun.

— Ayrı yaşadığınızı sanıyordum.

— Hayır, birlikte yaşayamıyoruz.

Bir süre sonra, Taos'un bahçe kapısının önünde toplanan medya kalabalığı görüldü. Yan, demir kapının ardında, televizyoncuların ve gazetecilerin sorularına rağmen, ifadesiz bir yüz ve heykel hareketsizliğiyle beklemekte. Araba kapıya yaklaştığında Taos, abartılı tavırlarla kameralara gülümseyerek poz vermeye başladı, elini kaldırıp parmaklarıyla onları selamlayarak. Peppi, Taos'un taşkın davranışlarından tedirgin, açılan kapıdan bahçeye

girdi. Yan, içeri girmeye çalışan televizyoncuları itekleyerek kapıyı kapattıktan sonra arabanın arkasından koştu. Arabadan çıkan Taos, parmaklarıyla Yan'ı selamlayarak, abartılı yürüyüşüyle eve yöneldi. Yan, şaşkın, arkasından seslenerek onu durdurmaya çalıştı.

— Lütfen madam!

Taos onu duymazlıktan gelerek yürümeye devam etti ve eve girdi. Yan, yardım beklercesine çaresiz Peppi'ye baktı. Peppi ciddi bir tavırla ona açıkladı:

— Evin yeni sahibesi!.. Şimdi lütfen bahçe kapısını bana tekrar aç!

Yan kaygıyla eve doğru baktı, sonra telaşlı adımlarla bahçe kapısına yöneldi. Peppi arabasına binerken kendi kendine mırıldandı:

— Şimdi sıra Sahara'da... Tanrı yardımcım olsun!

Oldukça usta çalınan viyolonselın sesi Haydn yorumlamakta. Tellere dokunan parmaklarından birinde pırıldayan elmas bir yüzük, üzerinde çarpıcı figürler bulunan kimonosu, boynunda Maharaşi incileriyle Tea, kendinden geçercesine çalmakta. Üzerinde pembe çiçekler bulunan geniş kenarlı dantel şapka, çalarken başını eğdiğinde yüzünü kapatmakta. Biraz ötede Kiki, halının üzerinde oturmuş hayretle onu izliyor. Tea'nın arkasında, kocasının resminin altındaki şöminenin üzerinde duran büyük vazanın içinde elli adet kırmızı gül.

Tea'nın oturduğu art-nouveau binanın cephesinde restorasyon çalışması yapılmakta. Üst katlardan birinin hizasında, çatıdaki makara sistemine asılı kızığın üzerinde, yirmi yaşlarında, sevimli, esmer bir genç duvarı kazıyor. Üzerindeki şort dışında çıplak. Çatıdaki makaranın başında olan orta yaşlı adam, arada bir aşağıdaki gencin çalışmalarına bakmakta. Çocuk, ikide bir üzerinden kayan şort çalışmasını engellediği için, şortun lastiğini açıp uçlarını bağlayarak beline iyice oturttu. Aynı anda siyah bir Jaguar binanın önünde durdu, şoförün açtığı kapıdan Val Valos

görüldü.

Bir süre sonra Tea'nın kapı zili çalındı ve kapıyı açan Havana, Val Valos'u sıcak bir şekilde karşıladı. Müziğiyle kendinden geçmiş olan Tea, kapıyı duymamış olduğu için, kapıdan giren Havana'yı fark edince müziği kesti ve biraz kızgın, biraz soran bir ifadeyle ona baktı.

— Misafiriniz geldi!

Tea, yayı ve viyolonseli Havana'ya verdikten sonra elini Val Valos'a uzattı.

— Harika gülleriniz için çok teşekkür ederim.

— Sizi sandığımdan daha iyi bulduğuma sevindim.

— Ah evet, yalnızca bileğimi burktuğum için şanslıyım.

Kimonosunu biraz kaldırıp sol ayak bileğindeki bandajı gösterdi.

— Önce kırık sanmıştım. Düşükten sonra bir süre çok acım vardı... Kendimden geçmişim. Sevgili Te!.. Beni çekerek sudan çıkardı.

O sırada kapı çalındı ve bir süre sonra Havana elinde şık bir buketle salona girdi. Tea üzerindeki kartı alıp baktı.

— Ah evet, Zara'dan. Her zaman düşüncelidir... Kazayı televizyonda göstermişler. Havuzdaki halimizi ekipteki kameraman çekmiş ve televizyon istasyonlarından birine göndermiş. Eve geldiğimde bir süre telefonların ardı kesilmedi.

— Çekime ara mı verilecek?

— Belki de vazgeçilecekmiş. Biliyorsunuz, oyuncuların biri kayıp ve akıbeti belli değil... Birilerinin bu filmin yapılmasını istemedikleri çok açık.

— Komiser bu konuda ne diyor?

— Düşündüklerini bize söyleyeceğini sanmam, hafiyelik yapmaya kalkışacağımızı biliyor.

Hınzırca gülümsedi.

— Ama onun bilmediği bir şey var!

Tea, Val Valos'un soran gözlerine bakarak konuşmasını sürdürdü:

— Yapımcılar, filmin yapılamayışının hikâyesinden film

yapmayı düşünüyorlarmış.

— Yani?

— Yani, hepimiz bu yeni filmin kahramanları olacağız. Tabii buna siz de dahilsiniz!

— Bunun komiserle ilgisini anlayamadım.

— Yarış!.. Herkes bu filmde ön planda olmak için bir şeyler yapabilir. Öyle olursa komiserin işi zorlaşacak.

— Havuza düşmeniz bu yarışın başlangıcı mıydı?

— Sizden böyle bir soru gelmesi beni şaşırttı Val Valos. Yani durumu anında kavramanız!

— Soruma cevap vermediniz!

— Sorunuzun cevabı hayır! Yeni tasarımı kazadan sonra öğrendim.

— Ya şapkanız?

Tea bozuldu.

— Size kendi rolünüzle ilgilenmenizi öneririm.

Val Valos gülmeye başladı.

— Akşam sizi tekrar ziyaret edebilir miyim?

— Hayır, ama beni yemeğe götürebilirsiniz... Kaygılanmanıza gerek yok, şapkayı evde bırakacağım.

Koltuğuna dayalı duran gümüş saplı bastonu işaret etti.

— Ama bunun varlığını kabul etmeniz gerekecek.

Val Valos eğildi ve Tea'yı yanağından öptü.

— Umarım rol kapma yarışınıza katılmak zorunda kalmam.

— Size söz veremem.

Masadaki gümüş çingırağı alıp salladı, Havana kapıda göründü.

— Val Valos'u geçir lütfen! Sonra da alışverişe gidebilirsin. Yine çiçek gelirse ben ilgilenirim... Hoşça kalın Val Valos!

Val Valos kapıya doğru giderken birden döndü:

— Sizin için Maharaşi incilerinin bir taklidini ısmarlamak istiyorum. Yeni filmin çekimi sırasında iki kere dağılmaları gerekecek. Sayıyı tamamlama konusunda geçmişteki kadar şanslı olmayabiliriz.

Tea bir kez daha şaşıracak Val Valos'a baktı, söyleyecek söz

bulamadan. Odada yalnız kalınca yerinden kalktı, bastonunu kullanarak açık duran pencereye doğru yürüdü ve orada durup dışarıyı seyretmeye başladı.

Kızağın üzerindeki genç, çatıdaki adama eliyle işaret etti. Kızak önce biraz aşağıya indi, sonra birden kayarak Tea'nın penceresinin önünde durdu. Aynı anda düğümlediği şortu çözüldü ve kızağın üzerine düştü. Tea, ansızın karşısına çıkan bu görüntüyü, hiçbir şaşkınlık belirtisi göstermeden, hayasız bir keyifle süzdü. Çocuk, sağ eliyle kızağın ipini tutarken sol eliyle de cinsel bölgesini kapatmaya çalıştı ve birden karşısına çıkan şapkalı kadına şaşkın bir yüzle bakakaldı. Tea, başını öne eğerek şapkasıyla yüzünü görünmez hale getirirken, elindeki bastonu yavaşça çocuğa doğru uzattı. Çocuk, önce ayaklarını şortundan kurtardı ve tuttuğu ipi bırakmaksızın sol eliyle bastona doğru uzandı. Sonra da sağ eli tuttuğu ipi bıraktı.

Çatıdaki adam aşağıya baktığında boş kızağın üzerinde yalnızca şortu görünce paniğe kapıldı. Gözleriyle aşağıdaki kaldırımı taradı, hiçbir şey göremeyince iyice telaşlandı. Kızağa tekrar baktığında, az önce üzerinde duran şort yoktu.

Halem ofisinde, çalışma masasında oturmuş okuma gözlüklerinin ardından kitap okumakta. Açık renk keten ceketinin içinden görünen koyu renk gömleğiyle oldukça sık. Kitabı tutan parmaklarının arasından yalnızca yazarın adı okunabiliyor: Agatha Christie. Bir süre sonra masasının üzerindeki cihazdan bir ses duyuldu:

— Misafiriniz geldi komiser!

— İçeri alabilirsiniz.

Az sonra kapıdan Te girdi, sağ kaşı bir bantla örtülü, sol kolu boynundan sarkan askıya alınmış, yüzü daha az çocuksu. Halem onu, yerinden kalkarak sıcak bir şekilde karşıladı.

— Daha iyi görünüyorsunuz. Oturmaz mısınız?

— Hastaneye kadar gelmeniz büyük bir incelikti komiser.

Halem masanın üzerine koyduğu kitabı işaret etti.

— Detektifliğe nereden heves ettiğinizi anlamaya başladım.

Te, biraz utanarak, konuyu değiştirmeye çalıştı.

— Agatha Christie mi?

— Bayan Tea gönderdi, keyifle okuyorum... Ama ben Poirot' dan değil, Te ve Tea ikilisinden söz ediyordum... Biliyorsunuz, ikinci defa hayati bir tehlike atlattınız.

Te, hâlâ utangaç, başını salladı.

— Bu defakine gerçekten biz neden olduk.

— O kapıyı zorlamak nereden aklınıza geldi?

— Odada pencere olması gereken yerlerde pencere yoktu. Duvar sanki yeniden örülmüş izlenimi verdi, ardında bir şey saklıymış gibi... Aşağıya dökülen şeyler neymiş?

— Bir firavun mezarından, 1940'larda yapılan bir kazı sırasında kaçırılmış objeler, değeri oldukça yüksek. Yıllardır aranmaktaymış.

— Peki, neden o evde?

— Bilinmiyor... ama o yıllarda kazıya katılmış olan bir arkeologdan kuşkulandırılmış. Bir Çinli! Adı Ho ya da ona benzer bir isim.

— Bizim senaryoda da Ho adında bir karakter olduğunu biliyor muydunuz?

— Bugün öğrendim, çok ilginç tabii! Senaristi bulabilirsek bizi aydınlatabilir sanırım, adı Lui'ydi galiba... Ama plakçı dükânındaki olaydan beri o da kayıp.

Birden gözlerini Te'ye dikti.

— Pia'yı ne kadar zamandır tanıyorsunuz?

Te çok şaşırdı.

— Siz... Siz onunla ilişkimi nereden biliyorsunuz? Pia'nın olanlarla ilgisi ne?

— Taos söz arasında bana, dün akşam nehir kenarındaki lokantalardan birinde Pia'yı Uzakdoğulu bir adamla yemek yerken gördüğünü söylemişti. Hastanede tedaviniz yapılırken, eski evde bulduğunuz fotoğrafları Taos'a gösterdim. Biliyorsunuz, kazadan sonra o da hastaneye gelmişti. Bana, lokantada gördüğü adamın

resimdeki kişi olduğunu söyledi... Fotoğrafları gördüğü anda ta-
nıdı... şimdi bana Pia'yla ilişkinizi anlatır mısınız?

Te başını koltuğa yaslayarak gözlerini kapattı ve bir süre son-
ra alçak sesle konuşmaya başladı:

— Karışık kafam daha da karıştı komiser. Bana izin verin,
yalnızca bir dakika!

Sonra birden gözlerini açarak koltuğunda doğruldu, gözlerini
komisere dikti, sesi canlandı.

— Desenize Pia da işin içinde... Bu harika!

— Harika?

— Hem de nasıl! Bu benim için yeni bir fırsat olabilir.

— Ne fırsatı?

— Yapımcılar filmin ekilemeyişiyle ilgili bir film yapmayı
düşünüyorlar. şimdi herkes bu yeni filmde ön planda olmak için
yarışta... ekilemeyen film kariyerim açısından ciddi bir fırsattı.
Bu şansı yeniden yaratmak zorundayım.

Halem'in canı bayağı sıkılmıştı.

— Tabii bu diğerleri için de söz konusu.

— Yarış başladı bile! Taos'un gazetecileri atlatma gerekçe-
siyle evine kadın kılığında döndüğünü biliyor muydunuz?

Halem çok şaşırdı.

— Taos kadın kılığında!.. Taos!.. Gösteri dünyasının insanla-
rını anlamak gerçekten zor.

— Biraz önyargılı düşünmüyor musunuz komiser?

Halem gözlerini Te'ye dikti.

— Bir arkadaşınız kaçırıldı ve akıbeti meçhul! Kimse onun
sözünü etmiyor, yarışınızı düşünüyorsunuz.

Te bocaladı, cevap bulamadı ve azarlanmış ocuk gibi başını
nne eğdi.

Havana elinde paketlerle apartmanın antresine girdi, işlemeli
demir kapılı asansöre doğru yürüdü. Asansör Tea'nın oturduğu
dördüncü kattan hareket edince merakla beklemeye başladı.
Asansörün kapısı açılınca içinden, üzerinde yalnızca şort bulunan
Çıplak ayaklı esmer bir genç ıktı. Havana onaylamaz bir yüzle

çocuğa bakarken, şortunun içine sokulmuş kırmızı gülü fark etti ve gözleri hayretle açıldı.

Eve girdiğinde perdelerin kapalı olduğunu görünce elindeki-leri mutfağa bırakıp salona döndü ve perdeleri teker teker açmaya başladı. Tea'nın yatak odasına göz attığında yatağın kullanılmış olduğunu gördü, orada da perdeler kapalı. Tea görünürde olmadığı için odaları dolaşmaya başlamışken banyodan şarkı mırıldanan bir ses duyunca banyo kapısını aralayıp baktı. Tea, başında geniş kenarlı şapkası, boynunda Maharaşi incileri, elinde bir kadeh beyaz şarapla köpük banyosu yapmakta. Havana bir süre, kendisini görmezlikten gelen Tea'ya hayretle baktı.

— Size bileğinizi bir süre suya sokmamanızı söylemişlerdi.

Tea şarkısını birden keserek, Havana'yı yeni fark etmişçesine bir ifadeyle baktı.

— Ah, demek döndün. Akşam Val Valos'la yemeğe çıkacağımı unuttun mu?

Havana merakını frenlemeye çalıştı.

— Perdeleri açtım.

— Ah evet, bir süre karanlıkta uzanmak istemiştin. Biliyorsun olay beni bayağı sarstı.

Havana alaycı bir sesle karşılık verdi:

— Belli oluyor!.. Biliyor musunuz, binaya girdiğimde asansörden yarı çıplak bir genç çıktı. Böyle uygunsuz insanların binada rahatça dolaşmaları hiç hoş değil.

Bir an susup dikkatle Tea'ya baktı.

— Sizi merak ettim, evde yalnızdınız.

— Bunların olması doğal, çünkü bina onarılıyor. Ayrıca, o işçilerin benimle ne ilgisi olabilir ki?

Havana kapıyı kapatıp çıktıktan sonra Tea acele küvetten çıktı. Banyo havlusuna sarınıp, aksayan ayağına rağmen sessizce salonun kapısına kadar gidip biraz araladı. Havana vazodaki gülleri saymaya çalışıyordu.

— Orada ne yapıyorsun öyle?

Tea'yı birden kapıda gören Havana irkildi.

— Şey... Gülleri kokluyordum.

Tea ilgisiz görünmeye çalışarak gerindi.

— Ah... evet, güzel kokuyorlar... Bana bir kahve yapar mısın?

Havana kaçarcasına salondan çıktıktan sonra hızla, Zara'nın gönderdiği çeşitli türde çiçeklerden oluşan buketin arasından kırmızı bir gül buldu ve büyük vazodaki güllerin arasına yerleştirdi.

Taos, üzerinde yalnızca bir slip, bacaklarını bir pufa uzatmış, koltuğunda otururken Yan'ın getirdiği kahveyi almak için uzandı. Yüzündeki koyu makyaj silinmemiş, küpeler hâlâ kulaklarında. Yan, koltuğun çevresinde yere atılmış elbiseyi, protez sutyeni ve diğer şeyleri toplamaya başladı.

— Onları yarın stüdyoya götürmen gerekecek... Seni şaşırttım, değil mi?

— Evet efendim! Bay Peppi olmasaydı sizi eve sokmazdım sanırım.

Ardından telefon çaldı, Yan açtı ve bir süre dinledi. Sonra ahizeyi eliyle kapatarak Taos'a fısıldadı:

— Bayan Ra!

Taos'un gözleri açıldı.

— Bayan kim? Şey, yani hangi Ra?

Yan'ın yüzündeki anlamaz ifadeyi fark edince yanı başındaki telsiz telefona uzandı.

— Buradan alırım... Ben Taos!

Uzunca bir süre dikkatle dinledi.

— Palmiyeli yoldan üç kilometre sağa, ormanın içine. Saat on birde orada olurum... Hayır, merak etme, polislin haberi olmayacak.

Yan kaygıyla onu izlerken, Taos düşünceli bir yüzle mırıldandı:

— Neden beni seçti acaba?

Yan'a baktı.

— Stüdyoya gidip arabamı getirmeni istiyorum.

Halem, başını eğmiş düşünen Te'ye bir süre baktı, sonra yumuşak bir sesle sordu:

— Tekrar Pia konusuna gelebilir miyiz?

— Evet komiser!.. Pia'yı tanıyalı çok olmadı. İki ay ya da belki biraz daha uzun bir süre. Kalabalık partiler vermeyi seven bir arkadaşımın evinde karşılaştık.

— Nasıl tanıştınız?

— Partiye gittiğim andan itibaren gözlerini sık sık üzerimde hissettim. Güzel kızdır Pia, ama nedense o gece beni pek ilgilendirmemişti. Bir ara bahçeyi seyretmek için balkona çıktım, yalnız olmak istiyordum, kalabalıktan sıkılmışım. Bir süre sonra Pia arkamda belirdi, kadife gibi bir sesle konuşmaya başladı. O günlerde ne istediğimi bilemeyecek kadar sıkıntılıyım. Öylece başladı...

— Bana onu anlatır mısınız? Nasıl bir insan? İlişkiniz nasıldı?

— Onu tanıyamadım komiser! Sanki hiçbir zaman kendisi değil, ama o hep benim kopukluğumdan yakındı. Neden benimle bir ilişki sürdürdüğünü anlayamadım. Aslında aynı şey kendim için de söz konusu. Yani, bu ilişki neden sürdü bilmiyorum.

— Kendisinden söz eder miydi?

— Çok az! Annesi ve babası o küçükken ayrılmışlar. Babasıyla büyümüş. Neden annesiyle değil, bilmiyorum. Tek başına yaşıyor, çalışmıyor. Düzenli bir geliri olduğunu, çalışmasına gerek olmadığını söylemişti. Oysa arkeoloji öğrenimi yapmış.

Birden irkildi.

— Arkeoloji... Profesör Ho! Komiser, Pia benimle başka bir amaçla ilişki başlatmış olabilir mi?

— Doğrusu sizi dinlerken aklımdan geçmedi değil, ama bilemeyiz. Onu tekrar gördüğünüzde bu kuşkunuzu belli etmemeye çalışın.

— Tabii! Ama onu tekrar görür müyüm bilemem. Sanırım beni terk etti... Dün... Ona karşı istekli davranmadığım için evden çıkıp gitti.

— Anlıyorum!.. Bir başka konuya geçmek istiyorum. Bu sa-

bah Taos'a silah çekilmesini izleyen olaylar sırasında sokakta bulunan amatör bir fotoğrafçı birkaç görüntü yakalamış. Resimleri az önce gönderdiler. Onları size göstermek istiyorum.

.Masasının üzerinden aldığı büyük bir zarftan çıkardığı fotoğrafları Te'ye uzattı. Fotoğraflardan ikisi siyahlı adamın sokaktaki koşuşmasını, üçüncüsü ise taksiye atlayışını görüntülemekte.

Fotoğrafları incelerken Te'nin yüzü gerildi.

— Ama bu meditasyon seansı için gittiğim evde beni karşılayan adam! Ra'nın kaçırıldığı gece.

— Bana o evin adresini verebilir misiniz? Bir de sizin oraya gitmenizi sağlayan arkadaşınızın adını! Onu ne kadar zamandır tanıyorsunuz?

— Adı Rik! Bir yıldır tanıyorum, ama ne iş yaptığını bilmiyorum. Ritta'da karşılaşıyoruz, daha çok marjinal kesimin gittiği bir kulüp. Zaman zaman öyle yerlerde olmak hoşuma gider.

Bir an düşündü.

— Siyahlı adamla karşılaştığım ev ormanın içinde, onun için size bir kroki çizmem gerekecek.

Te Halem'in verdiği kâğıda bir şeyler çizerken, Halem tekrar sordu:

— Rik'i tekrar ne zaman görürsünüz?

— Bu akşam Ritta'ya gidebilirim.

— Numaram sizde var. Karşılaşırsanız derhal bana haber verin ve ben gelene kadar oradan ayrılmayın. Ritta'nın nerede olduğunu biliyorum.

Tea beyaz bir elbise giymiş, saçını düzeltiyor; boynunda Maharaşi incileri yerine gümüş bir takı. Ayak bileğindeki sargıya rağmen yüksek topuklu ayakkabılar giymiş. Gümüş saplı baston yakınındaki bir koltuğa dayalı. O sırada telefon çaldı, Havana salona girerek cevap verdi:

— Bayan Tea'nın evi... A!.. Bay Te!.. Tabii bir dakika.

Tea telefonu alırken Havana'ya işaret etti.

— Çıkabilirsin!.. Hayır, Havana'ya söyledim. Nasılsın? Kolun, kaşın?.. Ben iyiyim, bileğimde biraz sızı var. Sanırım basto-

na bile ihtiyacım olmayacak... Ah evet, Havana alışverişe çıkmıştı. Ben de biraz dinlenmek istedim ve o ara telefonlara cevap vermedim. Beni niye aramıştın?

Uzun bir süre ilgiyle dinledi.

— Ritta'ya hep gitmek istemişimdir, ama kocam sözünü bile ettirmezdi.

Kocasının resmine meydan okurcasına bir bakış gönderdi.

— Tabii gelirim, Val Valos'la birlikte. Onunla yemeğe çıkacağız... Hayır, sorun olacağını sanmam, o bana uyar. Saat on birde oradayız.

Yarı karanlık ve kalabalık bir diskotek. Kırmızı bir spotla aydınlatılan pistte, orta yaşlarda bir kadın ve bir erkek, ellerinde mikrofonlar, düet yapıyorlar. Cinsel bölgelerini kapatan yapay asma yapraklarının dışında tombul bedenleri tamamen çıplak. Yaptıkları müzik bilinen türlerden farklı ve çarpıcı. Karanlıkta seçilebilen yüzlerden, dinleyicilerin bu müzikten çok etkilendikleri belli. Şarkıları sona erdiğinde, coşkulu alkışlar ve haykırışlarla birlikte spot yavaşça söndü. Şarkıcılar, dinleyicileri selamlamadan, ifadesiz yüzlü heykeller gibi dururlarken giderek görünmez oldular. Bir süre sonra başlayan müziğin duyulmasıyla, bazıları alışlagelmişten farklı kıyafetler taşıyan kalabalığın bir kısmı piste fırladı.

Kulübün bir köşesinde Pia ve Rik gülerek konuşmaktalar. Pia, bedeninin bir kısmını açık bırakan siyah ve dar bir elbise giymiş, Rik'in üzerinde bir Hintli kaftanı, başını çevreleyen siyah bir bant. O sırada, kulübün kapısındaki badigard, gözcü penceresinden baktıktan sonra Ritta'nın ağır demir kapısını açtı. İçeri giren Te, sağ kaşı bantlı ve kolu askıda haliyle doğruca barâ gitti, içkisini aldıktan sonra etrafa bakınmaya başladı ve sonunda gözleri aradığını buldu. Kalabalığa sırtını dönüp cebinden çıkardığı telefonla kısa bir görüşme yaptıktan sonra kalabalığın arasından kendine yol açarak Pia ve Rik'in bulunduğu köşeye gitti. Onu ilk fark eden Rik oldu.

— Aha! Kaçak dostum da burada! Sana ne oldu böyle?

— Çekim sırasında küçük bir kaza, pek önemli sayılmaz.

O ana kadar Te'den yana bakmayan Pia döndü ve mesafeli bir tavırla söze karıştı.

— Küçük bir kaza sayılmaz, televizyonda gördüm. Bir de hazine bulmuşsunuz.

Te ikisine de ayrı ayrı baktı.

— Tanıştığınızı bilmiyordum.

Rik sırttı.

— Biz eski dost sayılırsınız.

— Birbirinizden söz ettiğinizi hatırlamıyorum da!

Pia birini görmüşçesine yanlarından uzaklaşırken Rik konuyu değiştirdi.

— Dün akşam ok gibi fırladın.

— Senden özür dilemem gerek. Tanıdığım birini gördüğümü sanmıştım, yanılmışım.

— Evet, duydum, beyaz elbiseli bir kadını aramışsın. Kimdi o?

— Bizim ekipten biri. Görüşmem gerektiği halde bir türlü ulaşamıyordum. Toplantı sonunda görüşürüm diye düşünürken kapıdan çıktığını görür gibi oldum ve yerimden fırladım. Biliyorum yapmamalıydım...

Te sözüne devam edemeden aralarına kimlik tutan bir el girdi, Halem'in eli.

— Polis!

Te'ye döndü:

— Pia nerede?

Te başıyla işaret etti.

— Orada, siyah elbiseli olan.

Halem'in yardımcısı Pia'ya doğru giderken kız durumu fark edip kalabalığı itekleyerek kaçmaya başladı. Ortalık birden karıştı, ardından ışıklar söndü. Devrilen masa ve iskemle seslerine, paniğe kapılanların çığlıkları karıştı. Sonra bir silah sesi duyuldu.

Tea ve Val Valos siyah Jaguar'ın içindeler. Şoför yan sokaktan caddeye çıkmadan önce yavaşladı. O anda caddeden geçmekte

olan Taos'un arabası göründü. Tea, Val Valos'un koluna yapıştı.

— O arabayı izlemeliyiz. Derhal!

Val Valos keyiflendi.

— İzle Apo!

Araba caddeye döndü ve Taos'a yetişebilmek için hızlandı. Bir süre sonra ona yaklaştıklarında, iki arabanın arasına acemice girmeye çalışan üçüncü bir araba belirdi, direksiyonunda Sahara. Taos iki araba tarafından izlenmekte olduğunu fark edince aniden yan sokaklardan birine daldı. Siyah Jaguar ve Sahara da onu izledi ve ara sokaklarda bir kovalamaca başladı.

— Neler oluyor Tea?

— O, Taos'un arabası! Sokaklarda boş yere dolaşacağını sanmam. Kim bilir neyin peşinde?

— Ya Ritta?

— Saat henüz onu çeyrek geçiyor.

— Üçüncü arabadaki kim?

— Onu tanıyamadım. Bizi değil, Taos'u izliyor galiba... Garip!

Bu arada Taos tekrar caddeye çıktı, diğerleri de. Sahara, bir eliyle direksiyona hâkim olmaya çalışırken, diğer eliyle torpido gözündeki bir şey aramaya başladı. Sonunda bulabildiği gözlüğünü takmaya çalışırken, arabasının denetimini kaybetti ve bir başka arabaya hızla bindirdi. Arabadan çıkan iri yapılı, esmer adam hiddetle söylenerek Sahara'nın arabasına doğru koştu. Sahara, direksiyonun başında hıçkırarak ağlamaya başladı, yüzünde kan.

Kazadan kıl payı kurtulan Jaguar'ın içinde Tea ve Val Valos birbirlerine baktılar.

— Şimdi ne yapacağız?

— Saat on bire geliyor. Ritta'ya!

Bir süre daha yola devam eden Taos, izlenmediğinden emin olunca arabasını kenara çekti. Oldukça gergin, önce bir sigara yaktı, birkaç nefes çektikten sonra telefonun tuşlarına dokunmaya başladı.

— Ben Taos! Karın beni izlerken kaza yaptı, durumu iyi olmayabilir... Ayçiçeği Sokağı'nın köşesinde... Hayır ona yardımcı olamam, yeterince kötü durumda değilse bana saldırabilir. Sanırım aramızda bir ilişki olduğuna inanıyor. Ayrıca önemli bir işim var... Te ve Tea evlerinde değiller mi? Öyle bir kazadan sonra?... Bu da tuhaf!.. Peki, hoşça kal!

Dikiz aynasından arkasına bir baktıktan sonra tekrar yola koyuldu ve şehirden çıkarak palmyeli yola girdi. Bir süre sonra sağda, üzerindeki yazı silindiği için okunamayan bir ok işareti görüldü. Taos işareti izleyerek saptı ve engebeli toprak bir yolda sarsılarak ilerlemeye başladı. Biraz sonra ileride iki karaltı görüldü. Uzun boylu olanın elinde bir tüfek, diğeri bir el feneri sallamakta. Yaklaşıp durduğunda, Taos ikisinin de oldukça koyu tenli olduğunu fark etti. Uzun boylu olanı arabanın penceresine eğildi.

— Bay Taos?

— Evet benim!

— Sizinle birlikte geleceğiz.

— Tabii, atlayın.

Tüfekli genç arkaya oturdu, diğeri öne. Yola devam ederlerken öndeki genç konuşmaya başladı:

— Silahın sizinle ilgisi yok. Son zamanlarda Roman kamplarına saldırılar arttı da!

— Roman mı?

— Sizin çingene dedikleriniz.

— Irkçılık mı?

— Öyle sayılır. Bu pek çok yerde bizlerin yazgısı. Aslında dolaştığımız topraklar Transilvanya'da idi.

— Hint kökenli olduğunuzu sanıyordum.

— Evet, Pencap vadisinden Batı'ya geldiğimiz söylenir. Ama bu bin yıl önceymiş.

— Neden şimdi buradasınız?

— Biz de sizin gibi bu gerçek olmayan dünyayı ve hikâyesini yaratmak için varız. Hikâyenin sonunda sizlerle birlikte silinip gideceğiz.

Bir düzlüğe geldiler. İleride, at arabaları, çadırları, gaz fenerleri ve bir kenarda yanan ateşiyle kamp görünüyordu.

Orta yaşlı bir adam elinde gaz feneriyle yaklaşırken, diğerleri arabadan çıktılar.

— Adım Luka!

Uzun boylu genci işaret etti.

— Babasıyım!.. Benimle gelin!

İlerideki portatif masa ve iskemlelere doğru gittiler.

— Alıştığınız cinsten değil ama, umarım rahat edersiniz.

Taos, yaşadıklarından hoşnut, bir süre etrafına bakındı. Bu arada Luka, elinde sarı renkli bir içki şişesi ve iki bardakla tekrar göründü.

— Erik rakısı! Sizi bekleyen kişi birazdan gelecek.

Taos ilgiyle etrafına bakınırken, yanı başında beliren birini fark etti ve şaşkın bir halde yerinden kalktı.

— Ra!

— Hayır Bay Taos, ben Ra değilim.

Taos hayretle kadına baktı. Üzerinde filmde kullanılan beyaz elbise, siyah saçları kulaklarının ardından omuzlarına dökülen, dudakları boyasız, kişilikli havası olan bir kadın. Filmdeki Ra karakterine çok benzeyen biri. Kadın bir süre Taos'un şaşkınlığının geçmesini bekledi, sonra konuştu:

— Adım Roveyda!.. Mısır'ın İskenderiye kentinde doğdum. Annem Roman, babam Suriyeli'ydi.

Eliyle zarif bir hareket yaptı.

— Oturalım mı?

Işıkların yanmasıyla diskotek birden aydınlandı. Halem, yerde yatan Rik'in üzerine abanmış haldeyken bir bastonun ucu aralarına girip Rik'in karnına doğru bastırdı.

— Ben onu tutarım komiser, siz kalkın!

Halem hayretle yukarı doğru baktı, sonra doğrularak ayağa kalktı.

— Siz burada!.. İnanılmaz bir kadınsınız.

Bastonunu sol eline geçiren Tea, boynundaki gümüş takıdan

aşığı sarkan siyah kumaş parçasından habersiz, sağ elini şık bir hareketle uzattı. Halem karşılık verdi, hâlâ şaşkın. Birden Val Valos'u fark ederek başıyla selam verdi, sonra da, saçları dağılmış, kolu askıdan çıkmış halde duran Te'ye. O sırada Halem'in yardımcısı yanlarına yaklaştı.

— Maalesef... Karanlıkta kızı kaçırdım.

Birden hayretle baktı.

— İyi akşamlar Bayan Tea!

— İyi akşamlar! Onu ben de kaçırdım. Yanımdan geçerken önce bastonumla vurdum, sonra ellerimle yakalamaya çalıştım, ama elbisesi parçalanınca elimden kaydı. Sanırım elbisesinin çoğunu buralarda bıraktı.

Komiser gülererek Tea'nın boynundan sarkan kumaşı işaret etti.

— Belli oluyor!

Tea birden üzerindeki kumaşı fark edince tiksintiyle çekip yere attı.

— Aman tanrım, bu pis şey üzerimde ne arıyor?

Val Valos ciddi bir yüzle açıkladı:

— Savaş ganimeti!.. Doğrusu iyi çarpıştınız.

Bu arada komiserin yardımcısı, ayağa kaldırılan Rik'in bileğine kelepçe geçirdi, ardından yerdeki tabancayı bir mendile sarıp cebine yerleştirdi. Halem diğerlerine açıkladı:

— Panik yaratmak için havaya ateş etti, biri vurulabilirdi.

Diskotektekilerin meraklı bakışları arasından geçerek, birlikte kapıya doğru yürüdüler.

Taos hâlâ hayretle bakarken, kadın hâkim bir sesle sordu:

— Herhalde sizi neden davet ettiğimi bilmek istersiniz?

Taos evet anlamında başını salladı, Roveyda devam etti:

— Sizin ve film ekibindeki arkadaşlarınızın neler yaşadığını biliyorum. Müzik dükkânında sırtınıza silah dayandığınızı da!.. Başınıza gelen pek çok şeyin benim mevcudiyetimden kaynaklanıyor olması beni çok tedirgin ediyor. Bunu paylaşabileceğim tek kişi Lui, ama ona ulaşmaya çalışmam da sakıncalı olabilirdi.

Taos iyice şaşırdı.

— Lui? Senarist Lui mi? Onu tanıyor musunuz?

Roveyda evet anlamında başını salladı, sonra elini kaldırarak tekrar soru sormaya hazırlanan Taos'u susturdu.

— Bu konuda başka soru sormamanızı rica ediyorum, en azından şimdilik! Sizi buraya davet etmemin nedeni, bundan sonra olabilecek olaylar sırasında hiçbirinize zarar gelmeyeceğini içinizden birine anlatma ihtiyacı duymamdı.

Bir an durup soluk aldıktan sonra konuşmasını sürdürdü:

— Sizi buraya kadar yorduğum için beni bağışlamanızı rica ederim. Ben size gelemedim, çünkü burada güvenlikteyim... Neden sizi seçtiğime gelince...

Gülümseyerek Taos'a baktı.

— Şehirde yaşadığım günlerden birinde sinemaya gitmiştim. Bu çağın, bu dünyanın sinemasını merak ediyordum. Rastgele girdiğim bir sinemada Siyah Çember'i gördüm. Hem filmi, hem de sizi çok beğendim. İyi bir oyuncusunuz Bay Taos!

— Teşekkür ederim! Lütfen bana Taos deyin... Merak ettiğim şey, nasıl olup da Mısır'dan buraya geldiğiniz. Yani özellikle buraya, bu şehire.

— Onu ben de anlayabilmiş değilim. Belki de cezalandırılıyorum.

— Cezalandırılmak mı?

— Evet! Radhakrişna'nın öğretisine göre, "Bu dünyanın hakkını vermeden yaşayanlar tekrar hayata dönmek zorundadırlar" Bu nedenle o akşam Radhakrişna'nın toplantısına gitmiştim.

— Anlayamadım!

— Bir arkadaşınızın benim arkamdan koştuğu akşam. Adını hatırlayamadım, ama siz olayı duymuşsunuzdur.

— Evet, adı Te!

— O akşam oraya birilerinden gizlenerek gitmiştim. Amacım Radhakrişna ile durumumu konuşmaktı. Sonra kalabalığın arasında Rik'i görünce kaçmak istedim ve beklenmedik bir şey oldu, tanımadığım biri arkamdan koşmaya başladı. Yani arkadaşınız Te! Evden çıkarken birden karşıma Wahab çıktı, kendisin-

den kaçırdığım adam. Arkadaşınız arkamdan koşmasaydı oradan kaçmayı başaramazdım. Wahab onu görünce peşimi bırakmak zorunda kaldı.

— Wahab bu sabah bana silah çeken siyahlı adam olmalı. Biliyorsunuz, siz de oradaydınız.

Roveyda hayretle baktı.

— Orada olan ben değildim! O olaydan da haberim yok. Ben dün öğleyin, kapatılmak istendiğim evden kaçtım ve buraya sığındım.

— Buradakileri önceden tanıyor muydunuz?

— Evet! İki ay önce bir gün şehirde Luka'nın oğlu Tibor'u yolda gördüm. Roman olduğunu anladım ve onunla konuşup durumumu anlattım. Sonra birkaç kez daha buluştuk. Dünkü kaçışımı Luka ve oğlu planladı. Bugün size Ra adıyla telefon eden ben değildim. Buradaki kızlardan biri Tibor'la şehre gidip sizi aradı. Anlaşılan sesi Ra'ya benziyormuş ki fark etmemişsiniz.

— O kadar heyecanlanmıştım ki herhalde fark edemezdim... Siz Ra'nın varlığını nereden biliyorsunuz?

— Bunu daha sonra açıklarım.

— O akşama dönebilir miyiz? Ve de Wahab'a!

— Birer bardak içelim mi?

Bardakları doldurduktan sonra bir yudum alıp konuşmasını sürdürdü:

— Wahab bir canidir, her türlü kötülüğü yapabilir. Radhakrişna ile toplantının onun evinde yapılacağını nasıl bilebilirdim? Bunu daha sonra kitabı okurken öğrendim. Hepsini Rik ayarlamış. Rik, Radhakrişna'nın müridiymiş ve toplantının orada yapılabilmesi için Wahab'dan izin almış...

— Sözüünü ettiğiniz kitap nedir?

— Onu da daha sonra açıklamak istiyorum.

— Radhakrişna ile ne konuşmak istiyordunuz?

— Bunu anlatabilmek kolay değil, ama gayret edeceğim.

Bardağını bir defada içerek boşalttıktan sonra gözlerini Taos'a dikti.

— Ben 1901 yılında doğdum!

Taos çok şaşırdı.

— Ama bu mümkün değil! Hangi yılda olduğumuzu biliyor musunuz?

Roveyda'nın gizemli yüzüne buruk bir gülümseme yayıldı.

— Biliyorum!

Sokak kapısı açıldı, Peppi ve Sahara, Peppi'nin bahçe içindeki tek katlı evine girdiler. Sade ve etrafa sıcaklık yayan bir ev. Sahara, yüzünde kan, Peppi'ye yaslanmış ağlıyor. Peppi onun koltuğa oturmasına yardım ettikten sonra ecza dolabına gitti, oradan aldığı pamuğa kahverengi bir şişeden antiseptik dökerek döndü ve Sahara'nın yüzünü temizlemeye başladı. Silinince, Sahara'nın yüzünde birkaç sıyrıktan başka bir şey olmadığını gören Peppi gülümsedi.

— Önemli değil, sadece birkaç çizik!

Bunun üzerine Sahara tekrar ağlamaya başladı.

— O travesti, kimdi o? Sonra da erkek haliyle sokaklarda dolaşıp durdu... Siyah bir Jaguar da sürekli onu izledi.

— Adı Taos! Onu sen de iyi tanıyorsun.

Sahara'nın ağlaması birden kesildi, hayretle Peppi'ye baktı.

— Taos mu? Yani bu akşam ben onu mu kovaladım?

— Evet! Bugün ekipten bazı arkadaşlar tatsız olaylar yaşadılar. Biri de Taos! Medyanın evinin önünde toplandığını duyunca benden yardım istedi. Birlikte stüdyoya gittik, orada onu bir kadına dönüştürdüler.

Güldü.

— Doğrusunu istersen harika bir iş becerdiler, yardımcısı bile tanıyamadı... Sonra onu evine bırakıp buraya geldim.

Birden kendini koltuğa bıraktı.

— Offf!.. Bugün olanlar beni çok yordu.

Sahara, biraz sakinleşmiş bir sesle sordu:

— Peki beni nasıl buldun? Kazayı kim haber verdi?

— Kazadan sonra Taos arabasından telefon etti. Bugün bizi izlediğin için arabanı tanımış, ama sana yardım etmeye cesaret edememiş. Onu korkuttun sanırım.

— Tanrım, onu nasıl tanıyamadım?

— Aklında gerçek olduğuna inandığın bir başka senaryo olduğu için.

— Şu anda çok utandım! Taos'u nasıl tekrar görebilirim?
Birden tekrar hiddetlendi ve ağlamaya başladı.

— Bütün bunlar yaşadığın o lanetli hayatın sonucu, değil mi?
Söyle!

Peppi gayet sakin cevap verdi:

— Bence hepsi senin sınır bilmez hayal gücünden kaynaklanıyor. Ayrıca, beni izleyip durmak, hayatının amacı olmuş.

Kapı ısrarla çalınmaya başlayınca Sahara'nın ağlaması kesildi, birbirlerine baktılar. Peppi kapıyı açtığı anda, perişan bir halde olan Pia görüldü. Parçalanmış elbisesiyle yarı çıplak. Peppi'nin kollarına atılıp kendini bıraktı. Kucaklaşmayı gergin bir yüzle izleyen Sahara birden koltuğundan fırladı ve Peppi'ye bağırdı:

— Kim bu mahlûk?

Pia korkuyla ona bakarken Peppi yine sakin bir sesle cevap verdi:

— Te'nin arkadaşı Pia!

— Her şeye bir cevabın var, değil mi?

— Kendini toparla ve ona yardımcı olabilmemiz için bana el ver. Git, içeriden üzerini örtebileceği bir şeyler getir.

Sahara asık bir yüzle salondan çıktı.

— Neler oldu Pia, anlatmak istiyor musun?

Pia titrek bir sesle konuşmaya çalıştı.

— Evet! Her şeyi anlatmak istiyorum, ama yalnızca sana.
Burada olduğumu kimse bilmemeli.

Sahara elinde bir kimonoyla döndü, görünürde biraz yumuşamış.

— Benimle içeri gel! Üzerindeki parçaları çıkarıp bunu giymene yardım edeyim.

Salondan çıkarlarken, Peppi canı sıkılmış bir yüzle arkalarından baktı. Bir süre sonra döndüler, Pia'nın üzerinde mavi bir kimono.

— Te'ye haber vermemi ister misin?

— Hayır, sakın bunu yapma!

Önce Sahara'ya, sonra Peppi'ye baktı.

— Kiminle birlikteyim?

— Affedersin Pia, öyle bir haldeydin ki tanıştırmayı düşünemedim. Karım Sahara!

Pia ürkek bir bakışla Sahara'yı selamladı, mesafeli bir karşılık aldı.

— Rahat konuşabilir miyim?

— Ona güvenebilirsin.

— Biliyorum, fazla bir yakınlığımız yok. Ama gidebileceğim başka bir yer düşünemedim...

Ağlamaya başladı.

— Kimsem yok!

Bir süre sessizce ağladıktan sonra kendini toparlamaya çalıştı.

— Söze nereden başlayacağımı bilemiyorum... Okuldan mezun olduğumdan beri çalışmadım, gelirim var. Üç ay önce bir kahvede otururken bir adamla tanıştım, Çinli bir arkeolog. Ben de arkeoloji mezunuyum. Bana çok yakınlık gösterdi. Daha sonra zaman zaman birlikte olduk... Ho'nun yaşı ellinin üzerinde, belki de daha fazla.

Peppi, Ho adını duyunca irkildi, ama Sahara koltuğundan doğrularak Pia'nın sözünü kesti:

— Yani adam seni kullandı?

— Sözünü kesme Sahara, lütfen!

Sahara koltuğuna büzüldü, Peppi, Pia'ya gülümsedi.

— Devam et Pia!

— Aslında kullanmasına ben de izin verdim, çok yalnızdım... Ho bir gün bana, bir firavun hazinesiyle ilgili bir film çevrileceğini söyledi. Film ekibinden biriyle tanışmamı ve ondan edineceğim bilgileri kendisine aktarmamı istedi. Benden isteyeceği her şeyi yapmaya hazırdım. Gösterdiği listeden Te'yi seçtim, hoş çocuk diye düşündüm. Bir kere sahnede görmüştüm.

Derin bir soluk aldı, bir süre bekledi.

— Bir arkadaşım onunla karşılaşmamı sağladı, ben gerisini

getirdim. Sizlerle tanıştım ve aranızda girmeyi başardım. Uzun sü-
re Te'ye ilgi duyamadım. Sanırım o da bunu fark etti, ama benden
kopamadı. Onu sürekli ilgisizlikle suçladığım için ne olup bittiği-
ni anlayamadı. Bu akşama kadar!

Sahara dayanamayıp sordu:

— Bu akşam ne oldu?

— Ritta'da beni ve Rik'i polise yakalatmaya çalıştı. Sonra biri
ışıkları söndürdü ve ben kaçabildim. Kaçarken Tea üzerime sal-
dırdı ve elbisemi parçaladı.

Peppi'nin gözleri iyice açıldı.

— Ne dedin? Tea Ritta'da mıydı? İnanamıyorum... Peki Rik
kim?

— Ho'nun çevresinden biri, uyuşturucu bağımlısı. Ho ya da
diğerleri ona uyuşturucu sağlıyor ve karşılığında onu kullanıyor-
lar sanıyorum. O da Te'yi tanıyor, ama Ho'nun talimatıyla değil.
İkisi de alternatif inanç sistemleriyle ilgililer. Rik onu dün gece
bir Hintli'nin meditasyon seansına çağırmış. Sonra orada bir olay
olmuş, duymuşsunuzdur. Ho'nun çevresinden bir çingene kadınla
ilgili.

— Ra!

— Hayır, adı Ra değil, bir Arap ismi. Zaten buralı değil. Ka-
dının dün öğleden sonra Ho'nun evinden kaçtığını duydum. Sonra
gece meditasyon seansında görülmüş ama, tekrar izini kaybettir-
miş.

Tekrar durakladı ve düşüncelerini toparlamaya çalıştı.

— Ho'nun neyin peşinde olduğunu çünkü kazadan sonra kav-
rayabildim. Duvardan çıkan tarihi objeleri kastediyorum.

— Lui'nin bunlarla ilgisi var mı?

— Senarist Lui'nin mi? Onu tanımıyorum, yalnızca adını duy-
dum.

— Bence bunları komiser Halem'le konuşmalısın Pia.

— Hayır!.. Lütfen burada saklanmama izin ver. Polisle konu-
şursam Ho'nun çevresindekiler beni öldürür.

Sahara birden telaşlandı.

— Bende kalabilirsin Pia, kimsenin aklına gelmez.

Pia kuşkusuyla ikisine de ayrı ayrı baktı, Peppi anladı.

— Ayrı evlerde yaşıyoruz. Sahara bu akşam bir trafik kazası geçirdiği için burada.

Sahara yine parladı.

— Burada olmam her zaman bir nedene bağlı olmayabilir.

— Beni yine yanlış anladın Sahara.

Pia'ya döndü:

— Biraz rahatladıysan polis konusunu tekrar konuşsak derim.

Pia birden çözülüyordu:

— Belki de haklısın! Rik yakalandıysa zaten pek çok şeyi anlatmıştır. Üstelik sizleri bu meseleye karıştırmaya hakkım yok.

Peppi güldü.

— Sen farkında değilsin ama, bir süredir hepimiz bulaştık. Şimdi izin verirsen komiseri arayabilir miyim? Yani onu buraya davet etmek için. Dışarı çıkmaktan korktuğunu biliyorum.

Pia çocuksu bir yüzle başını salladı.

Tea salona girdi ve ışıkları yaktı, ardından Te göründü, kolu yine askıda. Tea kendini koltuğa attı ve bastonunu yanına dayadı. Te salonun ortasında dolaşmaya başladı.

— Onca yıl yasaklandıktan sonra Ritta'ya girmemle çıkmam bir oldu. Üstelik zamanım karanlıkta boğuşarak geçti.

— Yine de olağanüstü bir başlangıç oldu. Kulüptekiler etkinmiş olmalı. Bir akşam oraya benimle gitmeye ne dersin?

— Aramızda bir şeyler var zannetsinler diye mi?

— Yok mu?

Tea uzunca bir süre, konuşmadan Te'ye baktı.

— Bana biraz kendini anlatsana?

— Saçma! Böyle bir dünyada insanların anlatacak nesi olabilir ki?

— İnsanların nereden gelip nereye gittiklerini bilemedikleri bir dünya için bile bir şeyler söylenebilir.

— Sanmıyorum. Öylece ortaya çıktık, öylece yok olacağız.

— Yaşamakta olduğumuz an var!

— Tea, sence ölülerin dünyası var mı?

— Tabii!

— Farkımız ne?

— Onlar bizden daha özgür.

— Yaşamakta olduğumuz an var dedin, peki yarın diye bir şey yok mu?

Tea, Te'ye bir süre baktı.

— Neden bu sorular?

— Bilmiyorum! Seninle olunca aklıma böyle sorular geliyor.

Sonunda bir koltuğa oturdu ve bir süre Tea'nın kocasının resmine baktıktan sonra sordu:

— Gitmemi ister miydin?

— Kalmak istediğini açıkça söyleyebilirdin. Üç tane misafir odam var.

— Misafir odası mı?

Tea onu duymazlıktan geldi.

— Hangisini istersen! Yolu göstereyim mi?

— Evet!

Taos Roveyda'ya hâlâ hayretle bakarken, önceleri uzaktan gelen müziğin sesi yakınlaştı ve Luka yanlarında belirdi.

— Umarım konuşmanıza ara vermenizde bir sakınca yoktur. Gençler, misafirimiz için küçük bir gösteri düzenlediler.

Taos canının sıkıldığını belli etmemeye çalışarak gülümsedi. Çalgıcılarla birlikte ortaya çıkan kızlar dans etmeye başladılar. Herkes onları seyrederken, Taos zaman zaman gözünün ucuyla, ifadesiz bir yüzle dansı seyreden Roveyda'yı incelemeye çalıştı. Bir süre sonra, açık sarı saçlı, diğerlerinden farklı görünümlü bir kız dansa katıldı. Taos, Roveyda'yı unutarak, zaman zaman yüzüne vuran alevlerin ışığında yüz hatları görünüp kaybolan kızı, gözlerini ayırmadan izlemeye başladı.

— Kim bu kız? O da Roman mı?

Taos'un ilgisi Luka'nın hoşuna gitti.

— Hayır, bir ziyaretçi.

Az sonra dans sona erince Luka sordu:

— Onunla tanışmak ister misin?

— E-evet!.. Tabii.

Luka yerinden kalkarak, uzaklaşmakta olan kıza yetişti ve bir süre konuştu. Sonra birlikte, Taos ile Roveyda'nın oturduğu masaya geldiler. Taos ayağa kalktı.

— Ben Taos!

— Sizi tanıyorum. Adım Albrigetta!

— Dansınız çok güzeldi. Siz...

Taos birden durdu ve dikkat kesildi. Birden duran müziğin yerini giderek yakınlaşan bir motor uğultusu aldı, çan sesleriyle birlikte kamp hareketlendi. Roveyda, Taos'a dönerek elini uzattı.

— Benimle gelin.

Birkaç dakika sonra kampın çevresi motosikletli bir grubun karaltılarıyla kuşatıldı. Arada bir aydınlatan alevlerin ışığında, yaşlarının yirmi dolayında, bazılarının saçı kazınmış olduğu seçilebiliyordu. Başlayan sessizliği havlamaya başlayan bir köpeğin sesi bozdu. Gerilim giderek artarken, bir karaltının meydanın ortasına doğru yürüdüğü görüldü. Bunun üzerine motosikletli grubun lideri olduğu anlaşılan siyah saçlı genç de motosikletinden inerek meydana doğru yürüdü ve diğer karaltının elindeki silahı fark edince belirli bir mesafede durdu. O anda motosikletlerin farlarının açılmasıyla karaltının yüzü aydınlandı, lider genç şaşkın bir yüzle ona bakakaldı.

— Bu Taos!..

Taos hâkim bir sesle karşılık verdi:

— Evet!

— Burada ne işiniz var? Çingenelerin arasında.

— Onu benim sana sormam gerekmez mi?

Motosikletli genç hâlâ şaşkın, kendi kendine mırıldandı:

— Taos'la yüz yüze konuşacağım aklıma bile gelmezdi.

— Adın ne delikanlı?

— Kasırğa efendim!

— Herhalde gerçek adın değil ama hayat sürprizlerle dolu, değil mi Kasırğa? Şimdi hep birlikte gidin ve bir daha buralara gelmeyin!

Kasırga başını salladı, sonra dönüp bir el işareti yaptı. motosikletler çalıştırıldı ve hızla uzaklaştılar. Taos derin bir soluk aldı. Sonra Luka göründü, yavaş yavaş yürüyerek Taos'un yanına geldi ve elini omuzuna koydu.

— Teşekkürler Taos!

Taos ona sıcak bir bakış gönderdi. Ateşin bulunduğu yana yürürlerken Roveyda ve birkaç çingene yaklaştı. Roveyda ilk kez gülümsedi.

— Gerçekten büyük oyuncusunuz ve de yürekli bir insan.

— Hikâyemize devam edelim mi?

— Yeterince heyecan yaşadık... Dinlenmek istiyorum. Şu anda farkında değilsiniz ama, birazdan sizin de buna ihtiyacınız olacak.

— Haklısınız!

— Bir başka gün gelin, devam edelim.

— Yarın?

— Neden olmasın?

— Albrigetta nerede?

Luka açıkladı:

— Çadırların birindedir, bu gece burada kalacak... Merak ettiğinizi biliyorum... Albrigetta bir balerin, danslarımızı öğrenmek için ara sıra gelir, misafirimiz olur. Burada herkes onu sever.

Taos gülümsedi, eliyle Luka'yı selamlayarak gençlerin eşliğinde arabasına doğru yürüdü. Luka arkasından seslendi:

— Onu görmek istersen, Şehir Konservatuvarı'nda çalışıyor. Sabah şehre dönmüş olacak.

Taos'un salonunun bir masa lambasıyla aydınlatılmış loşluğunda, bir koltukta uyuklayan Yan bir ara gözlerini açıp karşısındaki duvar saatine baktı. Gözlerini kısıp tekrar bakmasına rağmen seçemeyince yerinden kalkıp saate yaklaştı, üçü yirmi beş geçiyor. Düşünceli bir yüzle bir süre saatin önünde durduktan sonra telefonun yanındaki defteri açtı, bir yandan deftere bakarak tuşlara dokundu ve bekledi.

— Yönetmen Peppi'yle mi görüşüyorum?.. Ben Yan, Bay

Taos'un yardımcısı. Uyandırdığım için bağışlayın, ama bir şeyler yapmam gerektiğini düşündüm.

Peppi telefonda konuşurken Sahara merakla onu izlemeye başladı.

— Özür dilemene gerek yok Yan, biz zaten uyanıktık. Sen şimdi anlat!

Dikkatle dinlemeye başladı.

— Komiser Halem şu anda başka bir konu için burada. Anlattıklarını ona anlatırım, gerekeni yapar... Haber alırsam seni ararım... Önemli bir şey yoksa bu konuşmadan Taos'a söz etmem, merak etme!

Ahizeyi yerine koyduktan sonra hâlâ merakla bakan Sahara'ya açıkladı:

— Taos eve dönmemiş, kaza kaçta olmuştu?

— On buçuk civarında sanırım.

Peppi çalışma odasının kapısına iki kez vurdu. Halem kapıyı açtığı anda, içeride gözü yaşlı oturan Pia görüldü.

— Konuşmanızı kestiğim için bağışlayın, ama sizinle görüşmem gerek.

Halem odadan çıkmadan önce Pia'ya seslendi:

— Hemen dönerim.

Kapıyı kapattıktan sonra durdu.

— Telefonun çaldığını duydum. Ne oldu?

— Taos'un yardımcısı Yan aradı. Taos eve döndükten sonra Ra onu aramış.

— Hangi Ra?

— Yan bunu bilemez ki! Telefondaki kadına gece geleceğini söyleyerek adres almış. Yan, palmyeli yoldan üç kilometre içeri gibi bir şey duyduğunu hatırlıyor. Bir iki saate kadar döneceğini söyleyerek evden çıkmış, Yan'a fark ettirmemeye çalışarak silahını da yanına almış. Çıktığından beri Taos'tan haber yok! Yan, mutlaka telefon ederdi diyor, Taos ona çok düşkündür... Bir şey daha var! Sahara kaza yapmadan önce Taos'un arabasını görmüş, çok hızlı sürüyormuş. Siyah bir araba da aynı hızla onu izliyormuş. Zaten Sahara da kazayı onlara bakarken yapmış.

Sahara araya girdi.

— Şoförlü bir araba! İçinde bir kadın ve bir erkek vardı. Kim olduklarını seçemedim.

— Val Valos'un arabası! İçindekiler de Tea ve Val Valos... Ritta'ya gelmeden önce. Bayan Tea bana bundan hiç söz etmedi.

Peppi hayretle baktı.

— Val Valos da mı oradaydı?

— Sanırım virüs onun da kanına girdi... Pia'yla konuşmam zaten bitmişti. Onu şimdilik sizlere emanet ediyorum, sonra bir koruma görevlisi gönderirim.

Kendi kendine konuştu:

— Palmiyeli yolun üç kilometre sağında bir çingene topluluğu var... Çok tuhaf!

Sonra çalışma odasının kapısını araladı.

— Gitmem gerek Pia! Şimdilik burada kalacaksın. Endişe etmene gerek yok, seni korumaya alacağız.

Kapıya geldiğinde birden döndü:

— Sizleri tanıdığımdan bu yana kaç saat uyuduğumu biliyor musunuz?

Güldü.

— Tekrar hoşça kalın!

Tea yatağında sağa sola dönmekte, uyumakta zorlandığı belli. Açık kapıdan gelen koridor ışığının yarı aydınlığında bir süre gözlerini tavana dikti. Sonra, odaya süzülen ışığın gölgelendiğini fark ederek koridora doğru baktığında, Te'nin kapıya yaslanmış çıplak silüetini gördü.

— Uyuyamadım!

Tea bir süre ona baktı, sonra alçak bir ses tonuyla sordu:

— Bu gece bana sorduğun sorunun cevabını öğrenmek ister misin?

Te suskun bakarken Tea devam etti:

— Yarın yok!

Te yavaş yavaş yatağa doğru yürürken, Tea sahnedeymişçesine bir tavırla ona elini uzattı.

— Oedipus!.. Talihsiz kral!

Halem palmiyeli yolda arabasını sürerken ileride motor sesleri eşliğinde karaltılar ve ışıklar görüldü. Motosikletli gençler Halem'in arabasının yanından geçerken çığlıklar attılar, içlerinden biri yavaşlayıp arabayı tekmeledi, bir başkası da uygunsuz bir el hareketi yaptı. Gençler uzaklaşırken Halem yoluna devam etti. Bir süre sonra karşıdan gelen bir araba görüldü. Araba yanından geçerken direksiyondaki Taos'u anında tanıyan Halem derhal bir U dönüşü yaparak onu izlemeye başladı. Taos, bir arabanın kendisini izlediğini ve farlarını yakıp söndürerek işaret verdiğini fark edince yavaşladı ve arabasını kenara çekti. Motoru durdurmadan, arabasının kapı kilitlerini kontrol etti ve silahını çıkarıp bekledi. Sonra pencerede Halem'in yüzü görüldü.

— Komiser!!!

Pencereyi açtı.

— Beni korkuttunuz!

— Sabahın dördünde ıssız bir yolda gezintiye çıkmak ilginç bir seçim Bay Taos! Nereden geldiğinizi sorabilir miyim?

— Eve gidiyordum.

— Bu iyi!.. Ya geldiğiniz yer?

Taos bocaladı.

— Şey... Çingene kampındaydım... Falcıyla görüştüm.

— Ra falcılığa mı başladı?

İyice şaşırان Taos daha fazla direnmedi.

— Adı Roveyda, Mısırlı bir çingene.

— Bunu sizinle konuşmak isterim.

— Şimdi mi?

— Evet.

— Evimde bir kahveye ne dersiniz?

Halem başıyla onayladı ve başka bir şey söylemeden arabasına doğru yürüdü.

Tea, çıplak bedenini kısmen örten çarşafı oynatarak tavana bakarken, yanında uyumakta olan Te ona sarıldı, sonra gözlerini

araladı.

— Günaydın Tea!

Tea onun başını okşadı.

— Günaydın!

Gözünü perdelere dikti.

— Saat kaç oldu acaba? Perdelerin ardından ışık gelmemesi garip.

Komodinin üzerindeki ters dönmüş masa saatini çevirdi.

— Saat sekiz!.. Olamaz!

Çarşafa sarınmaya çalışarak kalktı ve perdeleri açtı, dışarının gerçekten karanlık olduğunu görünce söylendi.

— Bu saat bozuk olmalı!

Odadan çıktı, bir süre sonra şaşkın bir yüzle döndü:

— Evdeki bütün saatler sekizi gösteriyor... Anlamıyorum.

Yatağın içinde dizlerini bükerek kıvrılmış ve Tea'nın söylediklerini kavrayamamış bir ifadeyle bakan Te'ye kalkmasını işaret etti.

— Bir an önce giyinmen gerek, saatler doğruysa Havana her an gelebilir. Ben gidip Zara'yı arayayım.

— Daha farklı bir sabah yaşayacağımızı düşünmüştüm.

— Ben de!

Birden Te'nin durumu kavrayamadığını fark etti.

— Sen benim söylediklerimi dinlememişsin.

Te, hâlâ mahmur, cevap verdi:

— Dinledim! Evdeki bütün saatler bozukmuş.

Tea'nın ters ters baktığını görünce yataktan çıkmaya çalıştı.

— Peki, peki! Giyinmeye gidiyorum... Bir fincan kahveden sonra bana tekrar anlatırsın.

Te salona girdi, giyinmiş. Ardından Tea, üzerinde tişört ve pantolon, elinde iki fincanla görüldü, bastonsuz. Fincanın birini Te'ye uzattı, diğerini her zaman oturduğu koltuğun yanına koydu, sonra gidip dışarı baktı. Gözleriyle onu izleyen Te konuşmaya çalıştı.

— Henüz sabah olmamış, neden yataktan çıktık ki?

— Sen biraz daha kahve içsene!

Te art arda birkaç yudum aldı, Tea bir süre bekledi.

— Şimdi hazırsan söyleyeyim.

Te başını salladı.

— Biraz önce Zara'yla konuştum... Bu sabah güneş doğmamış, şehirde panik yaşıyormuş.

Te bakakaldı, o anda telefon da çaldı.

— Ah Val Valos, ben de sizi aramayı düşünüyordum... Neler oluyor? Ben... Ben çok korkuyorum!

Gergin bir yüzle uzunca bir süre Val Valos'u dinledikten sonra kaygılı bir sesle veda etti.

— Dikkatli olun lütfen!.. Beni arayın!

Telefonu kapattığında dış kapının anahtarla açıldığı duyuldu. Az sonra Havana göründü.

— Dışarının durumunu...

Birden Te'nin varlığını fark etti.

— Günaydın Bay Te!.. Evet, dışarının durumunu görmelisiniz.

Tea, yüzünde şükran ifadesiyle ona baktı.

— Senden başka kimse böyle bir zamanda yanımda olmaya çalışmazdı.

— Sizi yalnız bırakmak istemedim. Bay Te'nin burada olduğunu bilseydim gelmezdim sanırım. İtfaiyede görevli bir komşum beni yakın bir yere kadar getirmeseydi zaten gelemezdim. Çok korkuyorum Bayan Tea, dünyamıza neler oluyor?

Tea, durgun ve düşünceli, cevap verdi:

— Şu anda, öğrenmek isteyecek kadar yürekli değilim.

Sözünü bitirdikten sonra hızla salondan çıktı. Havana yavaşça büyük vazoya doğru gitti ve özenle seçtiği gülü Te'ye uzattı.

— Bir tane de sizin için!

Hiçbir şey anlamayan Te gülü alıp kokladı ve kaçarcasına salondan çıkan Havana'nın arkasından baktı. Ardından Tea döndü ve Te'nin elindeki gülü görünce irkildi.

— Elindeki ne?

— Gül tabii!.. Havana verdi, bir tane de sizin için dedi.

Tea kendi kendine konuşurcasına söylendi:

— Böyle bir zamanda bile hıznırlıktan vazgeçmiyor.

Güllere baktı.

— Artık eksilemezler. Zaten buna zamanım da kalmadı galiba.

Kocasının resmine doğru baktı.

— Geçmişten alacağım da olsa!

Te hâlâ mahmur, Tea'nın söylediklerini anlamaya çalışırken, Havana telaşla içeri girdi.

— Televizyon nihayet normal yayını kestti. Bakmak ister misiniz?

Birlikte televizyonun bulunduğı odaya giderlerken Havana söylenmeye başladı:

— Hiçbir şey olmamış gibi yayın yaptılar. Bizleri hiçe sayıp...

Tea konuşmasını kestti, canı çok sıkkın.

— Ne diyebilirlerdi ki?

Taos ve Halem, üzerinde boşalmış kahve fincanları duran sehpanın iki yanında konuşmaktalar.

— Çingene kampında öğrendikleriniz Ra'yı bulmamıza yardımcı olur mu bilmiyorum. Daha fazla bilgiye ihtiyacım var, örneğin, plakçı dükkânına gelen kadın Roveyda değilse kim?

O sırada Yan odaya girince konuşmaları kesildi. Taos, Yan'a alaycı bir ifadeyle baktı, sonra Halem'e dönerek konuştu:

— Sanırım sizinle burada kahve içmemi kime borçlu olduğumu biliyorum.

Yan bocaladı, bir şeyler söylemeye hazırlanırken Halem durumunu kurtarmaya çalıştı.

— Birlikte olmamızı sizi izleyen siyah Jaguar'a borçluyuz tabii.

Yan, yüzünde şükran ifadesiyle Halem'e baktı ve hızla salondan çıktı.

— Jaguar'dan da mı haberdarsınız komiser? Beni şaşırttınız.

O halde içinde kimin olduğunu da biliyor olmalısınız!

— Hayır!

Taos inanmamış bir ifadeyle Halem'e baktı.

— Demek ki bilmem sakıncalı.

Halem cevap vermedi.

— Peki, kaza yapan arabada kimin olduğunu biliyor musunuz?

— Ah evet, Peppi'nin eşi Sahara! Kazayı size bakarken yapmış.

— Bakarken mi? İşte şimdi atladınız komiser! O da beni izliyordu. Sahara çok kıskanç bir kadın, Peppi'yle aramızda bir ilişki olduğuna inanmıştı.

Komiser çok şaşırdı.

— Peppi'yle aranızda bir ilişki mi?

— Tam öyle değil. Peppi beni kadın kılığında buraya getirirken... Siz tabii bundan haberdar değilsiniz, açıklamam gerek. Medyadan kaçmak için yapmıştım.

— Açıklamanıza gerek yok! Yarışmanın farkındayım.

Taos hayretle baktı, biraz da utanmış.

— Peki, öyleyse devam edeyim. Ne diyordum... Evet, Peppi beni buraya getirirken Sahara birden peşimize takılarak bizi izlemeye başladı, kocasını bir kadınla yakaladığını zannederek...

Komiser gülmemek için kendini zorladı.

— Peppi ona arabadan telefon ederek benim bir erkek olduğumu söyledi. Sahara da kocasının bir travestiyle birlikte olduğu sanısına kapıldı. O kadar kötü sürüyordu ki polisler durdurdu. Peppi de ona daha fazla açıklama yapma imkânını bulamadı.

— Sonra sizi nasıl buldu?

— Onu ben de anlayamadım. Tekrar dışarı çıktığımda beni izlemekte olduğunu fark ettim. Sahara'yla sadece bir ya da iki kez karşılaşmıştık, evime hiç gelmedi... Sanırım beni tanıyamadığı için izledi.

Yan birden salona girdi, biraz tedirgin.

— İzin verirseniz söylemek istediğim bir şey var!.. Girip çıkarken Ho adında birinden söz ettiğinizi duydum.

İkisi de merakla Yan'a baktı.

— Bu sabah Bay Taos dışarıdayken, adının Ho olduğunu söyleyen biri beni aradı. Önce Çince konuşuyordu, sonra vazgeçti. Konuşması neredeyse aksansız ve çok düzgündü. Yardıma ihtiyacı olduğunu, benimle görüşmek istediğini söyledi.

Halem iyice meraklandı.

— Nasıl bir yardım?

— Bunu beni görünce açıklayacağını söyledi. Telefon numarasını Çin mahallesindeki tanıdıklarından birinden almış, adını açıklamadı. Ama sanırım Bay Taos'un evine telefon ettiğini biliyordum.

— Niye yardım istemek için Çin mahallesinden birini değil de seni seçmiş?

— Onu da sordum. Yine görüştüğümüz zaman açıklayacağını söyledi. Görüşme talebini kabul etmedim, ama bana ısrarla bir numara bıraktı.

— O numarayı bana verebilir misin? Sence sakıncası yoksa.

Yan cebinden küçük bir kâğıt çıkararak komisere uzattı. Halem merakla numaraya baktı, cebinden çıkardığı bir not defterine kaydettikten sonra Yan'a geri verdi.

— Anlattıkların önemli olabilir. Seninle sonra görüşebilir miyiz?

— Tabii efendim!

Yan sıkıntılı bir yüzle ikisine baktı, bir şeyler daha söylemek istercesine.

— Saat yediye yaklaşıyor efendim.

Taos başını salladı.

— Haklısın Yan, seni uykusuz bıraktık. Derhal yatağına gidebilirsin, kahvaltımı kendim hazırlarım.

— Mesele o değil efendim. Gün çoktan ağarmış olmalıydı. Oysa gökyüzü hâlâ siyah ve yıldızlar kaybolmadı.

Halem ve Taos birbirlerine baktılar, sonra da pencerelere. Yan açıklamaya çalıştı.

— Size saçma gelebilir, ama sanki güneş bu sabah doğmayacak. Televizyon ve radyolarda normal yayın devam ediyor, ama

ben ikna olmadım.

Taos'un yüzü ciddileşti.

— Hiçbir zaman boşuna konuşmadığını biliyorum Yan, doğa olaylarıyla ne kadar ilgili olduğunu da.

Anlamaz bir halde onları dinleyen Halem'e döndü:

— Bilgi alabileceğimiz bir yer var mı?

— Nasıl bir bilgi?

— Olağandışı bir doğa olayı olup olmadığı konusunda! Meteoroloji ya da rasathane gibi.

Halem biraz düşündü.

— Önce bizim merkezi arasam. Telefonumu arabamda bıraktım, bu gecenin hızına kapılıp onlara nerede olduğumu bildirmeyi de unuttum.

Yan telefonu getirdi.

— Ben Halem.

Dinlerken yüzündeki endişe giderek arttı.

— Anlıyorum. Birazdan orada olurum.

Telefonu kapattıktan sonra Yan'a baktı.

— Haklıymışsın! Bu sabah güneşin doğma belirtileri gözlemlenmemiş.

Taos'a dönüp hızlı bir şekilde konuşmaya başladı, canının sıkıldığı belli.

— Şehirde panik olabilir, yağmalama ya da kitle eylemleri. Daha önce hiç yaşanmamış bir durum olduğu için kestiremiyorum. Gitmem gerekiyor, durum anlaşılan kadar evden çıkmayın. Fırsat bulursam arar, bilgi veririm.

Koltuğundan kalktı, sonra bir şey hatırlamışçasına durakladı.

— İzninizle karımı aramak istiyorum.

Telaşla tuşlara bastı, tutturamadı. Sonra daha yavaş tekrar etti.

— Benim, Laila. Özür dilerim, seni hiç arayamadım, yüklü bir geceydi... Yani sen durumu öğrendin bile!.. Hayır ben de bilmiyorum, zaten az önce farkına vardım. Şu anda Bay Taos'un evindeyim... Hiçbir nedenle dışarıya çıkmayın! Bir şeyler öğrenirsem sizi ararım. Çocuklara benimle konuştuğunu, paniğe kapı-

lacak bir şey olmadığını anlat. Ben şimdi merkeze gidiyorum...
Hoşça kal!

Sahara koltukta uyuklamaktayken Peppi salona girince gözlerini araladı.

— Durumu nasıl?

— Uykuya dalmış bile. Ona yatıştırıcı vermen iyi fikirdi.

— Eve dönsem iyi olur. Bana taksi çağırabilir misin? Pia'yı yalnız bırakamayacağına göre beni sen götüremezsin.

— Bu gece burada kal Sahara!

Sahara hayretle baktı.

— Uzun zamandır ilk defa böyle bir şey teklif ediyorsun.

— Ciddi bir kaza geçirdin, yalnız kalmaman daha doğru olur.

Sahara'ya doğru şefkatle eğildi, öpüştüler.

— Dolaptaki elbiselerin bıraktığın gibi duruyor. Git, üzerini değiş!

Sahara uykulu bir halde yatak odasına doğru yürüdü, Peppi Sahara'nın boşalttığı koltuğa oturdu ve gözlerini kapatıp gevşemeye çalıştı. Bir süre sonra Sahara beyaz bir gecelikle döndü.

— Sen yatmayı düşünmüyor musun?

— Gün boyunca sık sık Ra'yı düşündüm.

Sahara'nın yüzü bir an sarktı, ama Peppi konuşmasına devam edince şaşkın bakakaldı.

— Kaçırıldığını bilmiyorsun tabii!

— Anlamadım, Ra mı kaçırıldı?.. Neden?

— Nedenini anlayamadık.

— Komiser biliyor mu?

— Evet!.. Zaten onunla bu nedenle tanıştık.

— Evvelki gece... Ya da dün gece mi? O kadar çok şey oldu ki zaman algılamam karıştı. Saat kaç?

— Pia'yı yatıştırmaya çalışırken zaman geçivermiş. Saat ne-redeyse yedi!

— Saatin kaza sırasında bozulmuş olmalı!

Kendi saatine baktı.

— Hayır, benimki de öyle!

Pencereye doğru baktı.

— Güneş doğmuş olmalıydı.

O sırada telefon çaldı. Peppi açtı ve hiçbir şey söyleyemeden karşı tarafın telaşlı konuşmasını bir süre dinledi. Dinlerken yüzü giderek gerginleşirken birden isyan etti:

— Nasıl olur bu? Neden kimse bir açıklama yapmıyor?.. Senden haber bekleyeceğim. Hayır, merak etme çıkmam. Zaten çıkamayacak kadar uykusuz ve yorgunum... Aradığın için teşekkürler!

Telefonu kapattıktan sonra bağırdı:

— Evimizde oturup sonumuzu beklememiz isteniyor!

Peppi'yi endişeyle izlemekte olan Sahara sesini çıkarmadan koltuğuna büzüldü. Peppi televizyona gidip açtı, normal yayınların sürdüğünü görünce açık bırakarak Sahara'ya döndü:

— Güneş doğmamış!

— Anlamadım!

Peppi birden tekrar bağırdı:

— Güneş bu sabah doğmamış!

Sonra sesini yumuşattı.

— Afedersin Sahara! Aslında ben de anlamadım ama, güneş gerçekten doğmamış. Ben de başka bir şey bilmiyorum.

Divana gidip oturdu.

— Yanıma gelsene!

Sahara divana gitti ve Peppi onu kucakladı, bir süre öylece sessiz oturdular. Sonra Sahara cılız bir sesle sessizliği bozdu.

— Sonumuz mu geldi?

Peppi biraz toparlanmış göründü.

— Nedenini anlamadan bunu bilemeyiz... Karamsarlığa izin vermeyelim. Ne olduğunu öğrenene kadar!

— Yani bir sabah güneş tekrar doğabilir mi?

Peppi ona şefkatle baktı.

— Bu iyi bir film adı olabilirdi.

Tea, Havana ve elindeki gülüyle Te küçük odadaki televizyona bakıyorlar. Spikerin haberlere son vermesinin ardından rek-

İamlar başlayınca Havana sinirlendi.

— Hâlâ bir şeyler satmaya çalışıyorlar! Zaten bu yüzden sonumuz geldi.

Tea onaylayan gözlerle Havana'ya baktı, Te yerinden kalkarak Tea'ya sordu:

— Çıkıp biraz yürüyelim mi?

— Tehlikeli olmaz mı?

— Zaten tehlikedeyiz, fazla uzaklaşmadan dolaşırız. Televizyonun karşısına oturup bilim adamlarının bana bile saçma gelen laflarını dinlemek istemiyorum.

Havana söylenmeye başladı:

— Yok güneşin yörüngesinden çıkmışız, yok uzak bir gezen bizi yok etmek için güneşle aramıza bir engel koymuş... Küçük çocuklar gibi hayalle gerçeği ayıramıyorlar. Hiçbiri inandırıcı değil. Bana kalırsa dışarı çıkmayın Bayan Tea!

— Merak etme, çabuk döneriz.

Taos koltuğunda gözleri kapalı otururken Yan'ın salona girmesiyle gözlerini araladı. Yan pencereye giderek bir süre dışarıyı seyretti.

— Yoldan geçen arabalar var... Nereye gidiyor olabilirler ki?

— Neden biraz uyumuyorsun?

— Uyuyabileceğimi sanmıyorum. Galiba siz de öyle!

— Düşünüyorum Yan! Komiser gittiğinden beri bu koltukta oturup hayatımı gözden geçiriyordum...

Daha önce Halem'in oturmuş olduğu koltuğu işaret etti.

— Niye oturmuyorsun?

Yan oturunca devam etti:

— Geçmişte ne kadar çok şeyi görmezden gelmişim... Bunu görebilmem için sonu mu beklemem gerekiyordu?

Yan sakın bir yüzle ona baktı.

— Sonu düşünmenizi gerektirecek bir neden henüz yok Bay Taos. Bu basit bir doğa olayı da olabilir.

— Belki haklısın! Yine de bugüne kadar kimseyi, belki de hiçbir şeyi gönülden sevememiş olduğumu fark etmek bana acı

verdi.

— Kendinize karşı bu kadar acımasız olmayın.

Biraz tereddüt ettikten sonra devam etti:

— Beni sevdiğinizi hissediyorum... İşinizi de!

Taos birden duygulandı.

— Haklısın Yan!

— Erken gelen ün biraz yalnız kalmanıza neden oldu.

— Yoksa yalnızlığımı üzümlerle mi gidermeye çalıştım?

— Bu önemli bir soru efendim.

Taos, Yan'a bakıp gülümsedi ve yerinden kalktı.

— Gidip biraz uyumaya çalışacağım.

Te ve Tea binadan çıktılar ve karşıdaki parkın çevresindeki kaldırıma geçip yürümeye başladılar. Te elindeki gülle oynayarak konuşmaya başladı:

— Sofokles daha insaflıydı. Lanetli bir aşkın karşılığında yalnızca Oedipus'u karanlığa boğmuştu, gözlerini kör ederek... Teb halkına dokunmamıştı. Iokasta'ya da!

— Bence bu karanlık, senin ya da benim değil, dünyamızın laneti.

O anda uzaktan duyulan patlamalarla irkildiler ve gürültü sona erece kadar yerlerinde durup beklediler. Bir süre sonra, alçaktan uçan bir helikopterin sesi duyuldu. Tea bir süre gözleriyle helikopteri izledi.

— Bir araya gelip çözüm aramamız gerekirken kadere boyun eğip bekliyoruz, kimi de var olanı yıkıp yok ediyor. Etrafa patlayıcı atmakla güneş geri mi gelecek?

Hızla yaklaşan iki motosikletli ve bir kamyonet göründü. Karşı kaldırımdaki elektronik eşya dükkânının önünde durdular. Motosikletlerinden inip, dükkânın kapısını ve vitrinini kırarak içeri daldılar. Te, Tea'yı kolundan kavrayarak parka doğru çekti.

— Saklanalım, tehlikeli olabilirler!

Sessizce bir ağacın ardına gizlenirken Tea fısıldadı:

— İnsanın gelecekte umudu olmasa da hırsızlık yapar mı?

Adamlar dükkândaki malları kamyonete yüklemekteyken he-

likopter tekrar göründü ve kamyonetin üzerine doğru geldi. Kamyonet ve motosikletliler apar topar kaçmaya başladılar, helikopter peşlerinden izledi. Te rahat bir soluk aldı.

— Yolumuza devam edelim.

— Evden fazla uzaklaşmak istemiyorum.

— Peki!

Kaldırımına dönecekleri sırada, fırıldaklı ışıkları ve sirenleriyle iki polis arabası göründü. Tekrar ağacın arkasına gizlendiler. Arabalardan biri dükkânın önünde durdu, diğeri helikopterin yönünü izleyerek yoluna devam etti. Te, korkudan ürperen Tea'ya fısıldadı:

— Şu anda caddeye dönmemiz doğru olmaz, parkın içinde yürüyelim.

— Caddeden uzaklaşmadan!

Parkın içindeki bisiklet yolunda bir süre yürüdükten sonra, ileride bir grup insanın varlığını fark ettiler. Ağaçların bulunmadığı çimenlik bir alanda, bir ateşin çevresinde sessizce oturmuşlar. Yaklaştıklarında, Tea çocuklu bir genç kadının yanına oturdu, ardından da Te. Tea alçak sesle sordu:

— Burada ne yapıyorsunuz?

— Andromeda'dan işaret bekliyoruz.

— Andromeda?

— Çok parlak bir yıldız kümesi, dünyamızdan bile görülebiliyor. Adını mitolojiden almış, Cepheus ve Cassopeia'nın kızı Andromeda'dan. Bizler bu yıldız kümesinden gelen mesajlarla yaşıyoruz. Liderimize haber yollamışlar, bizi buradan kurtaracaklar.

— Uzay gemileriyle mi?

Kadın başıyla onayladı, Tea tekrar sordu:

— Andromeda buradan ne kadar uzakta?

— İki milyon ışık yılı. Siz de gelmeyi düşünür müsünüz?

— Yazgımı burayla paylaşmak zorundayım, seçeneğim yok!

Kadın başını öne eğerek yumuşak bir ses tonuyla konuştu:

— Sizin için üzgünüm.

Te ve Tea sessizce ayağa kalktılar. Tea kadına eliyle veda işareti yaptı, kadın mahzun bir bakışla gülümsedi. Uzaklaşırlar-

ken Te dönüp kadına baktı.

— İyi yolculuklar!

Patlamalar yeniden duyulmaya başladı. Uzaklarda bir bina yanıyordu. Tea yine ürktü ve işaret etti.

— Bak!

— Şehir merkezinde bir yer, neresi olduğunu anlayamadım.

— Artık dönsek!

Ağaçların arasından geçerek kaldırıma çıktılar ve eve doğru yürümeye başladılar. Tea düşünceliydi.

— Bir şeylere inanmak insanı rahatlatıyor olmalı. Kadının yüzündeki huzuru fark ettin mi?

— Ama neye, kime inanmak? Biliyorsun ben bunları çok denedim... Hâlâ boşluktaım.

Eve yaklaştıklarında, karşı yönden ellerinde pankartlar ve meşalelerle gelmekte olan bir grup görüldü. Grubun çoğu kadınlardan oluşmuştu, onların yanı sıra, bazıları sakallı ve gözlüklü erkekler de vardı. Taşındıkları pankartlarda, çevre yıkımını ve teknolojiyi kınayan ve bunlara izin veren otoriteyi suçlayan mesajlar okunuyordu. Te onları izlerken mırıldandı:

— Çevreciler!.. Geç kalmış bir gösteri.

— Asıl geç kalan biziz! Sorumluluğu bu insanlara yıkıp bekleyerek.

Göstericiler uzaklaştıktan sonra karşıya geçip evin önüne geldiklerinde birden ışıklar söndü, şehir karanlığa gömüldü. Tea telaşlandı.

— Zamanlamamız harika!.. Zil çalışmadığına göre anahtarı bulmam gerek.

Çantasının içini karıştırırken telaşı daha da arttı.

— Bulamıyorum!.. Güneşin ardından elektrik de bizi terk etti.

— Sakin ol Tea! Olmazsa Havana'ya telefon ederiz, inip açar.

— Telefonun yanında mı?

— Evet!

Tea birden rahatladı.

— Ah işte burada!

Karanlıkta, üzerindeki "Emniyet Merkezi" yazısı zor seçilebilen bina, içinde ve çevresinde telaşlı görevliler. Rik ağır adımlarla kapıdan çıktı, yüzü solgun. Kendini sürüklercesine bir süre kaldırımında yürüdü. Bir süre sonra yanında bir karaltı belirdi, Rik adama korkan gözlerle baktı.

— Wahab!

— İyi ötmüşsün!.. İçerideki adamımızdan haberini aldık.

Rik, yüzünde ter damlaları, arada bir titreyerek yalvardı.

— Berbat durumdayım Wahab! Yalnızca bir paketçik... Hemen ver, katlanamıyorum... N'olur!

— İşin bitik Rik! Sakın bize tekrar yaklaşma, yoksa sonunu biz getiririz.

— Lütfen! Zaten dünyanın sonu geldi.

Wahab cevap vermeden hızla uzaklaştı. Rik duvara yaslanıp büzüldü, bir süre öylece kaldı, titremesini durduramadan. Sonra ayaklarını sürüyerek yoluna devam etmeye çalıştı.

Peppi ve Sahara, büyük bir mumun ışığında aydınlatılmış salonda, divanın üzerinde oturuyorlar. Bir süre sonra Peppi yerinden kalktı.

— Biraz şarap içersem belki uyuyabilirim. Sen bir şey ister misin?

Sahara hayır anlamında başını salladı.

— Hâlâ anlattıklarının etkisindeyim. Ra'yı düşünüyorum, Taos'a silah çekilmesini de. Herhalde hepsinin yükünü taşımışsındır, yorgun olmalısın.

Peppi kadehini doldurduktan sonra cevap verdi:

— Evet, yorgunum.

— Ben de seni yordum, değil mi?

Peppi cevap vermeden gülümsedi ve tekrar divana oturdu. Sahara konuşmasına devam etti:

— Neden hep kısır döngüler içindeyim?.. Sıradan bir kadın olmayı ne kadar isterdim, sade bir kadın!

Peppi güldü.

— O zaman bu hikâyenin içinde olmazdın. Sıradan bir kadın olmak için bundan vazgeçebilir miydin?

Sahara biraz düşündükten sonra cevap verdi, biraz gönülsüz.

— Evet!

— Sana inanmıyorum, sen de kendine!

Sahara kendi kendine mırıldandı:

— Aslında bu metalik dünyayı sevmiyorum, gerçek olmayan insanların da.

Bir süre Peppi'ye bakarak düşündü.

— Canı sıkılan sana koşuyor, senden bir şeyler istiyor... Seni onlarla paylaşmaya katlanamayıp sapıtıyorum... Sen kimsin Peppi?

Peppi bu sorudan hiç hoşlanmadı.

— Televizyonu açalım mı?

— Gerek yok, zaten elektrik de yok! Çok ileri gittiğimi ben de fark ettim... Peppi?

Peppi sikkın bir yüzle baktı.

— Bunca yıl konuşulmamış şeyleri şimdi ortaya getirmenin sırası mı?

— Bence tam sırası, çünkü bir daha sırası gelmeyecek... Bilmeni istediğim bir şey var!

Peppi sıcak gözlerle ona baktı.

— Bilmemi istediğin şeyi ben zaten biliyorum Sahara, çünkü ben de seni seviyorum... Belki de sonumuzun yaklaştığı şu anda bilmeni çok istediğim bir şey daha var!.. Seni tanıdığım günden bu yana hayatımda hiç başka kadın olmadı.

Sahara donakalmış bir yüzle bakarken Peppi devam etti:

— Bunu sana anlatabilmeme hiç fırsat vermedin ki!.. Evet, yıllarca yok yere peşimden dolaşıp durdun.

Sahara utangaç bir kız çocuğu gibi önüne baktı, sonra yavaşlıktan inmeye başlayan gözyaşlarını eliyle silmeye çalıştı.

Karanlıkta basamakları çıkarlarken Te, Tea'ya yardımcı olmaya çalışıyordu.

— Bileğim tekrar ağrımaya başladı.

— Az kaldı Tea! İstersen biraz dinlenelim.

Birkaç basamak sonra durdular. Te birden sordu:

— Sana soracağım soruyu dürüstçe cevaplayabilir misin?

— Söz veremem. Soru ne?

— Havana birinci gülü kime vermişti?

— Gökten inip pencereme konan çıplak bir meleğe!

Te bir yere varamayacağını anlayınca konuyu değiştirdi.

— Biraz daha tırmanalım mı?

Biraz daha çıktıktan sonra bir düzlüğe geldiler.

— Sanırım benim katımdayız, kapı sol tarafta.

Te onu elinden tutup duvara doğru çekerek fısıldadı:

— Hemen girmeyelim!

Sonra Tea'ya sarılıp öpmeye çalıştı. Tea sözleriyle karşı ko-yarken bedeniyle ona katıldı.

— Lütfen yapma!.. Havana kapıyı açabilir... Lütfen!

Birden ışıklar yandı, birbirlerinden ayrılmaya fırsat bulama-dan karşı dairenin kapısı açıldı. Şişman bir kadın dehşetle onlara baktı, ardından çığlık çığlığa içeri koştu.

— Yetiş Hamdi! Bayan Tea'nın ırzına geçiyorlar!

O anda Tea'nın kapısı açıldı ve Havana onları hızla içeri çek-ti. Hamdi ve karısı koridora çıktıklarında, yol halısının üzerinde-ki gül dışında bir şey göremediler.

— Burada kimse yok! Gördüğünden emin misin?

Kadın yüzünü asarak kocasına baktı, sonra ürkek adımlarla Tea'nın kapısına gidip içeriyi dinlemeye çalıştı. Tea'nın kapısı birden açıldı ve ifadesiz bir yüzle Havana göründü.

— Burada ne yapıyorsunuz?

— Bir adam!

Eliyle duvarı işaret etti.

— Bir adam orada Bayan Tea'ya saldırıyordu.

Havana, soğuk bir sesle açıkladı:

— Çılgılığınızı duydum ve kapıyı açıp Bayan Tea'yı içeri al-dım.

— Ya adam?.. Yakışıklı bir gençti.

— Kaçmış olmalı!

— Nasıl bir dünya bu? Yaşlı kadınlara bile saldırıyorlar. Lanetlenmiş olmamıza hiç şaşmamalı... Bayan Tea nasıl?

— Şokun etkisinde! İzninizle gidip onunla ilgilenmem gerek... İlginize teşekkür ederiz!

Havana kapıyı kapattı ve Te'nin yalnız başına oturmakta olduğu salona girdi, gözü güllerde. Bunu fark eden Te derhal yerinden fırlayıp vazoya gitti ve iyice inceledikten sonra kendine bir gül seçti.

— Zahmet etme Havana, yerini öğrendim.

O anda odaya giren Tea, Te'nin elindeki gülü görünce Havana'ya alaycı bir bakış gönderdi. Laf işitmek üzere olduğunu sezen Havana hızla konuşmaya başladı:

— Birçok yerde patlamalar olmuş. Elektrik santralinde de! Işıklar ondan kesilmiş. Çevreciler bakanlığın önünde açlık grevine başlamışlar. Borsa binası ateşe verilmiş... Val Valos'un fabrikalarından biri kundaklanmış...

Tea, Havana'nın sözünü kesti:

— Aradı mı?

— Kim?

— Val Valos!

— Hayır, ama Bayan Zara aradı, üç kere.

— Ne dedi?

— Gazetede sizinle ilgili bir haber varmış. Bir kulüpte kızın birine saldırarak elbisesini parçalamışsınız. Val Valos da bir teröristi yakalayıp yere yatırmış... Sonra polisler adamı götürmüşler.

Te gülmeye başlayınca Tea'dan ters bir bakış geldi.

— Böyle bir zamanda bile beni incitmeye çalışıyor. Bir daha ararsa evde olmadığımı söyle!

Sonra bir an düşündü.

— Anlayamadığım bir şey var! Bugün, yani bu gece ya da her neyse, gazeteler çıkmış mı?

— Onu ben de sordum. Basılmış ama dağıtılmamış. Biliyorsunuz, Bayan Zara'nın oğlu bir gazetede çalışıyor. Sizinle ilgili haberi görünce annesine getirmiş.

— Sadık evlat!

Sonra birden konuyu değiştirdi.

— Karşı komşu sana neler anlatıyordu?

— Artık yaşlı kadınlara da saldırıyorlar gibi şeyler, pek dikkatli dinlemedim.

Havana, sözlerinin karşılığını beklemeden, kaçarcasına salsından çıktı. Tea'nın yüzündeki ifadeden bozulduğunu anlayan Te üzerine gitti.

— Üüne ün katıyorsun Tea!

— Gazetecilerin Ritta'da seni fark etmemiş olmasının acısını benden çıkartmaya kalkma!

Te sindi. Ardından telefon çaldı, Havana mutfaktan cevap verdikten sonra salona geldi.

— Yine mi Zara?

— Hayır, Val Valos aradı. Birazdan burada olacakmış... Sabahattan beri...

Bir an duraksadı.

— Yani saatlerdir demek istedim... birer fincan kahveyle duruyorsunuz. Bir şeyler yemek istemez miydiniz?

— Val Valos gelince yeriz.

Havana gittikten sonra Te, gergin görünen Tea'yı bir süre inceledi.

— Yatak odasından çıktığımızdan beri benden kopuksun. Ne oldu? Yanlış bir şey mi yaptım?

— Hayır Te. Kopukluğun ben de farkındayım, ama bunun seninle ilgisi yok. Sanırım aramızdaki yaş farkı. Sanki titreşimlerimiz uymuyor. Uyuşan bir şeyler var, ama fazla yaklaşınca onlar da kayboluyor gibi.

— Aynı şeyi ben neden yaşamıyorum?

— Yaşamaman doğal. Sen henüz benim yaşımın yarısı kadar, hatta daha az yaşadın. Hayatın benim yaşadığım dönemlerini yaşamadın... Beni yanlış anlama. Sorun kendimi senden yaşlı bulmam değil. Onu da zaman zaman yaşadığım oldu ama, anlık bir duyguydı. Sorun benim eksik değil fazla olmamda... Söylediklerimi anlıyorsun değil mi?

— Anlıyorum diyemem. Ama belki aramızdaki ilişki çay ve sempatiden öteye gitmemeliydi.

Tea katıldığını belli ederek gülümseyince Te sordu:

— Bir gün öncesine dönemez miyiz?

— Sanırım dönebiliriz, belki de daha sağlam bir dostluğa...
Tabii bir gün sonramız varsa!

Oturmakta olan Te'nin yanına yaklaştı ve başını kavrayarak kendine yasladı. Te başını yukarı kaldırıncı Tea kendini ayırarak koltuğuna doğru yürüdü.

— Havana geldiğinde sana bir gül daha vermesi gerektiğini düşünmemeli.

Bir süre sessiz oturdular, sonra Te yerinden kalktı.

— Yemeğe kalmayacağım, eve gidip uyumak istiyorum. Bütün bu olanlardan kopmak için.

Tea gülümsedi.

— Bebekler gibi! Keşke ben de yapabilsem, ama Val Valos gelmeden gidemezsin. Kapı açıldığı an karşıdaki kadın gözetleme deliğine yapışır. Seni Val Valos'un yardımıyla çıkarırız.

— Olanları ona mı anlatacaksın?

— Tabii ki hayır! Sen onu bana bırak.

— Dünyanın sonu gelmişken karşı komşunun ne önemi olur?

— Senin komşun olmadığı için tabii önemi olmaz, ama o benim komşum. Biraz önce sen de olanları Val Valos'a söylememi istemedin... Yani, yani hepimiz başkalarının gözündeki imajımızı kaybetmekten korkarız. Dünyanın sonu gelse de gelmese de!

Rik, yüzü ter içinde, sendeleyerek yürümeye devam etti. Bir binanın önüne geldiğinde üçüncü kat pencerelerinden birine baktı. O sırada şehrin ışıkları tekrar yandı, ama pencere karanlık kaldı. Binaya girip güçlükle basamakları çıktı ve üçüncü katta bir dairenin kapısına geldi. Zili ısrarla çaldı, cevap alamadı, ardından kapıyı birkaç kez yumrukladı. O arada karşı kapı aralandı ve tekrar kapandı. Rik, çaresiz, merdivenden aşağı sürünürcesine inmeye başladı.

Yan koltukta uyuklarken Taos, üzerinde eşofmanla salonun kapısında göründü. Onun geldiğini hisseden Yan gözlerini açtı.

— Seni uyandırdım mı?

— Pek sayılmaz efendim.

— Arayan oldu mu?

— Hayır!

Kendini koltuğuna atarken söylendi.

— Böyle bir zamanda arayan bir kişi bile yok... Ben yalnız sahnede ve perdede varım, değil mi?

— Bu şehirdeki diğer insanların sizden çok farklı olduğunu sanmıyorum. Birbirinden kopuk ve yalnız! Aranmayı bekleyeceğinize neden siz onları aramıyorsunuz?

— Kimi arayabileceğimi bilmiyorum!.. Şu anda çingenelerle olmak isterdim. Onlardan hoşlandım, sanırım onlar da benden.

— Komisere dışarı çıkmayacağınıza söz vermiştiniz.

— O da aramadı.

O anda telefon çaldı, Yan cevap verdi:

— Bay Taos'un evi, buyrun!.. Ben iyiyim komiser, teşekkür ederim... Hayır, uyumuyor.

Taos telefonu aldı.

— Komiser, nasılsınız? Çok yoruluyor olmalısınız!.. Anlıyorum... Hayır çıkmam, size söz verdim... Teşekkürler... Hoşça kalın!

Telefonu kapattıktan sonra bir süre düşünceye daldı, sonra birden sordu:

— Yan sen budist misin?

— Atalarım öyleymiş.

— Sence tanrı var mı?

— Benim görüşüme göre sorunuzda bir yanılgı var efendim. Her şeyi var ya da yok olarak düşünmeye alışmışız. Bence önemli olan inanmak.

— Sen inanıyor musun?

— Evet Bay Taos, inanıyorum.

Bir süre sessizlik yaşandı.

— Neden bu şehrin insanları inançsız?

— Kendilerine inanmadıkları için efendim.

Taos, Yan'ı ilk kez görüyormuşçasına baktı, sonra gözlerini kapatarak düşünceye daldı.

Kapının çalındığı duyuldu, ardından Val Valos'un keyifli sesi.

— A... Te de burada! Ritta'da ne gece yaşadık değil mi?

Elindeki paketi masanın üzerine koydu.

— Havyar ve şampanya! Kıyamet gününü kutlamak için.

Val Valos, salondakilerin, neşesini yadırgayan hallerini fark edince sustu ve sessizlik yaşanmaya başladı. Bir süre sonra Tea durumu toparlamaya çalıştı.

— Şampanya ve havyar harika bir fikir, ama Te bize katılamayacak. Geldiğinizde çıkmak üzereydi.

— A!.. Buna üzıldüm.

— Eve gidip uyumak istiyorum. Belki Peppi'ye de uğrırım. Evi yolumun üzerinde.

— Peppi?.. Ah tabii, yönetmeniniz! Selamlarımı iletin lütfen. Tea birden araya girdi.

— Sizden bir şey rica edebilir miyim Val Valos? Bu bitmeyen gece Te'yi biraz sarstı. Bir ara ışıklar da sönünce, kapalı yer fobisi canlanır gibi oldu. Zemin kata kadar ona asansörde eşlik edebilir misiniz?

— Memnuniyetle!

Te, Tea'ya alaycı bir bakış gönderdi. Tea ona aldırmadan, olayı derhal kavrayan Havana'ya döndü:

— Gidip asansörü çağırır mısın?

Havana dışarıya koştu ve seslendi:

— Asansör kattaymış!

Karşı komşunun görüş alanını daraltmak için asansörün kapısını sonuna kadar açık tutup bekledi. İki erkek asansöre bindikten sonra Havana ve Tea birbirlerine baktılar, ardından yaramazlık yapmış çocuklar gibi karşılıklı kahkahayı bastılar.

Rik, arayışını umutsuzca sürdürerek bir süre sonra Ritta'nın demir kapısının önüne geldi. Kilitli kapıyı açmak için uğraştı, yumruklamaya çalıştı, açan olmadı. Tekrar yürümeye başladı, Ritta'nın az ötesinde park etmiş olduğu, küçük, köhne arabasının yanına geldi. Titreyen eliyle cebinden anahtarını çıkardı, arabanın kapısını açıp direksiyonun karşısına oturdu, bir süre titreyen ellerine baktıktan sonra arabayı hareket ettirdi. Nehrin ortasındaki adacığı şehre bağlayan köprünün ortalarına kadar geldi. Üzerinde hiçbir aracın hareket etmediğı köprü mutlak bir sessizlik içindeydi. Rik, başını direksiyona yaslayıp bir süre arabanın içinde oturdu. Sonra birden kararlı bir şekilde dışarı çıktı ve köprünün parmaklıklarına tırmanarak kendini aşağı bıraktı. Suya çarpan bir şeyin çıkardığı ses duyuldu, sonra yine sessizlik, kapısı açık köhne araba köprünün üzerinde sahibsiz.

Peppi yarı uyur bir halde divanda otururken Sahara ayağa kalktı ve ışıklar geldiğı halde hâlâ yanan mumu söndürdü.

— Acıktım. Bir şeyler yemek ister misin?

Peppi gözlerini aralayarak başıyla onayladı.

— Biftek, salata ve şarap!

Peppi yine başını salladı. Ardından kapı çalındı, Peppi yerinden doğruldu.

— Ben açarım!.. Kim olabilir ki?

Gözetleme deliğinden baktıktan sonra kapıyı sevinerek açtı.

— Te, seni görmek ne hoş! İçeri gel, açsan birlikte yemek yeriz.

İçeri giren Te, Sahara'yı görünce biraz şaşırdı.

— Nasılsın Sahara?

— Böyle bir zamanda sana tuhaf gelebilir ama, çok iyiyim.

Sahara mutfığa giderken Te, Peppi'ye açıkladı:

— Tea'dan geliyorum.

— O nasıl?

— Tea iyi, Havana da yanında. Az önce Val Valos da gelince eve dönmeye karar verdim. Val Valos sana selam yolladı.

— Dışarısı nasıl? Tea'dan buraya kadar gelmek yürek ister.

— Karışıklıklar var ama beni rahatsız eden bir şey olmadı. Bir ara Tea'yla çıkıp dolaştık bile!

Peppi ona hayretle bakarken kapılardan biri açıldı ve uykulu gözlerle bakan Pia göründü. Te şaşkın, bakakaldı.

— Pia!

Pia ona boş gözlerle baktı, sonra kapıyı tekrar kapattı.

— Bu ne demek Peppi? Onun burada ne işi var?

— Sakin ol Te, anlatayım.

Durup bir soluk aldı.

— Olanları biliyorum. Pia Ritta'dan kaçınca sokaklarda koşarak buraya geldi. Elbisesi parçalanmış, perişan bir halde. Her şeyi anlattı. Onu komiserle konuşması için ikna ettim. Komiser buraya geldi, içeride konuştular. Bir koruma gönderecekti, ama o sırada hiçbirimiz dışarıdaki durumun farkında değildik. Onun için, şimdilik burada bizim korumamızda.

Te uzun süre önüne baktı, o sırada Sahara da odadan çıktı.

— Tekrar uykuya dalmış. Yemek birazdan hazır olacak.

Havana küçük odasında uyumaktayken, yüksek sesle çalınan müziğin sesiyle uyandı ve gözlerini araladı. Bir süre dinledikten sonra kalktı, çıplak ayaklarının ucuna basarak müziğin geldiği yöne doğru sessizce yürüdü. Salonun kapısını aralayarak içeriyi gözetlemeye çalıştı. Halılar ve eşyalar bir kenara çekilmiş, ortada oluşan alanda Val Valos ve Tea bir Arjantin tangosunun ritmiyle dans ediyorlar. Yüzleri ciddi, adımları neredeyse kusursuz. Yana çekilen sehpalardan birinin üzerinde, iki kadeh, boş bir şampanya şişesi. Bir başka sehpanın üzerindeki gümüş tabakta, çoğu tüketilmiş siyah havyar. Bir ara, Tea'nın ayağı yana çekilmiş bir halının kıvrımına takıldı ve sendeledi. Val Valos onun düşmesini engellemek isterken, birlikte dengelerini kaybederek kanapenin üzerine düştüler. Kendilerini toparlayıp oturduktan sonra gülme-ye başladılar.

— İyi ki geldiniz!

— Karanlıkta tesisleri dolaşırken bile sık sık sizi düşündüm.

— Ben de sizden haber bekledim hep... Biliyor musunuz?..

Bugün... yani bu gece çok farklısınız.

— Farklı olduğumun farkındayım. Fabrikalardan birinin ateşe verildiğini duyduğumda bile duyarsız kaldım.

— Çok hasar oldu mu?

— Söndürmüşler. Hasarın ne kadar olduğunu henüz bilmiyorum, zaten gidip bakmadım.

— Merak etmediniz mi?

— Sonumuzun gelmiş olabileceğini idrak ettiğim andan beri ben, eski ben değilim. Ne kadar zamanım kaldıysa, onun artık bana ait olmasını istiyorum.

— Sondan korkmuyor musunuz?

— Öyle bir halim var mı?

Sonra konuyu değiştirdi.

— Bu kadar güzel tango yapmayı nasıl öğrendiniz?

— Tiyatro ve sinemaya geçmeden önce dansçıydım. Yani genç kızken!

— Neden bıraktınız?

Tea kocasının portresini işaret etti, konuşmadı.

— Onunla mutlu olabildiniz mi?

— O adamla neden bunca yıl yaşamış olduğumu bugün de anlayabilmiş değilim.

Kapı aralandı ve Havana salona girerek, kenara çekilmiş eşyaları sanki yeni görmüş gibi baktı.

— Kıyameti kutluyorduk Havana! Telaşlanmana gerek yok, eşyaları biz de toplarız.

Ardından ekledi.

— Güllerle ilgilenmen de gerekmiyor.

Val Valos da Havana'ya takıldı.

— Umarım seni uyandırmadık.

— Hayır efendim, yeterince uyudum. Kahve ister miydiniz?

— İyi olur!

Havana çıkmak üzereyken gözü bir şeye takıldı ve pencereye giderek bir süre dışarıya baktı.

— Bu büyük bir yangın... Çok uzakta... Oralar ormanlık!.. Aman tanrım! Ben şu anda doğuya bakıyorum, değil mi?

Heyecandan sesi titreyerek devam etti:

— Bayan Tea, galiba güneş doğuyor!

Şehrin yüksek bölgelerinden birinde, beyaz bir binanın damından mezzosoprano sesin mistik ezgisi yükselirken, sesin sahibi iri yapılı siyahi kadın kollarını ormanın üzerinden doğmaya başlayan güneşe doğru uzatmış, atalarından kalma bir ayini sürdürüyor. Aşağıda, sokaklarda, sevinç çığlıkları atan, birbirine sarılan, ağızlarına içki şişesi dayayıp dolaşan, gözlerini güneşten ayıramayan, şaşkın dolaşan insanlar, meydanlardan birinde çevrecilerin bırakıp gittiği pankart yığını. Parkta oturup Andromeda'dan yardım beklerken şimdi yavaş yavaş dağılan insanlar. Borsanın üzerinde hâlâ tüten duman.

Sonra, siyahi kadının, insanı alıp başka dünyalara götüren ezgisi de yavaş yavaş sona erdi.

Te, Peppi ve Sahara yemeklerini bitirmek üzereler. Üçü de düşünceli ve birbirinden kopuk. Bir süre sonra kapı aralandı ve Pia görüldü, mahmur.

— Günaydın.

Bir süre sofraya baktı.

— Sabahın bu saatinde şarap içmeniz tuhaf!

Diğerleri anlayışla yüzüne bakarken Pia devam etti:

— Güneş tam doğmadı bile!

Peppi ona hayretle baktı.

— Güneş tam doğmamış ne demek?

Sahara'nın pencereye yönelen bakışı sabitleşti.

— Dışarısı biraz aydınlanmış, yoksa bana mı öyle geliyor?

Üçü de donakalmış pencereye bakarken, Pia hayretle onları izledi.

— Neyiniz var? Kendinizden geçmiş gibisiniz.

Ama cevap alamadı. Önce Sahara yerinden kalktı, sonra diğerleri. Peppi kapıyı açtı ve bahçeye çıktılar. Pia hâlâ şaşkın, arkalarından gitti.

— Güneşin doğuşunu hiç mi görmediniz?

Yine cevap alamadı. Peppi, gözlerinde pırıltı, kendi kendine mırıldandı:

— Güneş gerçekten döndü, inanamıyorum!

Sonra Sahara ve Te'ye sarıldı, birlikte gökyüzünü seyretmeye başladılar.

— Bana bir şeyler söyleyin! Sizi anlayamıyorum.

Sonunda Pia'nın isyanı duyuldu, Peppi saatine baktı ve ona açıkladı:

— Güneş bugün on iki saat geç doğdu, yani dün gecedен beri karanlıktaydık. Sürekli uyuduğın için bundan haberin olmadı.

Pia ısrar etti:

— Ben hâlâ anlamıyorum.

Sahara ona bakıp gülümsedi.

— Biraz kendimize geldikten sonra ben sana anlatırım.

O sırada, bomboş sokağın sonundan iki araba göründü. Arkadaki arabadan inen Halem onlara doğru yürüdü.

— Yolumu biraz uzatıp sizleri görmek istedim. Güneşin doğuşunu paylaşmak için.

Sonra gözü Pia'ya takıldı.

— Sen neden ayrı duruyorsun?

Peppi açıkladı:

— Az öncesine kadar uyuduğın için olanları kavrayabilmiş değil.

Pia gülümsedi.

— Evet komiser, ben uyurken olağandışı bir doğa olayı yaşamış... Şu anda bütün bildiğim bu!

Halem'in yüzü ciddileşti.

— Üzücü bir olay sevincimi gölgeledi. Rik'in intihar ettiğini öğrendim. Umarım merkezdeki sorgulamamızın bunda payı olmamıştır.

Pia üzgün bir yüzle yavaş yavaş konuştu:

— Kendinizi suçlu hissetmeyin komiser! Bu onun kaçınılmaz sonuydu. Dün gece Ritta'dayken uyuşturucu yoksunluğu belirtileri çoktan başlamıştı, ama alacak parası yoktu. Biliyorsunuz,

böyle şeylere para dayanmaz.

Te de üzgündü.

— Dünyada kendine bir yer bulamamıştı, bulma umudu da yoktu... Nasıl olmuş?

— Adaya giden köprüden atlamış. Arabası köprüünün üzerinde terk edilmiş olarak bulunmuş, gömleğinden bir parça parmaklıklara takılmış. Cesedi bulunduğu anda size haber veririm, cenaze-sine katılmak isterseniz diye.

Sonra konuyu değiştirdi.

— Güneş tekrar doğduktan sonra çok sayıda intihar olayı oldu, ama Rik'in nedenlerinin farklı olduğu anlaşılıyor.

Sahara merakla sordu:

— Neden güneş doğmayınca değil de doğunca intihar ediyor-lar?

— Nedenini anlar gibiyim, ama kelimelere dökebileceğimi sanmıyorum.

Saatine baktı.

— Gitmem gerek! Birkaç saat de olsa sonunda biraz uyuya-bildim, kendimi dinç hissediyorum. Hoşça kalın!

Komiser gittikten sonra Te diğerlerine döndü:

— Birden üzerime uyku çöktü! Saatlerdir uyumadım, belki de Rik'in ölümünden etkilendim. Eve gitsem iyi olacak.

Sahara da ona katıldı:

— Ben de bir süre için evime gitmek istiyorum.

— Ben burada Pia'yla kalmalıyım. Bu şartlarda taksi buluna-mayacağına göre benim arabamı al Sahara.

Peppi, Sahara'yı götürmeyi teklif etmek üzere olan Te'yi en-gelledi.

— Hayır Te, arabanın onda kalmasını istiyorum, biraz din-lendikten sonra nasıl olsa buraya dönecek.

Bu sözlerden hoşlandığı belli olan Sahara, Peppi'ye sordu:

— Ya sen? Yani acil bir durum olursa?

— Gerekirse komiserden yardım isterim ya da seni ararım.

Pia birden konuşmaya başladı:

— Olanlardan ötürü üzgünüm Te! Bilmeni istediğim bir şey

var. Aslında sana bağlanmaya başlamıştım, ama üzerimdeki bas-
kılardan ötürü duygularımı özgürce yaşayamadım. Buna inana-
bilmeni çok isterdim.

Bir an durakladı.

— Galiba hepsi bu! Lütfen bana cevap verme!

Te buruk bir yüzle ona baktı.

— İstersen sonra sana evinden giyecek bir şeyler getireyim.

— Teşekkür ederim, buna ihtiyacım olacak. Anahtarım hâlâ
sende, değil mi?

Te başını salladı.

— Paketleyip kapının önüne bırakırım. Sanırım Peppi de
uyumak ister, zili çalmak istemiyorum.

Peppi gülümseyerek başını salladı.

Yan salonda uyuklamakta iken telefon çaldı.

— Buyrun!

Dinlerken hayretle pencereye baktı.

— Aman tanrım, gün gerçekten doğmuş... Hayır komiser,
ben koltukta uyuyakalmışım, Bay Taos da içeride uyuyor... Ba-
yan Ra'nın bulunması için üzerime düşeni yapmak isterim, ama
izninizle bunu Bay Taos'a söylemeliyim. Hemen gidip uyandır-
mak istiyorum... Tabii!.. Hoşça kalın!

Taos yatağında, derin uykuda. Yan, açık duran kapıya önce
hafifçe vurdu, karşılık alamayınca da daha şiddetli.

— Evet Yan?

— Güneş doğuyor efendim!

Taos uykulu bir sesle cevap verdi:

— Ne var bunda?.. Güneş her gün doğar.

— Hatırlamadınız efendim, bu sabah doğmamıştı.

Bir süre boş gözlerle Yan'a baktı, sonra birden yatağından fırla-
dı.

— Güneş mi doğdu?.. Ne zaman?

— Az önce komiser haber verdi. Ben uyuyakaldığım için
fark edemedim.

Taos pencereye giderek perdeleri sonuna kadar açtı.

Birlikte bir süre pencereden dışarı baktılar. Taos hâlâ şaşkındı.

— Bunu beklememiştım!.. Şu anda ne yapmam gerektiğini bilemiyorum.

Biraz düşündü.

— Kahvaltı yapmak! Evet, kahvaltı yapmak! Yan, ben dış yaparken bana büyük bir kahvaltı hazırla!

Yan'ı havaya kaldırmaya çalıştı, başaramadı. Sonra uçarcasına salona gidip bir plak koydu ve açık pencerenin önünde müziği dinlerken keyifle gerindi.

Tea ve Val Valos kahvaltı yapıyorlar. Tea dirseklerini masaya dayayıp ellerini birleştirdi ve bir süre Val Valos'a baktı.

— Karanlık saatlerin hafifliği hâlâ sürüyor mu? Yoksa yüce imparatorluğunuzu yeniden düşünmeye başladınız mı?

Val Valos gülümsedi.

— O saatleri ve yaşadıklarımı unutmak niyetinde değilim... Siz sorana kadar işlerim hiç aklıma gelmemişti. Aslında Apollo'ya burada olduğumu bildirsem iyi olur.

— Apollo mu?

— Şoförüm.

— Adının Apo olduğunu sanıyordum.

Val Valos gülümsedi.

— Adı Apollo, ama ben ona bazen Apo derim.

Val Valos Apollo'yla konuşurken gözlerini ondan ayırmayan Tea konuşma bittiğinde düşünceli bir sesle sordu:

— Karınızdan kaç yıldır ayrısınız?

— Çok uzun zaman oldu... O ressamla kaçtığından bu yana. Bütün şehrin bildiği hikâye.

— Onu gördüğünüz oluyor mu?

— Hayır, bazen oğullarım onunla ilgili haberleri aktarırlar.

— Yani ona kızgın mısınız?

— Başlangıçta öyleydi, ama sonradan ona saygı bile duydum.

— Neden?

— İbsen'in Bebek Evi oyunundaki düzeni kabul etmediği için... O hayatın kendisini seçme yürekliliğini gösterdi.

— Ya siz?

Tea, biraz ileri gittiğini hissedip toparlanmaya çalıştı.

— Sorularıyla sizi sıkıyor muyum?

— Hayır, hayır, bunları konuşabilmek istiyorum. Biraz geç kalmış da olsam!.. Ben karımın yürekliliğini gösteremedim, biliyorsunuz... Öyle bir çark ki bu, bir kere kapıldınız mı kendinizi göremez oluyorsunuz. Kolay geliyor herhalde.

Tea yine bir süre ona baktı, düşünceli.

— Geçmişte ben de evliliğimin içinde sürüklenmeyi yeğledim.

Durakladı.

— Bunu kabul etmek çok zor ama, şimdi de kendimle ne yapacağımı bildiğimi sanmıyorum. Arıyorum, araştırıyorum. Düşe kalka, küçük bir çocuk gibi.

— Yine de şanslı sayılırsınız Tea! Birçok insanın ömrü, yaşadıklarını kavrayamadan geçiyor. İrdelenmeyen bir hayat yaşama-ya değer mi bilmiyorum. Bunları hep şu son saatlerde düşündüm. Güneşin doğmayışının bana yaşattıklarını yaşayacağım yerde bir tesisten diğerine dolaşıp dururken birden sorularımı yakalamaya başladım.

— Sorular yeterli mi?

— Hayır, ama eskiye dönüşü zorlaştırabilirler.

Bir süre düşünceye daldı.

— Biliyor musunuz? Kendisiyle hiç karşılaşmadığım halde, o karanlık saatlerde aklıma gelen biri daha vardı.

— Kim?

— Ra'dan söz ediyordum. Güneş doğmadığında yalnız mıydı? Yoksa olanları fark edemeyecek bir durumda mıydı?

— Tuhaf ama, ben de benzer şeyler düşündüm. Oysa ondan hoşlanmadığımı zannederdim.

— Neden?

— Kendini öylece kabul ediveren, sade bir insan olduğu için herhalde.

Val Valos hayretle baktı.

— Hoşlanmama nedeniniz bu muydu?

— Evet. Öyle olmayı göze alamadığım için.

— Hayatınızda kaç kez, kendinizi bu konuşmadaki kadar iç-ten ortaya koyabildiniz?

— Hiç! Oysa zor değilmiş.

— Sözüünü sakınmayan biri olarak tanınıyorsunuz.

— Onun içtenlikle ilgisi yok Val Valos. Korkularımı gizleyen bir maske... Ya da meydan okumadan başka bir şey değil.

Pia sokak kapısını açtı ve eşiğe konmuş olan paketi alarak tekrar içeri girdi. Misafir edildiği odada üzerini değiştirip saçını düzelttikten sonra, Peppi'nin odasına geçerek kitapları öylesine karıştırmaya başladı. Bir ara çalışma masasının üzerindeki bibtoları incelerken, ani bir dürtüyle çekmecelerden birini araladı ve içinde bir tabanca görünce irkildi. Sonra, ayaklarının ucuna basarak Peppi'nin yatak odasının aralık kapısına doğru gitti. Onun derin uykuda olduğunu görünce, sessizce tekrar çalışma odasına gitti. Çekmeceyi açıp tabancayı alarak Te'nin getirdiği el çantasının içine yerleştirdi. Yine ayaklarının ucuna basarak salonu geçip evden çıktı. Bahçe kapısının önünde etrafa bir göz attıktan sonra, elinde çantası, kararlı adımlarla yürüyerek uzaklaştı.

Taos, arabasını hızla sürerek palmyeli yoldan sağa saptı. Bir süre sonra çingene kampının bulunduğu yere geldiğinde, alanın boşaltılmış olduğunu, ortalıkta kimsenin olmadığını gördü. Arabasından çıkarak çevreyi gözden geçirdi, uzaktaki ağaçların altında oturan birini fark edince oraya doğru yürüdü. Yaklaştığında, kendisine kuşkuyla bakan, hırpani kılıklı yaşlı bir adamla karşılaştı.

Taos, yumuşak bir ses tonuyla konuşarak karşıdaki kamp alanını işaret etti.

— Çingeneler! Onların nereye gittiğini biliyor musun?

Adam titrek bir sesle karşılık verdi:

— Bu sabah güneş doğmadı, onlar da karanlıkta gittiler. Ne-

den soruyorsun?

— Bakın onlar benim dostum. Beni bekliyorlardı, ama güneş doğmayınca gelemedim. Hangi yöne gittiklerini gördünüz mü?

Adam Taos'u dikkatle süzdü, sonra eliyle doğuyu işaret etti. Taos elini kaldırarak adamı selamladı.

— Size teşekkür ederim. İyi günler!

Adam incelemesini sürdürerek başını hafifçe salladı. Arabasına geldiğinde bir süre doğuya giden yola baktı, sonra yola koyuldu. Gözleriyle etrafı tarayarak hayli süre gittikten sonra, bir yere varamayacağını anlayıp dönmeye karar verdi. Eve geldiğinde Yan'a seslendi, cevap alamadı. Bir süre sonra, sehpanın üzerine bırakılmış bir not buldu.

"Size daha önce açıkladığım gibi, komiserin talimatına uyarak Ho'yu aradım. Telefona çıkan kişi, Ho'nun benimle derhal görüşmek istediğini söyledi. Onun için Çin mahallesine gidiyorum. Kısa sürede dönerim... Yan. Not: Luka'nın oğlu Tibor olduğunu söyleyen biri aradı. Tekrar arayacak."

Taos gülümseyerek notu buruşturdu ve sehpanın üzerine koydu. Sonra kendi kendine mırıldandı:

— Albrigetta! Onu bulmalıyım.

O anda telefon çaldı, dinlerken şaşırdığı belli.

— Tabii Val Valos, sizi gıyaben tanıyorum... Şu anda zaten o tarafa gelmek üzereydim, bir arkadaşımın buluşmak için. Ondan ayrılınca sizi ararım.

Sehpadaki deftere not aldı.

— Ben de. Görüşmek üzere.

Tea koltuğunda oturmakta iken kapı çalındı ve Havana salona girdi.

— Bayan Zara geldi.

Ardından Zara salona girdi.

— Sevgili Tea, çok iyi görünüyorsun.

Abartılı elbisesi ve üzerinde çok sayıda mücevheriyle Zara, yerinden kalkma gereği duymayan Tea'nın buz gibi bakışları karşısında bir an bocaladı. Sonra hiçbir şey olmamış gibi ilerledi ve

onu yanaklarından öptü, Tea karşılık vermedi. Zara, yer gösterilmediği halde bir koltuğa otururken sordu:

— Anlatsana, bu uzun geceyi nasıl geçirdin?

— Sevişerek!

Zara şaşırdığını belli etmemeye çalıştı.

— Ah çok hoş!.. Gecenin başında bir yerlere gitmişsin diye okudum.

— Sana ve oğluna malzeme olsun diye Ritta'da olay çıkardım. Bir kıza saldırıp elbisesini parçaladım.

Yaklaşmakta olan tehlikeyi sezemeyen Zara, telaşla çantasından katlanmış bir gazete çıkardı.

— Gazetede o kızın senin sevgilin olduğunu yazmışlar. Ritta'da onu o terörist çocukla birlikte görünce gözün dönmüş...

Tea yavaşça yerinden kalkarken Zara'nın sözünü kesti:

— Ait olduğun o gruba yeni bir üye kazandırdığın düşüncesinde olduğunu sanmıyorum. O kadar aklın var! Haberi oğluna bu şekilde yazdırmanın sen olduğunu da tahmin etmek zor değil.

Zara'ya doğru birkaç adım atıp gözlerini gözlerine dikti.

— Umarım oğlunu işinden etmem!

Bir saldırı başladığını hisseden Zara da ayağa kalktı, korkusunu belli etmemek için gülümsemeye çalıştı.

— Neler söylüyorsun Tea?

— O kız Te'nin arkadaşıydı, yanlış işlere karışmıştı. Çocuk da terörist değildi. Onu yakalayan Val Valos değil, komiser Hallem'di. Ayrıca dün geceye kadar, birinin elbisesini parçalamanın bu kadar keyifli olduğunu bilmezdim.

Zara'ya iyice yaklaştı ve yakasına yapışıp hızla çekti. Paniğe kapılan Zara kendisini savunmaya çalışırken elbisesi daha çok yırtıldı. Tea hiçbir şey olmamış gibi koltuğuna dönüp oturdu. Sesleri duyup telaşla salona giren Havana, durumu görünce kapının önünde bakakaldı ve içeriye adım atmadı. Zara, sutyeninin kopan askısını çekiştirerek bir koltuğa yığıldı ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

— Bayan Zara'yı al ve içeri götür! İçine girebileceği bir elbise bul, en eskilerinden! Sonra da yırtık elbisesini paketleyip eline

ver ve yolu göster!

Zara arkasına bakmadan ağlayarak odadan çıkınca birden sakinleşen Tea, alçak sesle kendi kendine konuştu:

— Yıllardır bu kadına neden katlandım acaba? Neden hep sindim?

Meydan okuyan bir ifadeyle kocasının portresine baktı.

— Bugünlere yetişemediğin için şanslı sayılırsın.

Başını arkaya yaslayarak dinlenirken Havana göründü.

— Gitti! Biraz dar geldi ama, üzerine bir şey uydurabildim...

Beni şaşırttınız!

— Ben de kendimi!

Telefon çaldı, Havana açtı.

— Tabii Bay Te... İyiyim, teşekkür ederim.

Tea telefonu aldı.

— Bakıyorum sen de az uyumuşsun... Henüz uyumadın mı?... Buna memnun oldum. Peppi'nin evinde güvenlikte olur... Köprüden mi atlamış? Aman tanrım, peki neden?.. Üzüldüm, onu tanımadığım halde.

Sonra konuyu değiştirdi.

— Pia'ya bir elbise göndersenı kabul eder mi dersin?

Bir süre dinledikten sonra güldü.

— Peki öyle yaparım. Sana iyi uyukular.

O arada dışarı çıkmış olan Havana döndü:

— Kendime kahve yapmıştım, size de getireyim mi?

Tea başıyla onayladı ve koltuğunda düşünceye daldı. Havana elinde fincanlarla göründü, birini Tea'nın yanına koydu, kendi de bir koltuğa gömüldü. Tea birden ona döndü:

— Bu şehirden gitmek istiyorum.

— Bu şehrin çıkışı yok! Şehirden çıkan yollar sonsuza kadar giderler, hiçbir yere varmadan. Bunu siz de biliyorsunuz.

— Benimki yalnızca bir istek, gidebileceğimi söyleseler de gidemezdim... Gerçek dünyada insanlar istedikleri yerlere gidebiliyorlar.

— Görünürde öyle!.. Trenlere, uçaklara, gemilere biniyorlar ve bir yere gittiklerine inanıyorlar. Bana sorarsanız hepsi düş!

Yerleri değişse de yine bulundukları yerdeler.

Tea koltuğundan kalktı, pencereye doğru gitti, dışarıyı seyredenken kendi kendine mırıldandı:

— Dışarıda ne mi var? Uyduruk televizyon yayınlarıyla afyonlananlar, para ve iktidar peşinde sürüklenenler, doldurmaca bilgi kusanlar... Hepsi şimdiden ceset... Ve bunun adı uygarlık! Böyle bir dünyada nasıl bir yerim olabilir ki?

Havana kaygılandı.

— İyi misiniz Bayan Tea?

— İyi ya da kötü değil, sadece farklıyım.

Kitap dolabına doğru gitti. Bir süre kitapları karıştırdıktan sonra birini çekip aldı ve koltuğuna döndü. Kitabın sayfalarını biraz karıştırdıktan sonra, düşünceli bir yüzle kapağına baktı. "Gizli Oturum, Jean-Paul Sartre."

— Bu kitabı dönüşte bir kere daha okumak istiyorum.

— Nereden dönüşte?

— Çıkıp gönlümce dolaşmak istiyorum.

— Val Valos gittikten sonra sadece bir saat uyudunuz.

— O bana yeter! şöföre telefon et, spor arabayı getirsin.

Tea, üzerinde kırmızı bir elbise, başına sardığı turuncu eşarp-la binadan çıktı. Kırmızı spor arabasının yanında bekleyen şöföre başıyla teşekkür ettikten sonra arabaya atlayıp yola koyuldu.

Taos, üzerinde "şehir Konservatuarı" yazılı binanın kapısından girdi. Okulun holündeki gençler onu anında tanıyıp bakmaya başladılar. Yöneltilen bakışlardan biraz tedirgin, bilgi alabileceği bir yer ararken, genç bir kız yaklaştı.

— Yardımcı olabilir miyim Bay Taos? Birini mi aradınız?

— Evet. Adı Albrigetta, bale bölümünde.

— Birinci katta, sağdan üçüncü... hayır, ikinci kapı. Üzerinde 2B yazılı. Az önce onu oraya girerken gördüm.

— Teşekkür ederim.

Kız kırıtarak gülümsedi.

— Size yardımcı olabilmek büyük zevk!

Koridordaki kapıların üzerindeki yazılara bakarak yürüyen

Taos, 2B yazısını görünce durdu, içeriyi dinlemeye çalıştı. Ses duyamayınca kapıyı araladı. Albriget, kapının tam karşısına gelen pencerenin çerçevesine oturmuş, dışarıya bakıyordu. Taos, bir duvarı aynayla kaplı stüdyoda başka kimse olmadığını görünce kıza doğru yürüdü. Albriget, birinin içeriye doğru girdiğini fark ederek döndü. Çingene kampındaki canlı ve neşeli kızın yerine, donuk ve üzgün ifadeli biriyle karşılaşan Taos şaşırdı.

— Merhaba Taos.

— Merhaba.

Albriget salona bakınarak cılız ve yorgun bir sesle konuştu:

— Gece ve gündüz birbirine karışınca öğrenciler gelmediler.

Nereye gideceğimi bilemediğim için buradayım.

Başını önüne eğdi, kaldırdığında gözleri yaşlıydı.

— Kardeşim ölmüş!

Taos bir süre ne diyeceğini bilemedi.

— İyi bir çocuktuk, birbirimize düşkündük, ama zayıf bir insandı. Babam onu hiç kabul edememiş, annem de aşırı korumuştuk. Nedeni bunlar mıdır bilmiyorum, son iki yıl içinde uyuşturucu bağımlısı oldu. Benden de giderek uzaklaştı. Sanırım utancından. İlişkimiz görünüşte kopmamıştı, uyuşturucu için parasız kaldığı zamanlarda yine gelirdi. Sonunda yanlış insanların eline düştü ve onların aleti oldu.

— Kimlerin?

— Bilmiyorum. Bana bir şey söylemedi, ama bazı şeyler duydum. Siyahlar giyen Mısırlı bir adamdan söz ettiler.

Taos irkildi.

— Kardeşinin adı Rik miydi?

Albriget hayretle baktı.

— Nereden biliyorsun?

— Komiser Halem bazı şeyler anlatmıştı.

— Onu tanıyor musun?

— Dün sabah bir plakçı dükkânında biri sırtıma silah dayadı, siyahlar giymiş biri. Sanırım aynı adam. Olayı komiser Halem izlemişti... Siyahlı adamın Mısırlı olduğunu bilmiyordum. Roveyda onu bu nedenle tanıyor olmalı.

— Roveyda onu tanıyor mu? Ben de bunu bilmiyordum.

— Evet. Adının Wahab olduğunu söylemişti. Roveyda'nın ondan kaçtığı için kampta saklandığını biliyor muydun?

— Roveyda'nın birilerinden kaçtığı için kampta gizlendiğini duymuştum. Ama bu kişinin o siyahlı adam olduğunu bilmiyordum. Adamın adı ne demiştin?

— Wahab!

— Wahab senden ne istiyordu?

— Henüz anlayabilmiş değilim. Sanırım bu, bizim film ekibiyle ilgili anlaşılmaz olayların bir parçası. Oyunculardan biri kaçırıldı ve hâlâ bulunamadı.

— Kimler kaçırdı? Neden?

— Bilinmiyor.

— Adam sırtına silah dayadıktan sonra ne oldu?

— Komiser ona birkaç el ateş etti. Adam yaralandı, ama kaçmayı başardı. Kardeşinin nasıl öldüğünü anlatmadın. Bilmiyorum, bunu konuşmak ister miydin?

Albrigetta bir süre sessiz kaldıktan sonra anlatmaya başladı:

— Rik dün gece Ritta'ya gitmiş...

Taos onun konuşmasını kesti.

— Orada olanları biliyorum, komiser bana anlattı.

— Polis merkezinden çıktıktan sonra bana gelmiş. Biliyorsun, o sırada kamptaydım. Önce zili çalmış, sonra kapıyı yumruklamış. Daha önce yapmadığı bir şeydi, yumruklamak.

Ağlamaya başladı ve bir süre konuşmadı.

— Keşke o gece evde kalsaydım... Karşı komşum gürültüyü duyunca kapıyı aralayıp bakmış, ama yardımcı olmaya cesaret edememiş. Sonra arabasını köprüünün üzerinde bulmuşlar.

— Suyu mı atmış?

Albrigetta sessizce ağlarken başıyla doğruladı. Sonra bir süre sessizlik yaşandı.

— Aç olmalısın, sana yiyecek bir şeyler getireyim.

Albrigetta başıyla reddetti.

— Bir süre burada tek başıma kalmak istiyorum.

— Seni daha sonra görebilir miyim?

— Eve gitmek istemiyorum, burada geceyi geçirebileceğim bir oda var. Beni daha sonra burada bulabilirsin.

Bir an durakladı.

— Sabah güneş doğmayınca Tibor beni şehre kadar getirdi. Az önce şehre tekrar gelmiş, buraya telefon etti. Kampı başka yere taşımışlar.

— Biliyorum, onları tekrar aradığımda gitmişlerdi.

— Güneş doğmayınca çıkabilecek karışıklıkların kendilerine de sıçramasından çekinmişler... Yerlerini bildirmek için seni aramışlar, ama bulamamışlar.

— Nereye gitmişler?

— Palmiyeli yolun sonundaki ayrımdan batıya sapacaksın. Yaklaşık on kilometre sonra, sağ tarafta göreceğin tepelerin arasından geçen toprak yola gireceksin. Yol seni doğruca bir göl kenarına götürecektir, kamp orada. Daha önce de orada kalmışlardı, oldukça güvenli bir yer. Doğa da çok güzel.

— Yaşlı adam doğuyu işaret etmişti.

— Yaşlı adamı biliyorum. Yanlış bilgi vermesi için tenbihlenmiştir.

— Onları ilk fırsatta aramak istiyorum... Seni de!

Albrigetta buruk gülümsedi.

— Hoşça kal Taos!

Taos konservatuar binasından çıkıp arabasının yanına gidince durdu, cebinden çıkardığı kâğıda bakarak telefonunun tuşlarına bastı.

Taos'un arabası, çarpıcı mimarisiyle göz alan bir binanın önüne geldiğinde iki görevli ona doğru koştu. Biri arabayı alıp götürürken, diğeri Taos'a eşlik etti. Binaya girdikten sonra bindikleri asansör, onları binanın en üst katında girişi duvardan duvara mavi camdan oluşan sekreter bölümünün önünde bıraktı. Orta yaşlı ve şık giyimli sekreter onları gördüğünde gülümseyerek yerinden kalktı, aynı anda cam cephe ortadan iki yana doğru açıldı.

— Bizi onurlandırdınız Bay Taos!

Görevliye dönüp teşekkür ettikten sonra konuşmasına devam

etti:

— Bizi ziyaret edeceğinizi duyunca heyecanlanmıştım, sanırım şu anda da belli oluyor... Val Valos da onu aradığınızdan bu yana hiçbir telefonu bağlatmadı.

Çift kanatlı ceviz bir kapının önüne geldiler. Sekreter, kapıya vurmadan iki kanadı birden açtı.

— Misafiriniz geldiler.

Az sayıda modern eşyanın bulunduğu, aydınlık ve insana ferahlık veren geniş bir oda, geniş pencereleri şehrin ağaçlık bölgesine bakıyor. Döner bir koltukta oturan Val Valos, elindeki dergiye yere atarak çevik bir hareketle yerinden kalktı ve sıcak bir gülümsemeyle Taos'a elini uzattı.

— Davetimi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim.

Sekretere döndü:

— Ayrılabilirsin.

Sekreter çıkarken ceviz kanatları kapattı. Val Valos, karşılıklı duran iki koltuğu işaret etti.

— Ne kadarından haberdarsınız bilmiyorum, ama yazgım beni, ekibinizin yaşamakta olduğu serüvenin içine alıverdi.

Taos gülümsedi.

— Sanırım çoğundan haberdarım. Ritta'ya yaptığınız ziyaret dahil!

Val Valos keyifli bir kahkaha attı.

— Daha sakın bir gecesinde tekrar gitmek isterim. Siz herhalde gitmişsinizdir.

— Hayır, oraya hiç gitmedim. Aklıma eseni yapan bir yanımdır, ama oradakilerin tarzında değil.

— Anlıyorum. Bana sen diye hitap ederseniz memnun olurum.

Taos gülümsedi, Val Valos'dan hoşlandığı belli.

— Karşılıklı olmak şartıyla tabii.

Ardından, Val Valos konuya girdi.

— Seninle konuşmak istediğim konu Ra'nın hâlâ bulunamamış olması. Komiserin elinden geleni yaptığına inanıyorum. Sağduyulu ve zeki bir insan, mesleğinde iyi bir uzman. Ama bu olay,

onun taşıdığı sorumluluklardan yalnızca biri.

Bir süre durakladı.

— Ra'nın neden kaçırılmış olabileceğine ilişkin varsayımını öğrenebilir miyim?

— Birilerinin bu filmin çekimini engellemek istedikleri kesin! Bunun filmde kullanılan evle de ilgili olduğunu sanıyorum. O evde bir Eski Mısır hazinesinin bulunduğunu biliyor ya da tahmin ediyorlardı. Ama olaylar hazinenin ortaya çıkışından sonra da durulmadı.

— Bunun nedenini açıklayabiliyor musun?

— Filmin konusu olabilir. Senaryoda da bir filmin öyküsü anlatılıyordu. Bu konuda bizi aydınatabilecek tek kişi Lui, ama o da kayıp. Plakçı dükkânındaki olaydan bu yana eve gitmemiş. Dün gece, yani yaşadığımız uzun gece süresince zaman zaman Ra'yı düşündüm, onunla hiç karşılaşmadığım halde.

— Sanırım onu tanısaydın severdin!

— Ona o kadar yabancı değilim. Evinde bulundum, kızıyla karşılaştım.

Taos'un meraklı bakışını fark edince açıkladı:

— Kaçırıldığı gece Tea'yla birlikte onun evine gitmiştik. Daha önce Tea'ya o muamma telefonu ettiğinde de oradaydım.

— Önerin?

— İşbirliği diyebiliriz!

Taos bir baş işaretiyle öneriye katıldığını belirtti.

Val Valos ve Taos binadan çıkarlarken, Taos bekleyen siyah Jaguar'ı görünce gülümsedi.

— Bu arabayı tanıyorum.

— Dün gece bir süre sana eşlik etmiştik.

— Yanında bir kadın olduğunu tahmin etmek zor olmasa gerek.

Val Valos güldü.

— Seni yalnız bırakmama fikri ona aitti.

Taos alaycı bir ses tonuyla karşılık verdi:

— Tea! O her zaman düşüncelidir.

Arabaya bindiler ve hızla uzaklaştılar.

Te, perdeleri kapatılmış yatak odasında çıplak uyuyor. Bir süre sonra, içeriye yansıyan bir tıkırtı duyuldu ve bir anahtarın kilide sokulmasını andıran ses aralıklarla devam etti. Tıkırtıyı duyan Te, gözlerini araladı ve bir süre dinledi. Sonra yatağından çıkıp beline bir havlu sardı ve salona gidip tekrar dinlemeye geçti. Tıkırtının giriş kapısından geldiğini anlayınca gidip gözetleme deliğinden baktı. Koridorda kimseyi göremeyince mutfığa giderek büyük bir bıçak aldı ve geri geldi. Bir elinde bıçak, hızla kapıyı açtı. Kapının ardında, aşağı doğru eğilmiş, elinde bir anahtar tutan yaşlı adam başını kaldırarak Te'ye baktı ve dili dolanarak açıkladı:

— Kapıyı açamıyorum Bay Te!

Te rahat bir nefes alıp gülümsedi.

— Tabii açamazsınız Bay Hok, çünkü bu sizin kapınız değil!.. Üstelik şu anda kapı da yok!

— Söylediklerinizi anlayamadım.

Te adamın elinden anahtarı aldı ve koluna girerek onu kendi kapısına götürdü.

— Arkadaşlarla güneşin doğuşunu kutlayalım dedik. Fazla kaçırmışım herhalde... Size çok teşekkür ederim.

— Dert etmeyin Bay Hok.

Kapısını açtı ve Hok'u evine soktu. Kapıyı kapatırken Hok seslendi:

— İyi geceler Bay Te!

Kendi dairesine dönmek üzereyken durdu ve tam karşısındaki daireden gelen etkileyici sesi dinlemeye başladı.

"He's got the whole world in his hands!.."

Bu, güneş doğarken binanın damında şarkı söyleyen kadının sesiydi. Bir süre dinledikten sonra Te, evine dönüp hızla giyindi. Sonra tekrar çıkıp karşı daireye doğru yürüdü ve bir anlık tereddütten sonra zilini çaldı. Kapıyı siyahi kadın açtı.

— Adım Te. Karşı dairede oturuyorum. Biraz önce duyduğum ses olağanüstüydü. Sizden plağın ve şarkıcının adını sora-

caktım.

Kadın elini uzattı.

— Quqia! Şarkıcının adı.

Te şaşkın, elini uzattı.

— Anlayamadım!

— Bu benim adım, Quqia! Amerikalıyım!.. Afro-Amerikalı, görüldüğü gibi. İçeri girmez misin?

Te çekingen bir tavırla girdi. Az sayıda ve basit eşyaların bulunduğu bir ev.

— Pek iç açıcı sayılmaz! Bu şehirde geçici olduğum için bir şeyler uydurmaya çalıştım.

Kendisi bir iskemleye yerleşirken, salondaki tek koltuğu işaret etti.

— Oturmaz mısın?

Te oturduktan sonra sordu:

— Adını tekrarlayabilir misin?

— Quqia! Q-u-q-i-a. Quqia Davis.

Te yine kavrayamadı.

— Şarkıcının adı?

— Onun da adı Quqia, çünkü şarkıcı benim. Az önce duyduğun ses bir kayıttan değil, benden çıkıyordu. Gospel... Bizim siyahların dinsel bir müzik türü.

Te hayretle kadını izliyordu.

— Evet, dinlemişliğim var. Ama sesin olağanüstü, şarkıcı mısın?

— Öyle sayılırım. Burada bir kulüpte söylüyorum, Mafia-mia'da.

— Şehirdeki en iyi caz kulübü olduğu söylenir.

— Oldukça iyi.

Te'ye dikkatle baktı.

— Neden mutsuzsun Te?

Te şaşırdı, ne diyeceğini bilemeden kadına baktı. Quqia devam etti:

— Cevap bekleyerek sormamıştım. Bana hüznün yaşatıyorsun, oysa bayağı yakışıklısın. Ne iş yapıyorsun?

Te konunun değişmesine memnun oldu.

— Tiyatroda ve filmlerde oynuyorum.

— Bir oyuncu! Seni tanımamamı bağışla, buralarda yaşama-
dığım için.

— Pek ünlü sayılmam.

— Herhalde sayılırsın! Oyuncululuğunu bilemem ama, senin
gibi erkek kolay akılda kalır.

Te buruk, başını öne eğdi.

— Başka da bir özelliğim yok galiba.

Yerinden kalkıp pencereye gidip dışarıya baktı ve sırtı dönük
konuşmasına devam etti:

— Yalnızım Quqia! Mutsuz değil, yalnızım. Birine, birileri-
ne ait olmayı beceremiyorum. Önce her şey güzel başlıyor, sonra
hızla tükeniveriyor.

— Bu şehirdeki insanların çoğu gibi. Birden yaklaşıyorlar,
sonra yine birden uzaklaşıyorlar. Hatta ortadan kayboluyorlar,
anlayamıyorum. Bizim oraların insanları farklıdır.

— Amerika'nın neresindensin?

— Memphis. Güneyde. Ama şimdilerde çoğu zaman New
York'ta ya da dünyanın farklı yerlerinde olmam gerekiyor. Plak
yapıyorum, turnelere çıkıyorum.

— Ünlü müsün?

— Henüz bir ödöl almadım.

— Bu şehri sevmiyor musun?

— Bir yeri insanları sevdilir. İlk geldiğimde bayılmıştım, il-
ginç, pırıltılı bir şehir gibi göründü. İnsanları da öyle.

Birden sustu.

— Sonra?

— Zamanla o pırıltının ardında bir şey bulamadığımı fark et-
tim. O nedenle, kontratımı uzatma tekliflerini kabul etmedim.
Belki de ben alışamadım, bilemiyorum. Ama zaman zaman Eski
Kent'e gidip dolaşmak hoşuma gidiyor.

— Orada ne var?

— Bir yeri yaşamak için orada bir "şey" mi olması gereki-
yor?

Te boş gözlerle baktı.

— Sen gelmeden önce oraya gitmeye hazırlanıyordum. Gelmek ister misin?

Te başını salladı.

— Araban var mı?

Te yine başını salladı.

— Bu iyi, çünkü gecedен sonra taksi bulmak zorlaşmış. Bana birkaç dakika izin ver, üzerimi değiştireyim.

Halem, polis arabasına eğilmiş, içindeki polislerle konuşmakta olan yardımcısının yanına gitti.

— Filmciler ne yapıyorlar?

— Tea arabasıyla tek başına çıkmış ve bir butikten alışveriş yapmış, sonra izini kaybetmişler. Taos ve Val Valos havaalanı yolundalmış, Val Valos'un arabasında.

Halem şaşırıldı.

— Yani birlikte mi gitmişler?

— Diğerlerinin evlerinde olduğu sanılıyor.

— Havaalanında ne işleri olabilir ki?

— Öğrenmemizi ister misiniz?

— Kesinlikle!

Val Valos ve Taos bir helikopterin içindeler, Taos pilota yön tarif etmekte.

— İşte göl görüldü! Kamp da orada! İnebileceğimiz bir düzlük var mı?

— Evet, kampın yanındaki alan, kuzeyde.

Helikopter alçalırken kamptakiler hayretle ve biraz da endişeyle bu beklenmedik olayı izlemeye başladılar. Bir süre sonra helikopter kampın yanındaki düzlüğe indi, çingeneler uzaktan kuşkuyla bakarak yerlerinden ayrılmadılar. Sonra Taos'un indiğini görünce, sevinç çığlıklarıyla ona doğru koşular. Kucaklaşmaların ardından Taos Luka'yla konuşmaya başladı:

— Sizleri bulamayacağımdan korkmuştum.

— Bizi gökte dolaşarak mı aradın?

— O pek kolay olmazdı herhalde, yerinizi Albrigetta'dan öğrendim. Onu görmek için konservatuara gitmiştim, kardeşinin ölümünü anlattı. Çok üzgündü.

— Biliyoruz. Tibor telefon ettiğinde söylemiş, biz de üzül-
dük.

Sonra gözü uzakta duran Val Valos ve pilota takıldı.

— Arkadaşların mı?

— Onları senden izin almadan getirdiğim için beni bağışla!
Biri arkadaşım, diğeri pilot.

— Senin arkadaşın benim de dostum. Gidelim, çekingenlik-
lerini giderelim.

Birlikte helikoptere doğru yürürlerken Val Valos da onlara yaklaştı.

— Bu arkadaşım Val Valos. Luka bu kampın reisi.

El sıkıştılar. Val Valos o sırada yanlarına gelen pilotu tanış-
tırdı.

— Zero. Pilotumuz.

Luka keyiflendi.

— Gelin birer bardak şarap içelim. Tanışmamızı kutlayalım.

Val Valos pilota başıyla işaret etti ve Zero helikoptere doğru
gitti. Diğerleri portatif masanın etrafına oturdular.

— Güneş doğmayınca ne yaptın, anlatsana Taos?

— Yardımcım Yan'la oturup konuştuk. Şundan, bundan, ha-
yattan. Sonra uyumuşum, Yan güneşin doğuşunu haber verene
kadar... Sizler ne yaptınız?

— Önce ne olduğunu anlayamayıp şaşırdık, sonra korkmaya
başladık. Çok korktuk, tekrar doğmazsa diye. Hâlâ korkuyoruz,
yarın sabahı düşünerek. Şehirdekiler buna ne diyorlar?

— Yan televizyondaki tartışmaları izlemiş. Söylediğine göre,
olayı henüz anlayabilmiş değiller. Albrigetta, yerinizi güvenlik
nedeniyle değiştirdiğinizi söyledi.

— Evet, burada daha iyi korunabiliriz.

Sonra Val Valos'a döndü:

— Siz geceyi nasıl geçirdiniz Val Valos?

— Bana sen diye hitap edersen daha çok hoşuma gidecek.

Luka kahkahayı bastı.

— Tabii Val Valos, sen nasıl istersen. Kampımıza hoşgeldin!

O sırada Zero helikopterden taşıdığı bir kasa şarapla göründü ve kasayı yanlarına bıraktı. Val Valos, biraz çekingen, Luka'ya açıkladı:

— Bunu kabul etmeni rica etsem. Ne de olsa kampınıza ilk defa geliyorum.

Luka tekrar kahkaha attı.

— Tabii, tabii. Teşekkür ederim.

Taos'a döndü:

— Arkadaşın hoş adam!.. Tibor, gel bize şarap aç!

Taos çevresine bakındı.

— Roveyda'yı göremiyorum!

— Şehre gitti, birazdan döner.

— Onun için tehlikeli değil mi?

— Küçük oğlumla birlikteler, yanlarında silah da var!

Val Valos'a döndü:

— Gel sana etrafı gezdireyim.

Halem ofisinde, telefonda görüşmekte.

— Ne demek helikoptere binip bilinmeyen bir yöne gitmişler? Böyle şeyler izne tabi bu şehirde!.. Tabii bunlar Val Valos için geçerli olmayabilir... Bir siyahi kadınla mı? Onları da izlet!

Tea, palmiyeli yolda arabasını sürmekteyken karşıdan yaklaşan bir motosiklet göründü. Motosiklet tam yanından geçerken, genç sürücüsünün arkasına oturmuş olan kadını görünce gözleri hayretle açıldı.

— Ra!

Arabayı durdurup dışarıya fırladı. Arkadaki kadın bir an döndü ve Tea'ya baktı. Tea şaşkın, mırıldandı:

— Neden filmdeki haliyle?

Sonra derhal arabasına atladı ve acele bir U dönüşü yaparak, uzaklaşmakta olan motosikletin ardından hızla sürmeye başladı. Bir süre sonra motosiklet toprak bir yola sapınca peşlerinden git-

meve cesaret edemedi. Durdu ve etrafına bakınmaya başladı. O sırada, arkadan büyük bir hızla gelen bir başka araba Tea'nın yanından geçip tozu dumana katarak toprak yola girdi. Tea arabasında bir süre oturup düşündü. Sonra tekrar etrafa bakınmaya başlayınca, bulunduğu yerin biraz gerisinde, yolun sağındaki düzlük alanı fark etti. Arabasını geriye doğru hareket ettirip yavaşça düzlüğe doğru sürdü ve düzlüğün ardındaki ağaçların arasına, yoldan görünmeyecek şekilde park etti. Sonra torpido gözünü açıp oradan aldığı dürbünü çantasına yerleştirdi ve düzlüğün bittiği yerde başlayan ağaçlık tepeye tırmanmaya başladı.

Motosiklet hızla kamp meydanına girdi, üzerindeki genç peşişan bir halde inip yere yığıldı. Kamptakiler ona doğru koşular. Çocuk diğerlerinin yardımıyla yerden kalkarken soluk soluğa konuştu:

— Toprak yolda saldırıya uğradık... Arkamızdan bir araba geldi, üç kişiydiler. Siyah elbiseli olanı Roveyda'nın sırtına silahını dayadı, onu sürükleyerek arabaya götürdü. Ona başka bir dilde bağınıyordu.

O sırada meydana gelmiş olan Luka hiddetle sordu:

— Silahını neden kullanmadın?

Yumruklarını havaya sıktı.

— Sana emanet edilen kadını böyle mi korudun?

— İkisi birden üzerime saldırdı.

Ardından isyan etti.

— Bileğimi büküp silahımı kullanmama izin vermediler.

— Silah da gitti tabii!

Çocuk ağlamaklı, başını salladı.

Val Valos Luka'yı sakinleştirmeye çalıştı.

— Üzerine gitmesen Luka, çocuk zaten hırpalanmış.

— Yanındaki kadını koruyamayan erkek ileride bu kampa nasıl sahip çıkar?

Gençlere döndü:

— Silahlarınızı alıp çevreyi dolaşın!

Birileri Luka'nın küçük oğlunu çadırlardan birine götürür-

ken, Taos Val Valos'a döndü:

— Komisere haber versem iyi olur!

Quqia ve Te Eski Kent'te yürüyorlar. Te, restore edilmiş evleri hayranlıkla seyreden Quqia'ya baktı.

— Buralara gelip dolaşmak aklıma bile gelmez. Neden senin heyecanını ben de yaşayamıyorum?

— Sanırım, yalnız sen değil, çoğunuz öylesiniz. Sanki bu tarih sizin değilmiş gibi!.. Ben de bunu anlayamıyorum. Biz Amerikalılara kısa bir geçmişimiz olduğu için tepeden bakıldığı olur, özellikle Avrupalılar tarafından. Oysa biz kısa tarihimize çok sahip çıkarız ve bu bize güç verir.

— Bu şehirde pek çok insan boşluk ve anlamsızlık yaşıyor. Sence bunda tarihimizden kopuk kalmamızın payı var mı?

— Sizleri yeterince tanımıyorum. Ama çoğu şeyinizin başka kültürlerden alıntı ya da onların kopyası olması düşündürücü.

Eski bir binanın önünden geçerlerken, Quqia kapıdan görünen geniş avluyu fark etti.

— Girelim mi?

Ortasında bir havuzu olan avlunun çevresinde antikacı dükânları, birinci katı çevreleyen balkonda bir kahvehanesiyle hoş düzenlenmiş bir mekân. Quqia antikacı vitrinlerini seyrederken Te'nin ilgisizliğini fark etti.

— Sıkıldın mı?

Te gülümsedi ve cevap vermedi.

— İstersen çıkıp birer kahve içelim.

— İyi olur.

Balkonda kahvelerini içerlerken Te, ilgiyle avluyu seyretmekte olan Quqia'ya sordu:

— Bana doğduğun yeri anlatsana!

— Sıradan bir Amerikan şehri... Güneyin özelliklerini taşıyan.

— Nasıl bir çevrede büyüdün?

— Memphis'in alt orta sınıf semtlerinden birinde büyüdüm,

çoğunluğu siyahlardan oluşan. Babam küçük bir şirkette muhasebeciydi, kısa bir süre önce emekli oldu. Annem civardaki bir ilkokulda öğretmendi, geçen yıl öldü. Babam en büyük ablamızla yaşıyor. Ben beş kardeşin üçüncüsüyüm.

— Oradan ne zaman ayrıldın?

— Çocuk denecek bir yaştan beri mahallenin kilise korosunda şarkı söylerdim. On yedi yaşımıdayken bir gün, annem yerel televizyonda bir yarışma yapılacağını söyledi ve katılmamı önerdi. Ben önce direndim. Sonra en yakın arkadaşım Sheila, ki hâlâ öyledir, benim adıma başvurunca gittim. Elemeleri geçtim, ama yarışma günü kamera karşısına çıktığımda dizlerim titriyordu. Ekranada belli olmamış ya da bana öyle söylediler. Birincilik ödülünü aldığımı ilan ettiklerinde neler yaşadığımı hâlâ hatırlamıyorum. Sonrası kendiliğinden geldi.

— Ve bir yıldız oldun!

— Bir bakıma öyle! Ama ben kendimi hâlâ Memphis'li küçük kız gibi hissedirim, oraya hâlâ bağlıyım... Sen nasıl bir çevrede büyüdün?

— Sıradan bir dünya!.. Söz etmeye degecek bir yanı olduğunu sanmıyorum.

— Buradaki insanların geçmişlerinden söz etme alışkanlıklarını olmadığını fark ettim. Şehrin tarihinden olduğu gibi kendi tarihlerinden de kopuklar gibi. Bana sorarsan, insanın kendi tarihini kabul etmedikçe huzur bulacağına inanmıyorum.

— Hiç böyle düşünmemiştim... Ben kendimce başka şeyler denedim. Yoga, Hint felsefeleri gibi. Bir keresinde psikanalizi denemek istedim, sonra öyle bir şeye istekli olmadığımı fark edip bıraktım.

— Hayatının yükünü üstlenecek bir yer arıyor gibisin.

— Belki de... Bu sabah güneş doğmayınca, bir arkadaşım ile yürüyüşe çıktık. Parkta Andromeda yıldız kümesi tarafından kurtarılmayı bekleyen insanlarla karşılaştık. O gruptan bir kadını dinlerken ona gıpta ettiğimi hissettim. Andromeda'dan kimsenin gelmeyeceğini bildiğim halde! Bir şeylere inanmıştı ve mutlu görünüyordu...

Gözü avlunun kapısına takılan Te konuşmasını birden kesti. Sokakta, bir yeri arıyormuşçasına bakınan Pia vardı. Başını avlu-ya çevirdiğinde, balkondan kendisine bakmakta olan Te'yle bir an göz göze geldi ve birden kapıdan kayboldu. Te ok gibi yerinden fırladı.

— Bir dakika Quqia, hemen dönerim.

Quqia anlamaz gözlerle arkasından baktı. Te sokağa fırladığında bakındı, ama Pia yoktu. Kaçtığı yöne doğru koşup yol ayrımına geldiğinde yan sokakları gözüyle taradı. Yine kimseyi göremeyince geri döndü ve avluya doğru yürüdü. Masaya döndüğünde Quqia'nın soran bakışlarıyla karşılaştı.

— Kız arkadaşım, daha doğrusu eski kız arkadaşım. Onu geçerken gördüm.

— Neden arkasından koştun?

— Bir arkadaşımın evindeydi, dışarı çıkmaması gerekiyordu, güvenliği için. Buralarda dolaşmasına anlam veremedim. Ona zarar gelmesini istemem.

Quqia başka soru sormamayı daha uygun görerek konuyu değiştirdi.

— Dışarı koştuğunda düşündüm. Sana unutamayacağın bir şeyler yaşatmak istiyorum.

Bir an duraksadı.

— Sanırım bu çılgınlığı yapabilirim. Kalkalım mı?

Tea, yüksek topuklarından ötürü zorlanarak tırmandığı tepenin zirvesine ulaştığında yorgun düşmüştü. Bir süre durup dinlendi, sonra etrafa bakınmaya başlayınca hemen aşağısındaki çingene kampını gördü. Çantasından dürbününü çıkarıp tekrar baktığında, gördüklerine inanamaz bir ifadeyle dürbünü birkaç kere gözlerine götürüp indirdi. Sonra arkasında bir hışırtı duyar gibi olunca dönüp baktı ve elindeki tüfeği kendisine çevirmiş esmer genci görünce gözleri dehşetle açılıp çılgılığı bastı.

— Kimsiniz bayan? Burada ne işiniz var?

Tea korkusundan kekeledi.

— A-arkadaşlarım var... Yani aşağıda! Val Valos, Taos!

— Öyleyse siz neden buradasınız?

Tea cevap bulamadı, çocuk bir süre bekledikten sonra konuştu:

— O halde sizi arkadaşlarınıza ben götüreyim.

İlerideki patikayı işaret etti.

— Orada aşağı ineceğiz. Siz önümde yürüyeceksiniz.

Tea, dürbünü çantasına yerleştirirken kendini biraz toparlamıştı.

— Bir şartım var! Sen o tüfeği bana doğru tutarken yürümem mümkün değil.

Çocuk tüfeği indirdi. Tea yüksek ökçeleriyle yürümeye çalışırken sordu:

— Orada, aşağıda ne var?

— Kampımız var. Romanların kampı.

— Romanlar nedir?

— Sizin çingene dedikleriniz.

Tea dönüp dikkatle çocuğa baktı.

— Bütün Roman erkekleri senin gibi yakışıklı mı?

Çocuk utanarak gülümsedi ve inmeye devam ettiler.

Luka'nın bakışları ileride bir şeye takıldı, gözlerini kısarak bir süre baktı.

— Çocuklardan biri kırmızı elbiseli bir kadınla birlikte. O kadının buralarda ne işi var acaba?

Val Valos ve Taos o sırada artık düzlüğe inmiş olan Tea'ya inanamaz gözlerle bakıp kaldılar. Val Valos kendi kendine mırıldandı:

— Bu Tea!.. Gerçekten o!

Luka Val Valos'a baktı, ama soru sormadı. Tea, tanındığını fark ettiği andan itibaren, ökçelerine hâkim olmaya çalışarak ve dimdik, onlara doğru yürüdü. Luka, silahlı çocuğa uzaklaşmasını işaret etti. Tea, yine sahnedeymişçesi bir tavırla yanlarına geldi.

— Umarım sizi çok bekletmedim beyler! Gelirken yolumu kaybettim, sonra da silah zoruyla buldum.

Val Valos ve Taos ona boş gözlerle bakarken Luka sordu:

— Arkadaşınızı bekliyor muydunuz?

Val Valos güldü.

— Tabii ki beklemiyorduk! Ama arkadaşım insanları şaşırtmayı sever. Tea, bu bey kampın reisi Luka.

Sonra Luka'ya döndü:

— Tea benim yakın dostum ve tanınmış bir tiyatro oyuncusu!

— Kampımıza hoş geldiniz Bayan Tea!

Tea başıyla selamladı, sonra diğerlerine döndü:

— Beni gördüğünüze sıkılmış bir haliniz var!

Taos açıklamaya çalıştı.

— Seninle ilgisi yok Tea! Az önce, burada yaşayan biri kaçırıldı. Onun şaşkınlığını yaşıyoruz.

Tea ciddileşti.

— Kaçırılan kişi Ra mıydı?

— Hayır, adı Roveyda.

— Ama ben Ra'yı buraya gelirken gördüm. Filmdeki peruğu ve elbisesiyle bir motosikletin arkasındaydı. Zaten kampı da onu izlemeye çalışırken buldum. Yoksa palmiyeli yolda arabamla dolaşıyordum.

Taos açıklamasını sürdürdü:

— Gördüğün kadın Ra değildi, Roveyda filmdeki Ra karakterinin kendisi. Kaçırılan kişi de o! Şimdi ne yapabileceğimizi düşünmemiz gerek.

Tea durumu kavramış göründü.

— Komiser Halem'e haber verilse!

— Ben onu biraz önce yaptım, komiser palmiyeli yola ekip yolladı.

Sonra Val Valos'a döndü:

— Birazdan şehre gitmem gerekiyor, beni bekleyen biri var. Sen ne yapmayı düşünüyorsun?

Val Valos sordu:

— Araban nerede Tea?

— Tepenin ardındaki düzlükte.

— O zaman sen helikopterle şehre dön Taos! Biz burada kalıp gelişmelere göre hareket edelim. Ne dersin Tea?

Tea başıyla onaylayınca, Val Valos Luka'ya döndü:

— Tea'nın arabasını getirebilecek biri var mı?

— Tabii! Tibor'un ehliyeti bile var.

Tea çantasından araba anahtarlarını çıkararak Luka'ya uzattı.

— Düzlüğün sonundaki ağaçların arasına sakladım. Kırmızı spor bir araba!

Luka etrafına bakındı, oğlunu göremedi.

— Gidip Tibor'u bulayım.

Luka gidince, Tea alaycı bir sesle ötekilere takıldı.

— Tanıştığınızı bilmiyordum, sonra bana sırrınızı açıklarsınız sanırım. Tabii sakıncası yoksa!

Val Valos güldü.

— Sonra anlatırım Tea!

Ardından pilota seslendi:

— Yiyecekleri getirebilir misin? Sonra da Bay Taos'u şehre götür ve Apollo'yu arayıp ona burayı tarif et! Bana arabayı getirsin!

Ardından da Tea ekledi:

— Apollo buraya gelirken evime uğrayıp benim için bir şey alabilir mi?

Val Valos pilota seslendi:

— Bayan Tea'yı duydun değil mi?

— Evet, Apollo'ya söylerim... Adresi biliyor mu?

Tea, evet anlamında başını salladı.

— Havana'yı arayıp alacağı şeyi hazırlatırım.

Zero buzluğu gençlerin yardımıyla meydanlığa getirirken, o sırada dönmekte olan Luka sordu:

— Bu kutu nedir?

— Yiyecek bir şeyler de getirmiştım, birileri hazırlarsa acıkan yiyebilir.

— Teşekkürler, çocuklara söyleyeyim.

Birden yüzüne üzgün bir ifade geldi.

— Roveyda'yı koruyamadığımız için çok üzülüyorum. Gitmemesi için çok ısrar ettim, ama dinlemedi.

— Onu buluruz Luka. Polise biraz zaman tanıyalım.

Biraz sonra Tibor, Tea'nın arabasıyla meydanlığa geldi. Çocuklar ve gençler konuşarak arabanın etrafına doluştular. Luka da etkilenmişti.

— Bu çok güzel bir araba Bayan Tea!

Tea ona gülümsedi. Taos arabayı görünce hareketlendi.

— Gidelim Zero! Tea yanındaki telefonun numarasını verebilir misin?

Numarayı aldıktan sonra Luka'nın elini sıktı.

— Umarım, döndüğümde iyi haberle karşılaşırım.

Sonra helikoptere doğru yürüdü.

Yan salonda, telefonun tuşlarına bastı ve bekledi.

— Komiser Halem'le görüşmek istemiştım... Ah komiser, birden karşıma çıkmanı beklememiştım. Ben Yan... Evet, Ho benimle Hua'nın barında buluşmak istedi. Orası Çin mafyasının koruması altındadır. Yu-Xan beni tanır, onun için çekinmeden gittim... Bana Wahab adında birinden bahsetti. Bir hazine nedeniyle bir süre Ho'nun peşini bırakmamış, ama hazine bir film çekimi sırasında tesadüfen bulunmuş ve polis el koymuş... Bay Taos'un filminde mi oldu? Bilmiyordum... Adam şimdi de bir kırmızı kitabın peşine düşmüş. Kitabın bir çingene kadında olduğuna inanıyormuş. Bir gün içinde kitabı ya da kadını bulup getirmezse Ho'yu öldüreceğini söylemiş. Anladığıma göre, Ho kitabın içinde ne olduğunu biliyor, ama bana açıklamaktan kaçındı... Evet, bana adresini verdi. Eski Kent'te Defne Sokağı altı numaranın giriş katı... Benimle buluştuğu fark edildiyse başı derde girebilir... Merak etmeyin! Ho gittikten sonra Hua'nın barında bir süre bekledim, sonra yanıma iki dövüşçü genç verdiler, eve kadar onlarla geldim... Umarım ona yardım edebilirsiniz efendim, çok korkuyordu... Ne zaman isterseniz... Hoşça kalın!

Telefonu kapattı.

Peppi uykusunun arasında kapı ziline ısrarla çalındığını duydu ve isteksiz çıktığı yataktan kapıya doğru giderken söylendi.

— Geliyorum!.. Geliyorum!

Kapıyı açınca, elinde şık bir paket tutan bir gençle karşılaştı.

— Bayan Pia burada mı oturuyor?

— Evet, ama şu anda uyuyor. Onu ben alabilirim.

Paketi alıp çocuğun uzattığı kâğıdı imzaladı. Çocuğa bahşişini verip gönderdikten sonra bir süre pakete baktı.

— Kapının önüne bırakacak sanıyordum.

Paketi masanın üzerine bırakırken, ilişiğindeki zarfın üzerindeki yazıyı fark etti: "Tea". Bunun üzerine zarfı açıp baktı. "Affedilebilmem umuduyla."

— Bu, Te'nin getireceği paket değil.

Sessizce Pia'nın uyumakta olduğu odaya gitti ve kapıyı araladı. Kimsenin olmadığını görünce telaşlandı.

— Pia!.. Pia neredesin?

Hızla odaları dolaştı, çalışma odasındaki masanın çekmecesinin açık olduğunu fark edince baktı, silah yerinde değildi. Pia'nın odasına tekrar girdiğinde, kimononun koltuğa fırlatılmış olduğunu gördü. Telefonun yanındaki karta bakarak telaşla tuşlara basmaya başladı.

— Komiser, ben Peppi! Pia Te'nin getirdiği elbiseyi giyip evden çıkmış, çekmecemden tabancamı da alarak... Ben uyuyordum. Başka bir nedenle kapıya cevap vermem gerekince evde olmadığını fark ettim... Burada kalıp sizden haber bekleyeceğim.

Quqia ve Te Eski Kent'te yürürlerken, giderek semtin daha bakımsız sokaklarına yöneldiler. Ortalıkta kimsenin bulunmadığı dar bir sokağa geldiklerinde, bir çömlekçi atölyesinin önünde durdular. İçeride bir saksıyı şekillendirmekte olan yaşlı adam bir ara başını kaldırdı ve Quqia'yı görünce gülümsedi.

— Nasılsın Quqia?

— İyiyim, ya sen?

Adam bir yandan işini sürdürürken Quqia'ya başıyla karşılık verdi.

— Geçebilir miyiz?

Adam Te'yi süzdü.

— Yanındaki kim?

— Bir arkadaş. Canı sıkkın, onu biraz gezdirmek istiyorum.
Adam tekrar başını salladı.

— Geçin!

Yanından geçerlerken Quqia adamın eline bir tomar para sıkıştırdı. Adam bir şey söylemeden aldı ve önlüğünün cebine attı. Quqia önde, Te ardında, atölyeyi geçip bir avluya çıktılar.

— Nereye gidiyoruz Quqia?

— Antik bir dehlizden geçip bir başka yere çıkacağız. Hoşlanacaksınız!

Quqia, avlunun bir köşesinde ve mekânın simetrisine uymayan bir girintiye doğru yürüdü. Girintinin önüne geldiklerinde, avludan bakıldığında fark edilmesi mümkün olmayan bir kapı görüldü. Quqia önce etrafa bakındı, sonra kapıyı açarak Te'ye döndü:

— Beni izle!

Nereden geldiği anlaşılamayan bir ışığın sızdığı dehlize girdiklerinde Quqia uyardı:

— Yolumuz oldukça uzun, sabretmeni istiyorum.

Te, serüven yaşamaya hazırlanan bir çocuğun ifadesiyle başını salladı.

Sahara, dikiz aynasına bakarak kâkülünü biraz yana ittikten sonra, ana caddede etrafına bakınarak arabayı sürerken, gözü karşıdan gelen bir arabaya takıldı. Trafiği bozacak bir şekilde sürülmemekte olan araba tam yanından geçerken sürücüsünün yüzünü görmek için başını çeviren Sahara birden irkildi. Sürücünün yanında, çekimin ilk gününde bir ara Peppi'yle konuşmak için uğradığında gördüğü bir figür vardı. Bir kez görüldüğünde bile belleklerde iz bırakan, Ra'nın filmdeki hali. Arkadan gelen arabalara aldırmaksızın, akan trafiğin içinde bir U dönüşü yaptı ve arabasını hızla sürmeye başladı. Bir eliyle direksiyona hâkim olmaya çalışırken diğeriyle çantasını karıştırarak, içinden çakmağa benzeyen bir obje çıkardı. Bir süre sonra Wahab'ın arabasının hizasındaydı. İzlendiğini anlayan Wahab, diğer arabadan kurtulmaya çalışırken Roveyda'ya Arapça sordu:

— Kim bu sersem kadın?

— Tanımıyorum.

— Yalan söylüyorsun, seni tanıdığım besbelli!

Wahab hızla yan yollardan birine saptı ama, sokağın tek yönlü olması Sahara'ya daha çok hareket imkânı verdi ve Wahab'ı iyice sıkıştırdı. Sokağın sonuna yaklaştıklarında, Sahara ani bir hareketle Wahab'ın arabasına yandan bindirerek durmasına neden oldu. Derhal arabasının sağ penceresine eğilerek elindeki objeyi, arabasından çıkmaya çalışan Wahab'a doğru uzattı ve içindeki göz yaşartıcı gazı fişkırttı. Arabasından çıkamayan Wahab gözlerini silmeye çalışırken, Sahara dışarı çıkıp, gazdan etkilenmediği için gözlerini ovuşturup duran Roveyda'yı kolundan çekerek kendi arabasına götürdü. Biraz manevrayla arabasını Wahab'inkinden kurtardıktan sonra gaza bastı. Roveyda gözlerini hâlâ silerken, hayretle sordu:

— Kimsiniz?

Bu kez Sahara şaşırdı.

— Ne demek kimsiniz? Ra, beni tanımadın mı? Peppi'nin karısı Sahara! Neden bu kılıktasın?

— Ben Ra değilim. Adım Roveyda!

— Sesinizden ve aksanızından başka biri olduğunuzu şu anda ben de fark ettim... Aman tanrım! Gereksiz yere arkadaşınıza saldırıp sizi kaçırdım...

Roveyda hâkim bir sesle onun sözünü kesti:

— Hayır!... Sanırım hayatımı kurtardınız!

Sahara anlamaz gözlerle baktı.

— Nasıl?

— Daha sonra açıklayabilir miyim? Bir saat ara ile iki kere kaçırıldım, şu anda biraz şaşkınım... Beni nereye götürüyorsunuz?

— Kocamın evine! Yani evimize demek istemiştım. Adı Peppi.

— O zaman lütfen hızlı sürün! O melun adam her an arkamızdan yetişebilir. Benim yüzümden başınıza iş açılmasını istemiyorum.

Sahara gaza bastı, kendine gelmeye başlayan Roveyda sordu:

— Peppi o filmin yönetmeni değil mi? Adını duymuştum.

Sahara'nın hayretle baktığını fark edince açıkladı:

— Lui'den duymuştum. Lui filmde Ra'nın oynadığı karakteri benden esinlenerek yaratmıştı.

Sahara kadına hâlâ hayretle bakıyordu.

— Lui'nin nerede olduğunu biliyor musunuz? Kayıp olduğu söyleniyor.

— Bilmiyorum, ama bazı şeyleri size daha sonra açıklarım.

Zamansız soru sorduğunu anlayan Sahara sustu. Bir süre sessizce yol aldıktan sonra evin önüne geldiler. Bahçede beklemekte olan Peppi öfkeyle arabaya doğru yürüdü.

— Yirmi dört saat içinde iki arabayı birden hurdaya çevirmeyi senden başka kimse başaramazdı. Arabanın plaka numarasını almışlar. Polis az önce... Tanrım bu Ra!

Roveyda arabadan inerken gülümsedi.

— Adım Roveyda! Karınız beni kurtarmak için arabayı bu hale getirdi.

Peppi'nin bağırmasına hiç karşılık vermeyen Sahara, onun yüzüne bile bakmadan Roveyda'yı içeri davet etti.

— Saldırıya uğrayan kadınlar sığınağına hoş geldin!

Taos, üzerinde 2B yazılı odanın kapısını açtı. Başını pencerenin pervazına yaslamış halde, bir iskemlede oturan Albrigetta onu görünce gülümsedi.

— Gelemeyeceğini düşünmeye başlamıştım.

— Seni bir süre kendinle baş başa bırakmak istedim.

— Daha iyiyim!

— Daha iyi görünüyorsun... Buradan çıkmak istemez misin?

— Eve uğramam gerek... Birazdan parkta buluşabilir miyiz? Büyük havuzun yanındaki kahvede.

— Seni eve götürebilirim.

— Yürümek istiyorum. Evim buraya çok yakın, seni fazla bekletmem.

Halem bir polis arabasında, telefonla görüşmekte.

— Sahara mı kurtarmış? Yaman bir karınız var Peppi, ona bir polis kokartı vermeliyiz... Kampı arayıp haber verirseniz iyi olur, benim şu anda vaktim yok... Tea'nın mobil telefon numarası sizde var mı?... Evet, o da kamptaymış, nasıl olup da oraya gittiğini ben de bilmiyorum. Ama şaşırmadım, ilginç bir kadın bu Tea!.. Roveyda şimdilik sizinle kalsın. Acilen bir yere gitmem gerek, geç bile kaldım!

Portatif masanın üzerinde duran Tea'nın telefonu çalmaya başlayınca Val Valos açtı, diğerleri de koşup masanın çevresine doluştular.

— Ben Val Valos!

Dinlerken yüzüne bir gülümseme yayıldı.

— Bir dakikanızı rica edeyim Peppi!

Toplanan kalabalığa döndü:

— Roveyda kurtarılmış!

Sevinç çılgınlıkları sürerken telefona döndü ve bir süre dinledi.

— Tamam! Ben burada kalıp komiserden haber bekleyeceğim. Hoşça kalın!

O sırada Tea'nın eliyle öpücük yolladığını fark etti.

— Tea sevgilerini yolluyor.

Telefonu kapattı.

— Roveyda'yı Sahara kurtarmış!

Luka'ya döndü:

— Sahara arkadaşımız Peppi'nin karısı! Roveyda'yı Ra zannedip izlemiş, sonra onları bir sokakta sıkıştırıp siyah elbiseli adama göz yaşartıcı gaz sıkmış. Yaşanan karışıklıkta Roveyda'yı arabasına alıp eve getirmiş.

Tea'nın gözleri parladı.

— Bravo Sahara!.. Halem'e haber vermişler mi?

— Evet, işleri bitince Roveyda'yla ilgilenecekmiş.

Tea gülerek Val Valos'a baktı.

— Bu kadını merak etmeye başladım.

— Kimi?

— Roveyda'yı!

— Ben de.

O sırada Jaguar kamp alanına girdi ve Apollo hayretle etrafına bakınarak arabadan inip Val Valos'a doğru yürüdü, ürkmüş olduğu belli.

— Gel Apo! O kadar şaşırmana gerek yok. Burası bir Roman kampı, yani çingene kampı. Bu bey de kampın reisi Luka!

Şoförün şaşkınlığıyla çok eğlendiği belli olan Luka ona elini uzattı.

— Hoş geldin Apo! Patronunun böyle bir yere gelmesi seni şaşırtmış olmalı... Ama tuhaf bir dünyadır bu, bazen hiç beklenmedik şeyler olur. Belki sen de alışırsın. Gel... Şu masada yiyecek bir şeyler var, rahatına bak!

Sonra Val Valos'a döndü:

— Atla gezintiye ne dersin?

Val Valos başıyla onayladı.

— Ya siz Bayan Tea?

— Teşekkürler Luka! İsterdim ama, bir süre önce bir kaza geçirdim ve ayak bileğimi burktum.

Tea, Val Valos'un bakışını fark edince onu rahatlatmak istedi.

— Beni düşünmeyin. Kendimi oyalayabilecek bir oyuncağım var. İstedığım şeyi getirdin mi Apollo?

— Evet Bayan Tea, çıkarmamı ister misiniz?

— Biraz sonra lütfen!

Sonra diğerlerine döndü:

— İyi gezintiler.

Halem ve yardımcıları, bakımsız bir binanın önünde arabalarından çıkarak hızla içeri girdiler. Önde giden polis, alçak sesle Halem'e bildirdi.

— Kapı açık efendim!

— Dikkatli olun!

Üçü de silahlarını çıkarıp eve girdiler. Yarı boş salonun ortasındaki masanın ardında, yere kıvrılmış yatan bir erkek görün-

mekteydi. Yardımcılardan biri eğilip inceledi.

— Bir Çinli!.. Ölmüş!.. Kurşun kalbine girmiş olmalı, karşı koyma belirtisi yok gibi.

— Bu, aradığımız adam Ho!

Canının sıkıldığı çok belli.

— Daha önce gelmeliydim.

Eğildi ve yerde gördüğü yırtık kitap sayfasını aldı.

— Her yeri iyice arayın! İpucu olabilecek şeylere dokunmayın!

Elindeki kâğıda baktığında Arap harfleriyle yazılı olduğunu gördü.

— Bunun çevirisini en kısa zamanda istiyorum.

O sırada yardımcılardan biri, yanında korkudan titreyen Pia'yla göründü. Pia dehşetle Ho'nun cesedine baktı.

— Onu ben öldürmedim komiser, bana inanın!

— Kızı banyoda bulduk, kendini kilitlemişti. Polis olduğumuza inandırmak kolay olmadı.

Elinde tuttuğu Pia'nın çantasını işaret etti.

— İçinde bir tabanca var!

— Biliyorum, şimdi anlat Pia!

— Onu ben öldürmedim komiser, öldürmeyi düşündüm.

— Neden burada olduğunu anlat!

— Tabancayı Peppi'nin çekmecesinden aldım. Anahtarım olduğu için buraya kolayca girebildim. Banyoya saklanıp gelmesini bekledim, bir süre sonra geldi. Kapıyı aralayıp baktım, siyahlar giymiş biri daha vardı, yüzünü göremedim. O anda çok korktum, kendimi banyoya kilitledim.

— Konuştuklarını duyabildin mi?

— Adam bilmediğim bir dilde konuşuyordu, Arapça olabilir. Sonra bir silah sesi duydum.

— Bu ne zaman oldu?

— Yarım saatten az, yirmi dakika önce olabilir. Sizler gelmeseydiniz o banyodan asla çıkmaya cesaret edemezdim.

— Seni merkeze götürmek zorundayız. Tabancanın balistik muayene sonucunu alana kadar bizimle kalman gerekecek.

— Bana inanıyorsunuz, değil mi?

— İnanmak istiyorum Pia!

Val Valos ve Luka, yaşlı ve bakımsız atların sırtında göl kenarında dolaşmaktalar.

— Çok mu zenginsin Val Valos?

— Öyle sayılırım.

— Nasıl bir şey?.. Yani zengin olmak!

— Başka türlü bir hayatla kıyaslamam mümkün değil. Zaten varlıklı bir aileden geliyorum.

— Mutlu musun?

— Düne kadar öyle olduğumu sanıyordum. Ama artık emin değilim. Sen mutlu musun?

— Bizimki geldiği gibi yaşanan bir hayat! Bizler, mutlu-mutsuz, doğru-yanlış, iyi-kötü gibi şeyleri fazla düşünmeden yaşarız.

— Belki bizim yanılığımız da bu ikililer!

Luka cevap vermedi, sessizce atlarını sürdüler.

Tea, meydanlığın ortasında portatif bir iskemleye oturmuş, viyolonseliyle Şostakoviç yorumluyor. Başında geniş kenarlı şapkası, ayağında spor ayakkabılarıyla. Yüksek ökçeler biraz ötede yere fırlatılmış. Bir grup çocuk çevresinde toplanmış, meraklı gözlerle onu izliyorlar. Bir süre sonra çaldığı parçayı bitiren Tea, yukarı doğru tuttuğu yaya uzanan eli fark edip şapkasının altından baktığında duvar yontan gençle göz göze geldi. Üzerinde ayını şort, kulağının üstünde solmuş bir kırmızı gül. Bir süre birbirlerine baktılar, ikisinin de yüzünde giderek beliren afacan gülümseme sonra birden karşılıklı gülüşmeye dönüştü.

— Sizin de beni ziyaret edeceğinizi hiç düşünmemiştim.

— Bazen yazgı insanları tekrar tekrar buluşturur... Gülü saklamış olman hoşuma gitti.

— Kuruyunca da saklayacağım.

Tea kamptakileri işaret etti.

— Biliyorlar mı?

— Anlatsam da inanmazlar ki. İşi neden bıraktığımı açıkla-
makta zorlandım, Luka bana çok kızdı.

— Buna ben neden oldum, özür dilerim.

— Özür dilemeyin Tea!.. Adınızı konuşmalar sırasında öğ-
renmiş oldum. Benimki Jano!

— Hoş bir insansın Jano!

Jano utangaç gülümsedi.

— Göl kenarında yürümek ister misiniz?

Luka atını sürerken gözü bir şeye takıldı.

— Bizim Jano Bayan Tea'yla ne konuşuyor acaba?

— Tea her zaman şaşırtıcıdır. Bu onun en çekici yanı.

— Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?

Val Valos gülümseyerek başını eğdi.

Quqia ve Te dehlizde ilerliyorlar, Te biraz sıkılmış gibi.

— Az kaldı, biraz daha gayret et.

Bir süre daha yol aldıktan sonra Quqia bir sevinç çığlığı attı.

— İşte basamaklar göründü.

Basamakların sonundaki kapının önüne geldiklerinde Quqia
uyardı:

— Sakin olmaya çalış ve ne olursa olsun sesini çıkarma!

Ardından kapıyı açtı ve kendilerini büyük bir binanın bahçe-
sinde buldular. Her yönden birbirine karışan müzik sesleri gel-
mekte.

— Burada gece olmuş!

Quqia oldukça şaşırmış, etrafına bakındı.

— Burası benim daha önce geldiğim yer değil. Anlayamıyo-
rum!.. Gel, bahçeden çıkıp nerede olduğumuzu öğrenelim.

Te çok ürkmüştü.

— Söylediklerini anlamıyorum. Geri dönsek mi?

— Önce nerede olduğumuzu öğrenelim, sonra karar verimiz.

Sokağa çıktıklarında, çoğu siyahi olan insanların şarkı söyle-
yip dans ettiklerini gördüler, bazıları iyice sarhoş. Te, kendilerine
aldıran olmadığını görünce rahatladı.

— Quqia bak!

Hayli ileride, sokağı kesen bir caddeden, rengârenk kıyafetleriyle dans ederek geçen gruplar görülebiliyordu. Quqia heyecanlandı.

— Samba! Bu gerçekten samba!.. İnanmak zor ama, yanıltmıyorsa Rio karnavalındayız.

Te ona hayretle baktı, ama bir şey söylemedi. Merakla caddeye doğru yürümeye başladılar ve ilerledikçe artan kalabalığın içine girdiklerinde el ele tutuştular. Te, biraz ötedeki birbirine geçen bronz elipslerden oluşan heykeli işaret etti.

— Ne kadar güzel!

— Soyut sanatı seviyorsun galiba.

Bir ara, insan seliyle birlikte sürüklenmemek için bir direğe tutundular. Te sesini duyurabilmek için bağırды:

— Dış dünyadayız, değil mi?

Quqia başıyla yan sokaklardan birini işaret etti. Sokakta biraz yürüdükten sonra bulabildikleri sakin bir köşede Quqia ona cevap verdi:

— Evet dış dünyadayız. Nasıl buldun?

— Şaşkıním! Biliyor musun? Şehirde böyle bir söylenti hep vardır, dış dünyaya açılan geçitlerle ilgili. Bunların halkın uydurduğu hikâyeler olduğuna inanırdım... Ama dış dünyaya giden biriyle hiç karşılaşmadım. Belki de konuşmuyorlar.

— Geçidin varlığını nasıl öğrendiğimi sana açıklayamam. Bu ikinci kullanışım.

— Birincisinde ne oldu? Başka bir yere mi gittin?

— Evet, kendimi Marakeş'te buldum.

— Marakeş nerede?

— Kuzey Afrika'da bir şehir. Hurma ağaçları arasında kırmızı binalarıyla ilginç bir yer. Pazar meydanında yılan oynatan, ağzından ateş püskürten insanlar gördüm. Geri dönemem korkusuyla fazla kalmadım.

— Burada çok kalacak mıyız?

— Hayır! Gece kulüpte olmam gerek. Biraz etrafı seyreder döneriz, geçidin yapıldığı yere nasıl olsa gidemeyiz.

Te'nin gözü sokağın karşı yanında bir şeye takıldı ve başını sağa sola kaydırarak gördüğü şeyi izlemeye çalıştı.

— Bu o olamaz!

Gözleri iyice açıldı, bu Ra'nın ta kendisiydi, filmdeki elbise-siyle, peruksuz.

— Ama bu o! Burada bekle Quqia, hemen dönerim.

Quqia'nın karşı çıkışlarını duymazdan gelerek fırlayan Te, kalabalığın arasında ilerlemeye çalışırken birden Ra'yı karşısında buldu. Aynı anda Ra da onu gördü ve hiçbir şey söylemeden kucaklaştılar. Ra'nın gözlerinden yaşlar inerken, kalabalığın arasında bir süre öylece kaldılar. Sonra Te birden kendine geldi.

— Quqia!.. Karşı kaldırımda arkadaşımı bıraktım, benimle gel!

Ra'yı elinden tutarak çekti, ancak o sırada bir kalabalık dalgası tarafından farklı yöne iteklendiler. Ondan sonra başlayan uzun arayış sonuç vermedi, Quqia görünürde yoktu.

— Kapı! Kapının bulunduğu sokağa gidelim, orada bekliyoruzdur.

Bakınarak bir hayli dolaştılar, ama Te artık nerede olduklarını anlayamıyordu.

— Kapının yerini bulamıyorum Ra! Sanırım oradan hayli uzağa sürüklendik.

Birden paniğe kapıldı.

— Kapıyı bulamazsam geri dönemem.

Ra sakın bir sesle onu yatıştırmaya çalıştı.

— Bu telaşla hiçbir yeri bulamazsın! Hiç olmazsa kalabalıkta birbirimizi kaybetmeyelim. Benimle gel!

Yan sokaklarda uzun süre yürüdüler. Tenha bir yer bulduklarında Te anlatmaya başladı:

— Beni buraya komşum Quqia getirdi.

— Tuhaf bir isim!

— Amerikalı... Mafiamia'da caz söylüyor.

— Buraya geleli ne kadar oldu?

— Çok değil, bir saatten az. Sen anlat, neden bu kılıktasın?

— Kaçtığım gün beni bu kılığa sokmuşlardı. Mısırlı bir kadı-

nın yerine geçerek Lui'yle buluşacak ve onun tuzağa düşürülmesine yardımcı olacaktım. Tehdit altındaydım tabii!.. Sonra, beklenmedik bir şekilde Taos da buluşma yerine gelince ortalık karıştı.

— O olayı duydum. Lui nerede?

— Bilmiyorum. O gün birlikte kaçmayı başardık. Peşimizden gelmeye çalışan siyahlı adam bizi bulamadı. İşin tuhafı, Lui de başlangıçta beni o Mısırlı kadın zannederek kaçırmış. Ona yardımcı olmak için o gün orada onunla buluşacaktım.

— Sonra nasıl birbirinizden ayrıldınız?

— Önce Eski Kent'e gittik. Lui bana inip bir yerlerde saklanmamı söyledi. Haklıydı! Adam arabayı bulursa ikimiz birden tehlikede olacaktık.

— Peki dehlizi nasıl buldun?

— Arabadan indiğim yerin biraz ötesinde bir çömlekçi dükkânı gördüm. Yaşlı bir adam vardı, hali bana güven verdi. Tehlikede olduğumu söyleyerek ondan yardım istedim. Bana hiç soru sormadan, dükkânın arkasındaki avluda saklanabileceğimi söyledi. Kendimi biraz toparladıktan sonra, ondan polisi aramasını isteyecektim. Fakat avluya girdikten hemen sonra dehlizin kapısını buldum. Bilirsin meraklıyım, sonra nasıl olduğunu anlayamadan kendimi burada buldum.

— Neden burada kaldın?

— O kadar şaşırmıştım ki dönmek istediğimde kapıyı bulamadım. Hâlâ da bulabilmiş değilim.

— O zamandan beri sokaklarda mı dolaşıyorsun?

— Hayır. Buranın insanları yardımsever, bizim oradakilerden farklılar. Mario bana hemen sahip çıktı, geçmişte uzun yol gemilerinde çalıştığı için birkaç dil konuşabiliyor. Beni evine götürdü, tahtadan yapılmış bir kulübe. Karısı ve kızı da iyi insanlar. Açlıktan bayılmak üzere olduğumu fark edip bana yemek verdiler. Buralara gelip kapıyı arayabilmem için de otobüs parası.

— Kapıyı bulabilmek için ondan yardım isteyebilir miyiz?

— Nasıl yardım edebilirler ki?.. Anlattığım hikâyeden de bir şey anlamadılar. Bu kalabalıkta arkadaşını bulmamız mümkün

olmadığına göre, istersen Mario'nun evine gidip orada birlikte bir çözüm düşünelim.

— Oraya nasıl gidebiliriz ki?

— Otobüs durağına yakın bir yerdeyiz. Senin ücretini ödeyecek kadar param var.

Halem masasının üzerindeki telefonu kapatırken, karşısında oturan Pia'ya açıkladı:

— Tabancayı kullanmamış olduğun belirlendi.

Pia heyecanlandı.

— Benim öldürmediğime inanmıştınız, değil mi?

Komiser soruyu duymazlıktan gelerek konuştu:

— Bir polis arabası seni Peppi'nin evine götürecektir. Bu defa oradan ayrılmak yok. Siyahlı adam hâlâ ortalıkta ve tehlike geçmiş değil. Zaten Peppi'nin evini korumaya alacağım. O adamın peşinde olduğu bir başka kadın şu anda orada kalıyor.

Pia, bir çocuk gibi başını salladı.

Taos ve Albrigetta park etmiş arabanın içindeler ve Taos telefonda ısrarla bir numarayı arıyor.

— Tea'nın numarası cevap vermiyor. Kampa kadar gitmeye ne dersin?

Albrigetta başını salladı.

— Orası her zaman bana iyi gelir.

Te ve Ra otobüsten inip, derme çatma evlerin bulunduğu bir sokakta yürümeye başladılar.

— Mario'nun evi biraz ötede!

İlgiyle etrafa bakınmakta olan Te cevap vermedi. Biraz sonra toprak bir yola saptılar ve tahta bir merdivenle çıkılan kulübenin önüne geldiler.

— İkinci basamak kırık olduğu için, birinciden üçüncüye atlamak gerekiyor. Beni izle!

Yukarı çıktıklarında Mario gülen bir yüzle onları karşıladı.

— Mario, bu benim sevgili arkadaşım Te! O da Rio'ya dehli-

zi izleyerek gelmiş ve benim gibi dönüş yolunu bulamamış.

Mario elini Te'ye uzatırken, esmer bir kadın ve zarif hatları olan bir kız içeri girdi.

— Karım Amalia ve kızım Felicia!

Kadınlar Portekizce bir şeyler söyleyerek Te'yi selamladılar.

— Aşağısı çok kalabalıktı Mario, kapıyı bulamadım. Ama Te'yle karşılaştığım için mutluyum.

Amalia kocasına bir şeyler söyledi.

— Karım size çorba getirecek. Sonra oturur konuşuruz.

Ra'ya döndü:

— Karnavalı nasıl buldun?

— Aklım dehlizde olduğu için pek bir şey göremedim.

O sırada Felicia iki kâseyle göründü ve Te'den hoşlandığını açıkça belli eden bir tavırla çorbaları önlerine koydu. Te de gözünü kızdan ayıramadan çorbanın tadına baktı.

— Ne kadar lezzetli!

Mario keyiflendi.

— Beğendiğine memnun oldum. Deniz ürünleriyle yapıyor.

Bir süre sonra Felicia boş kâseleri götürürken Ra konuştu:

— Şimdi kapıyı nasıl arayacağımızı konuşalım. Mario bize yardımcı olur musun?

— Tabii! Kapının bulunduğu bölgeyi bana anlatmaya çalışın.

Te hatırlamaya çalıştı.

— Büyük bir binanın bahçesine çıktık, resmi bir binaya benziyordu. Gece olduğu için içinde kimse yoktu. Sonra ileride bir yerlerde dansçılar vardı, oraya doğru yürüdük.

Sonra birden hatırladı.

— Heykel!.. Onu unutmuştum.

Telaşla sordu:

— Kalem var mı? Bir parça kâğıt lütfen.

Mario'nun getirdiği kâğıt parçasının üzerine birbirine geçen elipsler çizdi.

— Bu heykelin nerede olduğunu biliyor musun?

Mario kâğıda bir süre baktı ve olumsuz anlamda başını salladı.

— Bir de Felicia'ya soralım. Şehir merkezini benden daha iyi bilir... Felicia!

Felicia geldiğinde Mario ona bir şeyler söyledi ve kâğıdı uzattı. Felicia resmi görür görmez gülümsedi ve babasına bir şeyler açıkladı. Mario keyiflendi.

— Biliyor! Bizim otobüsün gittiği son durağa yakınmış. İsterseniz sizi hemen götürsün!

Ra çok heyecanlandı.

— İnanamıyorum!

Ağlamaya başladı, teşekkürler yağdırarak Mario ve Amalia'yı kucakladı. Te de ellerini sıkarak teşekkür etti, gergin olduğu belli.

Te, Ra ve Felicia otobüsten indiklerinde ortalık hâlâ kalabalıktı. Felicia kendisini izlemeleri için işaret etti. Bir süre yürüyüp bir köşeyi döndüklerinde Felicia eliyle işaret etti, heykel karşındaydı. Te'nin gözleri parladı.

— Bu o! Şimdi iki blok geriye gitmemiz gerekiyor.

Birlikte sessizce yürüdüler. Büyük bir binanın önüne geldiklerinde, Te bahçenin içindeki müstemilatın kapısını gösterdi.

— İşte!

Ra önce donakalmış gibiydi, sonra alçak bir sesle konuştu:

— Ben de hatırladım.

Bir süre büyülenmiş gibi kapıya baktılar. Sonra Ra, filmde taktığından farklı ve ince altın bileziğini kolundan çıkararak Felicia'ya uzattı. Kız önce almak istemediyse de sonunda Ra'nın isteğini kabul etti. İkisi de kızı kucaklayarak veda ettiler. Felicia uzaklaşırken birkaç kez dönüp el salladı.

Ra ve Te kapının önüne geldiler, Ra eliyle kapıyı araladı.

O anda Te'nin yüzü birden donuklaştı.

— Seninle gelmiyorum!

— Anlamadım!

— Yani burada kalacağım.

Başını öne eğip, Ra'nın yüzüne bakmadan açıkladı:

— Beni orada bekleyen kimse yok! Belki burada istediğim

hayatı bulabilirim.

— Sen sadece çok yalnızsın, burada kalmak buna çözüm getirecek mi?

— Denemek istiyorum. Yapamazsam, nasıl olsa artık dönüş yolunu biliyorum.

— Seni tanıdığım günden beri her yeniliğe kurtuluş umuduyla sarılırsın. Ne diyebilirim ki?.. İyi şanslar Te!

Kucaklaştılar. Ra kapıyı açtı ve dönüp Te'ye son bir kez baktı, gözleri yaşlı.

Sahara ve Roveyda birlikte çay içerlerken pencereden dışarıyı seyreden Peppi, bir polis arabasının geldiğini görünce kapıyı açtı. Arabadan bir polis eşliğinde Pia çıktı.

— Pia'yı getirdiler!

Sahara da yerinden kalkıp kapıya geldi. Kapının önüne geldiklerinde Pia yere bakarak özür dilemeye çalıştı.

— Sana bunu yapmamalıydım Peppi!

Peppi, gözlerini başka bir yere çevirdi ve cevap vermedi.

— Komiser Bayan Pia'yı buraya getirmemizi istedi. Biz de evin önünde kalıp sizleri korumaya alacağız.

Plastik bir torbayı Peppi'ye uzattı.

— Tabancanız efendim, kullanılmamış!

— Anlıyorum. Teşekkürler.

Telefon sesinin duyulması üzerine Peppi içeri girdi, Pia ve Sahara da onu izledi.

— Komiser, nasılsınız? Evet, şimdi geldi.

Bir süre dinledikten sonra telefonu Sahara'ya verdi.

— Trafiği yine karıştırdığım için üzgünüm komiser!

Gülerek dinledi.

— Yanlış kişiyi kurtarmışım ama, yine de biri kurtarılmış oldu.

Ciddileşti.

— Gri bir araba, oldukça köhne. Sanırım o tuhaf şekilli Fransız arabalarından... Göremedim ama kötü bindirdiğimi hatırlıyorum... Hoşça kalın!

Telefonu kapattı.

— Wahab'ın arabasını sordu. Evet, nasılsın Pia? O tabancayı kullanmaman iyi oldu, yoksa şimdi burada olmazdın.

— Ho'yu başkası öldürdü, siyahlar giymiş bir adam.

Roveyda alçak sesle konuştu:

— Şaşırmadım! Şimdi sıra Wahab'da.

Diğerleri hayretle ona baktılar.

— Zamanı gelince açıklayacağım.

Ra evinin önünde taksiden indi, şoföre beklemesi için işaret edip etrafına bakındı, sonra içeri girdi.

— Anne!!!

Minki annesine sımsıkı sarıldı, bir süre öyle kaldılar. Bir süre sonra onu kollarından tutarak süzdü ve gülmeye başladı.

— Bu ne tuhaf elbise!

— Sonra anlatırım! Şimdi git ve beni getiren taksiye parasını öde!

Minki döndüğünde dikkatle annesini inceledi.

— Hiç de kötü görünmüyorsun! Tatilden dönmüş gibisin.

— Tabii!

Gülerek açıkladı:

— Karnavalдан geliyorum.

— Karnavaldan mı?.. Anne sen iyi misin?

— Ne dediğimi çok iyi biliyorum. Ama bana öyle tuhaf tuhaf bakmakta haklısın... Hikâyem o kadar karışık ki olayları sıraya koyabilmem için kendimi biraz toparlamam gerek. Önce bir duş yapabilir miyim?

— Hemen komiser Halem'i arayayım!

— O da kim?

— Senin kaçırılmanı izleyen polis müfettişi.

— Ne işe yaradı ki? Beni Lui kurtardı.

— Öyle deme, her gün aradı ve bilgi verdi. Ayrıca, senin yokluğunda neler olduğunu bilmiyorsun.

Bir an durakladı.

— Plakçı dükkânının önünden Lui'yle kaçan sen miydin?

- Tabii bendim! Başka kim olabilirdi ki?
— Mısırlı bir kadın.
— Anlıyorum. Zaten ben de oraya o kadın olarak gönderilmiştim. Tuhaf bir ismi var.
— Anlamadım!
— Onu da sonra açıklarım, şimdi duşa gidiyorum. Sen komiserini ara!

Quqia Eski Kent'te yürüyerek Te'nin arabasının önüne geldi ve etrafa bakınmaya başladı, bir şey arıyorsa. O sırada, nereden çıktığı belli olmayan bir adam yanına yaklaştı ve polis kimliğini gösterdi.

- Bu arabanın sahibinin nerede olduğunu söyler misiniz?
Çok şaşırın Quqia bocaladı.
— Bi-bilmiyorum!
— Onunla birlikte dolaştınız, sonra bir çömlekçi dükkânına girip kayboldunuz. Çömlekçiyi sorguladık ama konuşmadı. Az önce sizi oradan çıkarken gördüm.
— Arkadaşım Te, daha doğrusu komşum, tuvalet arıyordu. Sonra geri dönmedi, ben de merak ettim. Onun için arabasının yanına geldim, bekliyordum.

- Hikâyeniz inandırıcı değil bayan. Kimliğiniz!
Quqia pasaportunu çıkardı.
— Quqia Davis. Amerikan vatandaşı... Burada ne yapıyorsunuz?

- Mafiamia adlı bir kulüpte çalışıyorum, şarkıcıyım.
— Çalışma belgeniz?
Quqia çantasından bir kâğıt çıkararak polise uzattı, canının çok sıkıldığı belli. Polis pasaportu ve belgeyi geri verdi.

- Sizinle tekrar temas kuracağız. İyi akşamlar!
Quqia başıyla selamladı. Düşünceli bir yüzle bir süre polisin arkasından baktıktan sonra yürümeye başladı.

Kapı çalındı. Minki gözetleme deliğinden baktıktan sonra açtı, Halem göründü.

— Minki, çok sevindiğimi söylememe gerek yok!

— Hâlâ inanamıyorum komiser. Annem içeride giyiniyor, birazdan burada olur.

Aynı anda Ra, üzerinde rahat bir ev elbisesiyle salona girdi.

— Evinize hoş geldiniz Bayan Ra! Neler yaşadığınızı bilmiyorum ama, herhalde sizin için kolay olmamıştır.

— Hepsi geçmişte kaldı komiser...

— Halem!

— Komiser Halem, sanırım sizinle kısa bir karşılaşmamız oldu. Plakçı dükkânının önünde.

— Oradaki kadın siz miydiniz?

— Evet bendim, rolümde başarılı olmuşum anlaşılan. O Mısırlı kadın nerede? Hayatta mı?

— Evet, şu anda Peppi'nin evinde.

Ra hayretle baktı.

— Peppi'nin evinde mi? Anlaşılan, yokluğumda yeni ilişkiler kurulmuş...

Halem sözünü keserek sordu:

— Lui'nin nerede olduğunu biliyor musunuz?

— Sanırım evinde.

— Nasıl olur? Karısı kayıp olduğunu söylüyor.

— Öyle söylemesi gerekiyordu herhalde. Ben de Te'ye bile söylemedim.

— Te'yi ne zaman gördünüz?

Soruyu hiç beklemeyen Ra, önce beceriksizce kıvırtmaya çalıştı.

— Minki'ye demek istemiştım... Hâlâ kendime gelemedim de!

Sonra telaşla konuyu değiştirmeye çalıştı.

— Lui katı görünüşünün ardında yumuşak ve sıcak bir insandır. Kendisini ve haklarını da korumasını bilemez. Ayrılırken ona, benden haber alıncaya kadar evinde saklanmasını söylemiştim. Saklanabileceği tek yer orasıydı.

— Neden onu aramadınız?

— Aramaya fırsat olmadan siz geldiniz... Hemen ararım!

Defterden numarayı bulup tuşlara bastı.

— Eva, ben Ra! Evet, evet güvenlikteyim. Lui'yle konuşabilir miyim?

Bir süre bekledikten sonra sevinçle haykırdı.

— Lui!!! Sesini tekrar duymak ne iyi!

Gözlerinden yine yaşlar inmeye başlayınca bir süre konuşmasını sürdüremedi, sonra Minki'nin uzattığı mendille burnunu silip devam etti:

— Dinle! Seni görmeyeli olanları sonra anlatırım. Evimdeyim, az önce geldim. Yanımda Minki ve komiser Halem var... Sanırım polisten bizi Ho'ya karşı korumalarını isteyebiliriz...

Halem'in el işaretini görünce durdu.

— Bayan Ra, Ho birkaç saat önce öldürüldü.

— Ne dediniz? Öldürüldü mü?

Telefona döndü:

— Duydun mu Lui? Öldürülmüş!

Halem'in tekrar işaret ettiğini gördü.

— Sanırım komiser seninle konuşmak istiyor.

— Bay Lui, adım Halem! Plakçı dükkânının önünde siyahlı adama ateş eden polis... O sırada ben Taos'u korumaya çalışıyordum. Sizlerin de yardıma ihtiyacı olduğunu bilemezdim. Ama akıllıca bir iş yaptınız, yani kendi evinizde saklanmakla. Doğrusu kimsenin aklına gelmedi... Sizin bilmediğiniz pek çok olay oldu Bay Lui! Şimdi beni dinleyin! Tehlike henüz geçmiş değil. Siyahlı adam hâlâ ortalıkta ve oldukça tehlikeli biri. Birazdan evinize bir polis arabası gelecek, onunla Peppi'nin evine gideceksiniz. Olayla ilgili diğer kişiler de orada ve ev koruma altında. Ben de Bayan Ra'yı oraya götüreceğim... Adresinizi Bayan Ra'dan alırım. Hoşça kalın!

Sonra Minki'ye döndü:

— Konuştuklarımızı duydun! Seni bir süre daha annenden ayıracağız, Wahab denen o adam bulununcaya kadar.

Elindeki telefon sinyal verince kulağına götürdü ve anlatılanları dinlerken yaşadığı sıkıntı yüzüne yansdı.

— Ben kadınla gece kulüpte konuşurum.

Telefonu kapattıktan sonra Ra'ya döndü:

— Sizin film ekibini izlemek baş döndürücü! Biri ortaya çıkarken diğeri kayboluyor. Bu defa da Te kayıp.

Ra neredeyse açıklamak üzereyken birden kendini tuttu ve gülümsedi.

— Te'yi merak etmeyin komiser, eminim ortaya çıkar.

Halem kuşkulandı.

— Bildiğiniz bir şey mi var?

— Tabii ki hayır! Ben zaten şehre yeni döndüm.

Halem'in bakışını görünce yine toparlamaya çalıştı.

— Yani evime yeni döndüm ve kimseden haberim yok. Ama Te'yi iyi tanırım, karabatak gibi dalar çıkar.

— Durum bana o kadar basit görünmüyor Bayan Ra!

— Lütfen Ra deyin!

Halem gülümsedi.

— Çıkalım mı?

Taos'un arabası meydanlığa girerken kamptakiler ona doğru koştular. Taos ve Albrigetta onlarla biraz konuştuktan sonra kendilerini beklemekte olan Luka'ya doğru yürüdüler.

— Birlikte geleceğinizi biliyordum, az önce Nana fal açıp söyledi.

Sonra Albrigetta'ya döndü:

— Hepimiz çok üzüldük... Onu bulabildiler mi?

Albrigetta üzgün bir yüzle olumsuzluğu ifade eden bir hareket yaptı.

— Yaşamakta zorlanıyordu Luka. Çok şaşırmadım... Yine de böyle bir sonu kabul etmek kolay değil. Üstelik o kadar zamansız. Yirmi altı yaşındaydı.

Gülümsemeye çalışarak konuyu değiştirdi.

— Sizleri özledim, nasılsınız?

Val Valos ile Tea'nın yaklaştığını gören Taos, Albrigetta'yı elinden tutarak onlara doğru yürüdü.

— Size arkadaşımı tanıştırmak istiyorum. Adı Albrigetta! Yani herkes onu bu isimle tanıyor... Tea. Val Valos.

— Sizleri ismen tanıyordum. Tanıştığımıza memnun oldum.

Val Valos sıcak bir sesle karşılık verdi:

— Olanlardan ötürü üzgünüm.

Tea da katıldı:

— Ben de üzgünüm Albrigetta.

— Sizler onu son gören kişilersiniz. Ritta'da olanları duydum. Yine de inanmanızı istediğim bir şey var. O iyi bir çocuktuk, hem de çok iyi.

Gözleri doldu.

— Uyuşturucu ve onu buna bağımlı hale getirenler, Rik'i yıkan bunlar oldu.

Sonra yine kendini toparladı.

— Burası hoş bir yer, değil mi?

Tea, kızıdan hoşlandığını belli eden bir ifadeyle konuştu:

— Sizi burada çok sevdikleri anlaşıyor.

— Ben de onları.

Tea, Val Valos'a döndü:

— Apollo buraya bir türlü alışamadı.

— Farkındayım ve biraz da şaşırdım.

— Onlar bizden daha önyargılı oluyorlar. Havana, bir çingene kampından aradığımı duyunca kaçırılmış olduğumu zannetti. Kendi isteğimle burada olduğuma, ancak Apollo'nun viyolonseli mi almaya geleceğini duyunca inandı. Döndüğümde herhalde bana vebalıymışım gibi davranır.

Albrigetta'ya döndü:

— Apollo Val Valos'un şoförü, Havana da benim yardımcım. Gülümseedi.

— Adın çok hoş Albrigetta!

— Yadırganan bir isim, kendimi bir defada tanıtabilmem mümkün olmuyor. Yanlış duyduklarını sanıp tekrar soruyorlar. Alıştım!

Kapının çalınmasıyla Peppi kalktı ve açtı.

— Aman tanrım! Sahara koş, bak kim geldi!

Ra'yı kucaklarken arkasından gelen Halem'i gördü.

— Komiser, bana çok güzel bir armağan getirdiniz!

— O kendini bize armağan etti. Benim payım yok!

Sahara ve Pia da Ra'yı kucaklarken, pencereden bir polis arabası görüldü. Bir polisle birlikte arabadan çıkan Lui gözlüklerinin ardından gülümseyerek eve doğru yürümeye başladı. Lui'nin gelişini fark eden Sahara oldu ve çığlıklarla kapıya koştu.

— Lui!!! Peppi bak!.. Neler oluyor komiser?

Herkes Lui'yle kucaklaştıktan sonra Roveyda heyecanlı bir sesle konuştu:

— Beni kurtarmak isterken başına işler açtın Lui! Sana minnet borçluyum. Kaçacağımı sana bildirmediğim için beni affet, ama mümkün değildi.

— Bunlar hiç önemli değil, seni hayatta bulmuş olmam bana yetti. Sonra bana nasıl kaçtığını anlatırsın.

Konuşmalarının merakla izlendiğini fark eden Lui açıklama yapma gereğini duydu.

— Konuştuklarımızın gerisindeki hikâyeyi tabii ki size de anlatacağız.

Sahara birden isyan etti.

— Herkes açıklamasını erteliyor, olanları anında anlatan kimse yok, benden başka!

Gülüşmeler sürerken, Ra ilgiyle Roveyda'yı incelemekteydi.

— Demek sizsiniz! Bana benzemiyorsunuz.

— Ben de sizi inceliyordum. Benzeşmiyoruz ama, yine de karıştıranlar olmuş. Bunda oyunculuk gücünüzün payı olmalı.

Roveyda'nın son cümlesi Ra'nın çok hoşuna gitti. O arada Peppi komisere sordu:

— Wahab ne oldu?

— Çocukları peşine saldım, çok geçmeden bulurlar. Bir şey daha var, can sıkıcı bir şey. Te kayıp!

Ra dışında herkes meraklandı, Pia ağlamaya başladı.

— Eski Kent'te arabasını bırakmış ve dönmemiş. Nerede arayabileceğimizi bilmiyorum.

Ra atıldı:

— Size daha önce de söyledim komiser, Te'yi iyi tanırım.

Çok geçmeden haber alırsınız.

— Rahatlığınızın ardındaki nedeni açıklamadıkça beni ikna etmeniz mümkün değil. Sakladığınız bir şeyler olduğunun farkındayım, ama açıklamanız için ısrar etmeyeceğim... Yani şimdilik!

Ra gülümsedi.

— İsrar etmeyin ve bekleyin.

Halem telefona doğru gitti.

— Kamptakilere bilgi versem iyi olur!

Kamptakiler sessiz oturlurken, Apollo elinde telefonla Val Valosa yaklaştı.

— Komiser Halem telefonda, sizinle görüşmek istiyor.

Val Valos elinde telefonla uzaklaştı ve uzunca bir süre konuşuktan sonra merakla bekleyen kalabalığa döndü:

— Önemli bir haber! Peppi'nin evindekilere Ra ve Lui de katılmış, hepsi polis korumasındalarmış. Ra ve Lui'nin nasıl bulunduklarını anlatamadı, vakti yokmuş.

Sevinç sesleri arasında Val Valos devam etti:

— Ho öldürülmüş, siyahlı adamın yaptığı sanılıyor. Polis şimdi onun peşindeymiş... Can sıkıcı haberi sona sakladım, Te'yle ilgili... Kayıpmış ve bulunamıyormuş.

Tea'nın yüzü gölgelendi, ardından kendini tutamayıp ağlamaya başladı.

— Te!.. Nasıl olur?.. O kendisini korumasını hiç bilmez.

— Bir dakika Tea, sözümü henüz bitirmedim. Komiserin söylediğine göre birileri Te'nin nerede olduğunu biliyor, ama açıklamaktan kaçınıyorlarmış. Komiser, onların konuşmalarından, Te'nin bir süre sonra ortaya çıkacağı izlenimini edinmiş.

Son söylenenlerin ardından Tea biraz sakinleşir gibi oldu, Taos merakla sordu:

— Te'nin nerede olduğunu bilenler kim?

— Sordum, ama cevap alamadım.

Bir an durduktan sonra devam etti:

— Bir şey daha var. Komiser olayla ilgili herkesi bir araya getirerek, yaşananların bütününe ortaya koymayı tasarlıyor. Bu-

nun için Peppi'nin evinde toplanılmasını isteyecek, zamanını bize daha sonra haber verecek.

Tea birden atıldı.

— Ben burada toplanılmasını öneriyorum.

Val Valos gülmeye başladı.

— Ben bu öneriyi yaptım bile. Ancak, komiser buraya hiç gelmediği için söylediklerimi çok yadırgadı, üstelik benimle dalga geçti.

Taos muzip bir ifadeyle sordu:

— Ne dedi?

— Bakıyorum siz de gösteri dünyasının havasına girmişsiniz dedi... Ayrıca tabii böyle bir şey için Luka'nın iznini de almamız gerekir.

Luka kahkahayı bastı.

— Ara sıra tekrarlayacağınıza söz vererseniz tabii izin veririm.

Tea birden ayağa kalktı.

— Komiserle ben konuşmak istiyorum. Telefonum nerede?

Kuşkuyla etrafına bakınarak arabasını sürmekte olan Wahab, ana cadde kavşağına geldiği zaman sağa döndü. Caddede bir süre yol aldıktan sonra, ileride beklemekte olan bir polis arabası görünce geri dönmek istedi. Akan trafiğin buna izin vermeyeceğini anlayınca paniğe kapılarak polislerin önünden hızla geçmeye kalkınca polis arabasında oturan polislerin ilgisini çekmiş oldu.

— Bu o! Çabuk gazla!

Polis arabası hareket ederek Wahab'ın peşine düştü. Bu arada Wahab'ı ilk fark eden polis diğer ekiplere pozisyonlarını bildirmeye başladı. Direksiyondaki polis hâlâ ikna olmamıştı.

— O olduğundan emin misin?

— Evet! Verilen tarife kesinlikle uyuyor, arabanın sağ tarafı göçmüş... Zaten önümüzden kaçarcasına geçti.

Wahab, kırmızı ışıklara aldırmaksızın, önüne çıkan her kavşakta sağa dönerek polislerden kurtulmaya çalıştı. Birkaç kez diğer arabalara vurarak duraksadıysa da kaçış ve kovalamaca sür-

dü, bir kavşakta bir başka polis arabası yan sokaktan çıkarak yolunu kesmek istediye de başaramadı. Bir üçüncüsü karşı yönden görününce Wahab ani bir sol dönüş yaparak saptı, polis arabaları da ardından. Wahab, iki blok ötedeki "Dikkat Tehlike!" yazısını ve yolu kapatan barikatları çok geç fark etti. Kaçabileceği yer kalmadığı için arabayı hızla barikatlara doğru sürdü ve onları yıkarak geçti. Barikatın ardındaki greyderden kurtulmaya çalıştıysa da başaramadı ve gürültüyle çarptı. Araba anında alev aldı ve yanmaya başladı. Barikatlara ulaşan polisler yanan arabaya doğru koşular.

Alevlerin sıcaklığı yaklaşımlarına izin vermedi.

KAMP ateşinin göldeki yansımaları, çevredeki tepelerin morumsu siyah siluetleri, şehirden getirilen meşalelerin ışığıyla yer yer aydınlanmış çadırları, atları ve arabalarıyla kampın bu akşamı, seyredilmeye doyum olmaz bir tablo. Meydanlığa kurulan sofranın hazırlıklarını yapmakta olan birkaç görevlinin dışında, görünürde kimseler yok, etraf sessiz. Bir süre sonra bir araba yavaşça kamp meydanına girdi, o da sessizce. Peppi, Sahara ve Tea'nın gönderdiği siyah elbiseyi giymiş olan Pia arabadan çıkıp durdular ve bir süre kampı seyrettiler, konuşmaksızın. Sonra siyah Jaguar göründü, Val Valos ve Maharaşi incilerini takmış olan Tea arabadan inip meydana doğru yürüdüler. Aynı anda çadırların arasından çıkıveren Luka ve Nana sevinç sesleri çıkararak gelenlere doğru koşmaya başlayınca süregelen sessizlik sona erdi, daha önce tanışmayanlar tanıştı. Apollo hâlâ şaşkın, bakınıp durdu.

Art arda gelen iki araba daha göründü. Öndekinden Halem, arkadakinden Taos ve Albrigetta indiler. Taos, Albrigetta'yı tanımayanlara tanıtırken, öndeki arabanın diğer kapısından Roveyda indi. Tepeye toplanmış saçları, kulaklarında büyük küpeleri ve uzun etekli şifon elbisesiyle göz alıcı bir abide. Tea, etkilendiği belli, sordu:

— Kim bu kadın? Komiserin karısı mı?

Herkes Roveyda'yı izlemekte olduğundan sorusu cevapsız kaldı. Roveyda yaklaştı, önceden gelenleri başıyla selamladıktan sonra, daha önce karşılaşmadığı üç kişiye ayrı ayrı baktı.

— Sizler Tea, Albrigetta ve Val Valos olmalısınız... Ben Roveyda!

Albrigetta'ya döndü:

— Rik'e çok üzüldüm.

Sonra çingenelere doğru yürüdü ve onları teker teker kucakladı.

— Aranıza dönebildiğim için mutluyum!

Sonra gülerek kıyafetini ve küpelerini gösterdi.

— Bakın Sahara beni ne hale getirdi!

Sonunda Lui ve Ra'yı taşıyan araba görüldü ve sevinç gösterileriyle karşılandılar. O sırada, Halem çingenelerin getirdiği çanı çalarak herkesi susturdu.

— Lütfen beni dinleyin! Zamanım sınırlı, çünkü görevim sürmekte.

Etrafa bakındı ve ateşin yandığı köşeyi gösterdi.

— Oraya gidelim ve bu hikâyeyi toparlamaya çalışalım!

Şehirden getirilmiş olan portatif koltukları alıp yarım daire şeklinde yerleştirerek otururlarken Halem, Tea'ya takıldı.

— Farkındasınız herhalde, Detektif Poirot'nun yöntemini izliyorum, gönderdiğiniz kitaplardan öğrendim.

Sonra ciddi bir yüzle diğerlerine döndü:

— Önce kim konuşmak istiyor?

Süren sessizlik sırasında Roveyda grubu gözleriyle taradı.

— Sanırım yaşadığınız olayların başlangıç noktasındaki kişi benim.

Bir süre durduktan sonra devam etti:

— Hayat hikâyemle başlamam gerekiyor. 1901 yılında İskenderiye'de dünyaya geldim...

Kalabalıktan itiraz sesleri gelince, Roveyda otoriter bir sesle müdahale etti:

— Şu anda, hangi yılda olduğundan habersiz ve ipe sapa gelmez laflar etmeye hazırlanan biri konuşmuyor.

Birden herkes sustu.

— Babam Suriyeli bir esnaf, annem artık göçebe olmayan Romanlardandı. Güzel bir kadındı, ben babama benzerim... Mut-

lu bir çocukluk geçirdim. Sesim güzel olduğu için küçük yaşlarımdan beri aile toplantılarında ve düğünlerde şarkı söyledim. Sonraki yıllarda tanınmış bir şarkıcı oldum, radyoda da söylüyordum. O zamanlar radyoda konser vermek önemliydi. Yalnız Mısır'da değil, dünyanın her yerinde.

Bir süre düşündü.

— İlk aşkım sonradan kocam oldu. Adı Abbas'tı. İskenderiye'de...

Bir an Tea'ya döndü:

— Sizin havuza düştüğünüz o evde yıllarca yaşadık.

Herkesin yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi, ama kimseden ses çıkmadı.

— Abbas benim rehberim de oldu. Müzik dersleri almamı, iki yabancı dil öğrenmemi sağladı. Biri, sizin diliniz... Ülkesini çok seven biriydi. 1947 yılında Nil vadisinde kazı yapan arkeologlarla tanışmıştı. Grup başkanlarından biri, İngiliz vatandaşı bir Çinliydi. Tahmin edebileceğiniz gibi adı Ho idi. Kazıda, firavun Ahmose'nin kardeşi Kamose'ye ait olduğu sanılan bir mezarda değerli bir hazine bulunmuştu. Ho aslında iyi biriydi...

Pia irkildi, bunu fark eden Roveyda ona açıklamaya çalıştı.

— Genç kızlara olan düşkünlüğünü, onları bazen istismar ettiğini biliyorum. Bu onun zayıf yönlerinden yalnızca biriydi. İyi bir egiptologdu, ama güçsüz bir insandı. Azınlık olarak yaşayan insanlarda zaman zaman görülebilen bir tutkusu vardı. Fark edilmek!.. Adının duyulmasını çok istiyordu.

Albrigetta, Roveyda'nın konuşmasını keserek sordu:

— Egiptolog nedir?

— Mısır tarihi uzmanı.

Bir süre durakladı ve düşüncelerini toparlamaya çalıştı.

— Bir gece Abbas arkadaşlarıyla çıkmıştı. Yatağa girdikten biraz sonra Ho'yla birlikte geldiklerini duydum. Kalkıp onlara katılmaya hazırlanırken, konuşmaların sertleştiğini fark edip dinlemeye başladım. Abbas onu hırsızlıkla suçluyordu. Ho pek konuşmadı ve bir süre sonra çıkıp gitti.

Kamptaki gençlerden birine seslendi:

— Bana bir bardak su getirir misin?

Yine bir süre sustuktan sonra devam etti:

— 1947'de İngiliz egemenliğinden yeni kurtulmuştuk, daha doğrusu tam kurtulamamıştık. Mısır henüz yörüngesine oturamıştı ve yabancılar hâlâ diledikleri gibi davranabiliyorlardı. Abbas bu konuda çok duyarlıydı, ben de öyleydim. Bana, Ho'nun Kamose hazinesini ülke dışına kaçırmaya çalıştığını, buna engel olmak için elinden geleni yapacağını anlattı. Korktum, dinlemeyeceğini bildiğim halde bu işlere karışmamasını istedim. Konu tekrar hiç açılmadı.

Getirilen suyu içti.

— Birkaç ay sonra Abbas bir süre için Kahire'ye gitmemi istedi. Evi onarımdan geçireceğini söyledi. Anlam veremedim, bana göre evin onarıma ihtiyacı yoktu. Ama Kahire'ye gitme düşüncesi çekici geldi. Uzun zamandır görmediğim arkadaşlarımı arayabilir, müzik çevrelerinde dolaşabilirdim. Kahire'den döndükten sonra bir gün kapı çalındı. Kapının önündeki telaşı fark edip açtığımda, arkadaşlarının Abbas'ı kucaklayarak getirmiş olduklarını gördüm. Kahvede otururken birden fenalaşmış, yatağa yatırdık. O arada doktor geldi ve bana durumunun iyi olmadığını söyledi, bazı ilaçlar verdi. Gece başında beklerken bir ara gözlerini açtı.

"Abbas ve Roveyda'nın yatak odası, Abbas yatakta gözleri kapalı yatıyor. Roveyda, yatağın baş ucunda, bir iskemlede oturmakta, üzgün. Abbas bir ara gözlerini araladı ve cılız bir sesle Roveyda'ya seslendi. Duyuramayınca tekrar seslendi. Roveyda şefkatle gülümseyerek ona doğru eğildi.

— Çalışma odama gir ve kapının karşısına gelen dolaptaki kitaplardan kırmızı ciltli olanını bana getir!..

Roveyda'nın itiraz etmeye hazırlandığını fark edince kesin konuştu:

— Hemen şimdi!

Roveyda biraz sonra odaya döndü ve elinde tuttuğu kırmızı kitabı Abbas'a uzattı.

— Vermene gerek yok! Sana onun hikâyesini anlatmak istiyο-

rum. Çünkü anlatmam gerek!

Bir süre duraklayarak güç kazanmaya çalıştı.

— Yaşlı bir bilge var, sahile yakın bir yerde küçük dükkânı olan. Zaman zaman onunla sohbet etmek hoşuma gider. Birkaç hafta önce yine ziyarete gittiğimde, dükkândaki küçük sehpanın üzerinde bu kitabı gördüm.

Yaşlı adam ve Abbas baharatçı dükkânında oturmuş kahve içiyorlar. Konuşmaları sırasında bir ara Abbas, sehpanın üzerinde duran kırmızı kitabı fark ederek sordu:

— O kitabı mı okumaktasınız üstadım?

Yaşlı adam kitaba baktı.

— Bir firavun hazinesiyle ilgili bir hikâyeyi anlattığı söyleniyor. Ama lanetli bir kitap olduğu için okuyamadım. Denildiğine göre, bugüne kadar kitabı okuyan herkes, kitabı okuduktan kısa bir süre sonra beklenmedik nedenlerle ölmüş. Biri yanlışlıkla okuyuverir diye yok etmeyi düşünüyorum. Bu nedenle oraya koymuştum.

— Siz de bu kitabın lanetli olduğuna inanıyor musunuz?

— Sana belki saçma gelebilir. Ama geçmişte yaşadığım bazı olaylar, kitapla ilgili söylentileri ciddiye almama neden oldu.

— Ne gibi olaylar?

— Bunları şu anda konuşmak istemiyorum. Belki başka bir gün anlatırım.

— O kitabı gözden çıkardığınıza göre, bana verebilir misiniz?

— Hayır! Böyle bir sorumluluğu taşıyamam. Kendine hâkim olamayıp okuyabilirsin. Bunun sonucu başına bir şey gelirse kendimi asla affetmem.

— Okumayacağıma söz versem?

— Okumayacaksan neden istiyorsun?

— Ben de bilmiyorum. Belki gizeme olan tutkum!

— Bir kitabı yakmak ya da denize atmak bana ters geliyor. Bu nedenle günlerdir o sehpanın üzerinde duruyor.

Bir süre Abbas'ı inceledi.

— Okumayacağına söz veriyor musun?

Abbas gülümseyerek başını salladı.

— Söz veriyorum!

Konuşmaktan yorulmuş görünen Abbas, Roveyda'ya bakarak gülümsedi.

— Neden daha önce değil de bu sabah bilmiyorum. Karşı koymadığım bir merakla kitabı karıştırdım.

Nefes darlığı konuşmasını bir süre engelledi, sonra devam etti:

— Kitapta konu edilen hazinenin Kamose'yle ilgili olduğunu anlayınca biraz okudum. Okudukça şaşırdım, sonunda dayanamayıp tümünü okudum.

— Sabahleyin balkonda bir kitaba dalıp gittiğini fark etmiştim.

— Hayatımın son saatlerinde olduğumu biliyorum.

Roveyda itiraz etmek üzereyken fırsat vermedi.

— Hayır! Bunu sen de kabul etmeye çalışsan iyi olur. Sana rahatça veda edebilmek istiyorum... Şimdi bana söz ver! Ben gittikten sonra bu kitabı derhal yok etmeni istiyorum. Tek bir sayfasını bile karıştırmadan!

Roveyda başını salladı, Abbas bununla yetinmedi.

— Söz verdiğini duymak istiyorum.

Roveyda ağlamaya başladı.

— Söz veriyorum Abbas!

Abbas, yaklaşması için işaret etti. Roveyda gözyaşlarını sileerek eğildi ve dinledi.

— Kamose hazinesi bu evde saklı! Çalışma masamın karşısındaki duvardaki bölmenin içinde. Evde onarım yapma bahanesiyle seni Kahire'ye gönderdiğimde, pencereyi iptal ettirip hazineni oraya sakladım. Hatırlarsan, pencereyi neden ördürdüğümü bir türlü anlayamamıştın. Gazeteler hazinenin Mısır dışına kaçırıldığını yazdılar. Aslında, kazıya katılan iki Mısırlının yardımıyla ben kaçırdım ve oraya sakladım.

— Bunu nasıl yapabildin?

— Zor olmadı!.. O hazine buraya, Mısır'a ait. Onun için beni dikkatle dinle! Ülkemizde yabancı egemenliği artık sona erdi, ama biraz daha bekle! Gelişmeleri izle ve uygun olduğuna inandığın bir zamanda Kahire Müzesi'ne git! Orada, genç ve aydın biri var. Adı İbrahim Halid! Onu bul ve sana söylediklerimi kendisine anlat. Gelip hazineyi duvardan çıkartsınlar. Şimdi bu ismi bana tekrarlamamı istiyorum.

— İbrahim Halid.

— Tamam!

Durup nefes almaya çalıştı.

— Roveyda seni çok sevdim. Bunu biliyorsun, değil mi?

Roveyda başıyla evet işareti yaparken, gözyaşlarını silmeye çalıştı. Tekrar Abbas'a baktığında, onun hayata veda etmiş olduğunu anladı. Üzerine kapanıp hıçkırarak öylece kaldı."

Kocasının ölümünü anlatırken olayı yeniden yaşayan Roveyda, yüzündeki yaşları silerken gülümsemeye çalıştı.

— Bu kadar duyulanacağımı beklemiyordum... Ben de onu çok sevmiştim.

Bir süre konuşamadı, herkesin sessiz beklediğini görünce devam etti:

— Abbas'ın ölümünden birkaç ay sonra Ho çıkageldi. Başsağılığına gelmiş izlenimi vermeye çalışıyordu. Konuşma sırasında vaktiyle Abbas'a verdiği bir kitaba o sıralarda ihtiyacı olduğunu söyledi. Kırmızı kitabı kolay bulunamayacak bir yere saklamış olduğum için, ona inanmış görünerek, çalışma odasına gidip bakmasını söyledim. Tabii bulamadı. Sonra bana, evin bir başka yerinde kırmızı bir kitap görüp görmediğimi sordu. Cevabıma inanmadığını hissettim. Veda edip gitti.

Halem merakla sordu:

— Kırmızı kitabın varlığını nereden öğrenmiş?

— Bilmiyorum. Ama kitabın içeriğinden haberdar olduğu belliydi.

Yine durakladı ve devam etti:

— Ho gittikten sonra, içimde giderek artan meraka yenik

düştüm ve Abbas'a verdiğim sözü bozdum. Ertesi gün, kitabı saklamış olduğum yerden çıkarıp bir solukta okudum ve çok şaşırdım.

Taos araya girip sordu:

— Neden kitabı her okuyan çok şaşıırıyordu?

— Çünkü kitapta, hazinenin evin duvarına gömülmüş olduğu ve Ho'nun bir gün önceki ziyareti bile yazılıydı. Kitabı okuduğum andan itibaren hazinenin akıbetinin değişeceğini henüz bilmiyordum. Yani kitabın içeriğinin de değişeceğini!

Val Valos'un kafası karışmıştı.

— Anlamadım!

— Gerisini dinledikçe anlayacaksınız! O akşam Abbas'ın bir akrabasının düğünü vardı ve benim şarkı söylememi istemişlerdi. Kocamı kaybedeli uzunca bir zaman olduğu için kabul etmiştim. Oraya gitmek üzere hazırlanmaya başladım. Fakat, o sabah kitabı okumuş olduğum için korku içimi kemiriyordu, düğüne giderken sahilden geçip onu denize atmaya karar verdim. Bir an önce ondan kurtulmak istiyordum. O günlerde Mısırlı kadınlar dudak boyası kullanmazlardı. Şimdilerde nasıldır, bilmiyorum. Ben de yalnız kalabalık karşısında şarkı söylediğim zaman kullanırdım. O akşam şarkı söyleyeceğim için dudaklarımı boyamaya çalıştığım da ellerimin titrediğini fark ettim.

"Roveyda kombinezonunun üzerine yakası işlemeli beyaz elbisesini geçirdi ve boy aynasının karşısına geçip bedenine iyice yerleştirdi. Sonra, masanın üzerinden dudak boyasını aldı, eliyle ayarladıktan sonra dudaklarını boyamaya başladı. Ancak, eli titrediği için boyayı yer yer kaydırıyor ve taşan yerleri mendiliyle silmek zorunda kalıyordu. Dudaklarının boyanması bitince, masanın üzerindeki küçük para çantasını aldı, anahtarlarla birlikte elbisesinin geniş cebine yerleştirdi, ardından da bileziğini sol koluna geçirdi. Odadan çıkmak üzereyken birden döndü ve yastığın içinde saklı olan kırmızı kitabı aldı. Alt kata indi ve hızlı adımlarla kapıya doğru yürüdü.

Bahçe kapısını açıp dışarı adımını attığı anda karşısında si-

*yahlar giymiş birini gören Roveyda, adamın görünüşünden ür-
küp bahçeye dönmek istedi. Ancak, buna fırsat bulamadan, adam
birden üzerine saldırdı ve kırmızı kitabı çekiştirerek elinden al-
maya çalıştı. Roveyda inatla direnince bir boğuşma başladı ve
sonunda, adam belinden çıkardığı bıçağı Roveyda'ya rasgele
saplamaya başladı. Beyaz elbisenin üzerindeki kırmızı lekeler gi-
derek büyürken, adam kitabı çekerek aldı. Cildin bir yüzü yırtıla-
rak, o sırada yere yığılan Roveyda'nın elinde kaldı."*

Roveyda kendisini dinleyenlerin yüzlerini bir süre inceledi,
kimse konuşmayınca devam etti:

— Kendime geldiğimde yine mavi bahçe kapısının önündey-
dim, ayakta! Üzerimde aynı elbise, lekesiz! Dudaklarım yine bo-
yalı ve elimde kırmızı kitapla. Fark ettiğim ilk şey, bahçe kapısı-
nın boyasının solmuş ve yer yer dökülmüş olduğuydu. Kapıyı
açıp bahçeye girdim. Ağaçlar yine oradaydı, ama o kadar özenle
baktığım çiçeklerimin yerinde yabancı otlar üremiştii. Ev, yıllardır
terk edilmiş gibi harap ve bakımsızdı. Panjurların çoğu çürümüş-
tü.

Bir süre eve girmeye cesaret edemedim. Sonra cebimden
anahtarları çıkarıp kapıyı açtım. İçerisi havasızdı, eşyalar tozla
kaplıydı. Birden önümden bir fare geçti ve o anda kendime gele-
rek olayı hatırlamaya başladım. Tanımadığım bir adamın elim-
den kitabı almaya çalışması, bedenime saplanan bıçağın hareket
halindeki görüntüsü gözümün önüne geldi. Size tuhaf gelebilir
ama, acı duymuş olduğumu hatırlamıyorum. Yalnızca ölmekte
olduğumun farkındaydım. Sonra elimdeki kitaba baktım ve o an-
da artık içinde başka bir hikâye olduğunu anladım.

Taos sordu:

— Nasıl anladın?

— Bir önceki kitap, sonradan adının Wahab olduğunu öğren-
diğim adamda kalmıştı. Kendimi mavi kapının önünde buldu-
ğumda ise elimde cildi yırtılmamış yeni kitap vardı. Benim oku-
duğum kitapta, Abbas'ın kitabı okuduğu gün öldüğü yazılı oldu-
ğu halde, Abbas'ın okuduğu kitapta kendisinin öleceği yazılı de-

ğildi. Kitabı bitirdikten sonra, öleceğini bilmeksizin, her öğle sonrasında olduğu gibi yine işinin başına gitmişti. Benim okuduğum hikâyede de benim öleceğim yazılı değildi ve olaylar farklı geliyordu.

— Anlamaya başladım. Kitabın son şekli şu anda nerede?

— Bunu henüz açıklayamam.

Val Valos hâlâ anlamaya çalışarak sordu:

— Yani yeniden mi doğdunuz?

— Sanmıyorum. Bu şehirde geçirdiğim süre içinde, İskenderiye'deyken hiç duymadığım bazı inançlarınız olduğunu öğrendim. Zaman tüneli, geçmişteki hayatlar ve yeniden doğuş gibi düşünceler duydum. Sonuncusunun bir başka ismi de var!

Tea açıkladı:

— Reenkamasyon!

— Evet, onu demek istemiştım. Bunları inceledim ve durumunun hiçbirisiyle açıklanamayacağına karar verdim.

Val Valos tekrar sordu:

— Neden?

— Televizyonda zaman tüneliyle ilgili bir film gördüm. Orada, ölümler değil, yaşamakta olan insanlar, geçmiş ya da gelecekteki zamanlara gidebiliyorlar. Yeniden doğuşta ise insanlar, bir başka yüzyılda yeniden hayat kazanıyorlar. Öldürüldükten hemen sonra kendilerini öldürüldükleri yerde bulmuyorlar. Üstelik, üzerlerinde aynı elbiseyle.

Tea sordu:

— Peki siz durumunuzu açıklayabiliyor musunuz?

— Artık açıklama aramaktan vazgeçtim Tea. Açıklamaların, yaşananları değiştiremeyeceğini de anladım. Sizler bu sabah güneşin neden doğmadığını açıklayabildiniz mi?

Kimse cevap veremeyince Roveyda devam etti:

— Kitabı Wahab'a bırakmamak için neden o kadar direndiğimi anlayamadım. Belki Abbas'ın emaneti olduğu için ya da mülkiyet içgüdüğü, bilmiyorum... Nerede kalmıştım?

Bir süre düşündü.

— Evet... Evin ve bahçenin durumu bana, orayı son gördü-

ğünden bu yana hayli zaman geçmiş olduğunu düşündürdü. O sıradaki şaşkınlığıma rağmen, evin bulunduğu yerin İskenderiye'deki sokak olmadığını fark edebildim. O zaman çok korktum!.. Durumumu kavrayamamanın korkusu. Tozlu koltuklardan birine iliştim, orada öylece oturdum. Donakalmıştım. Aradan ne kadar zaman geçti bilmiyorum, birden dışarıya çıkmak istedim. Yerimden kalkıp bahçeyi geçtim ve sokağa çıktım. Ortalıkta kimse yoktu, ağır ağır yürüdüm. Korkum azaldıkça giderek evlerin güzelliğini bile fark etmeye başladım. Caddeye ulaştığımda, serüven yaşayan bir çocuk gibiydim. Binaların, otomobillerin, insanların ne kadar farklı olduğunu bir süre hayretle izledim. Beni çok şaşırtan şeylerden biri araba sayısının çokluğu oldu. Ona rağmen birbirlerine çarpıyorlardı.

Bir an Sahara'yla karşılıklı gülümsediler.

— Caddenin köşesinde durmuş bakınırken, gelecekte bir zamanda olduğumu idrak etmeye başladım ve tekrar korkuya kapıldım. Eve dönüp yine aynı koltuğa oturdum, sonra uyumuşum.

Taos ilgiyle sordu:

— İnsanları farklı buldun mu?

— Evet. İlk bakışta, kıyafetlerini ve davranışlarını. Ayrıca çok güzel insanlar gördüm. Sonraki günlerimde, çoğunda ortak bir yön olduğunu fark etmeye başladım. Görünüşleriyle, benim zamanımda olamayan bir çeşitlilik sergiledikleri halde bana, sanki hepsi birbirinin aynıymış gibi bir duygu yaşattılar.

Bir süre düşündü.

— Yadırgadığım bir şey daha oldu. Telaş!.. Herkesin acelesi var gibiydi.

Yine bir an durdu.

— Komiseri bekletmemek için hikâyeme devam etmek istiyorum. Koltukta uyurken acıkmış olduğumu hissederek uyan-dım. Kalkıp musluktan su içtim. Evde su olmasına çok sevinmiş-tim. Sonra açlığıma çare bulabilmek için yola çıktım. Çocukken İskenderiye'nin hemen dışındaki bir düzlüğe zaman zaman bir Roman topluluğu gelir, kamp kurardı. Evimizden uzak olmadığı için, annemden gizli oraya gider, çocuklarıyla oynardım. Hırsız-

lık yaparak geçinirlerdi.

Dinleyenlerin yüzlerini gözden geçirdi.

— Bundan ötürü onları yargılamanızı istemem, çünkü dürüst insanlardı. Hırsızlık yapabilmek için, görünürde saygın işler yapanlardan farklıydılar.

Val Valos kendini tutamayıp yüksek sesle güldü, Roveyda ona bakmadan devam etti:

— Hırsızlık onların işiydi, hayatı sürdürebilmek için yaptıkları bir iş. Onlardan çok şey öğrendim, tabii bazı yöntemlerini de. Öğrendiklerim, bu şehirdeki ilk günlerimde hayatta kalabilmemi sağladı. Nitekim o akşam üzeri, bir sucuk ve iki muzla eve döndüm. Çantam hâlâ cebimdeydi ve içinde her zaman iki altın sikke bulundurdum. Mısır'ın Osmanlı egemenliğinde olduğu zamandan kalma sikkeler. Birini satmayı düşündüm, ama çekindim. O gün etrafı dolaşırken hangi yılda olduğumu öğrenebilmiştim. O paralar antika sayılırdı ve başıma iş açabilirdim.

Komiser merak etti.

— Neden polisten yardım istemediniz?

— Hikâyem inandırıcı değildi. Beni tutuklayabilir ya da bir hastaneye kapatabilirlerdi. Zaten, üzerimdeki elbiseden ötürü zaman zaman insanların bana tuhaf baktıkları oluyordu. Sonraki günlerde de çaldığım yiyeceklerle geçindim. Kolumdaki bilezik epey para ederdi, ama bana Abbas'tan kalan tek anı olduğu için satmayı asla düşünmedim. Sonraki günlerde, Eski Kent'te bir antikacıyla dostluk kurmayı başardım. Zeki bir adamdı, ona niye yaklaştığımı anladı. Mısırlı olduğumu öğrenince, satacak bir şeyim olup olmadığını sordu. Konuyu hemen orada hallettik. Sikkelerden yalnızca birini sattığım halde, elime bayağı iyi para geçmişti. O gün biraz gaz alıp evde ilk sıcak yemeğimi yedim. Günler geçiyordu, şehre alışmaya başlamıştım. Ama elimdeki para azalmaya başlayınca tekrar hırsızlığa başladım. Bir gün yine o amaçla sebze pazarına gitmiştim...

"Roveyda pazarda dolaşırken, bir ara tezgâhın üzerinden alıp bakar gibi yaptığı elmayı, etraftakilere fark ettirmeden cebi-

ne atıverdi. Hiçbir şey olmamış gibi uzaklaşırken, bir an birinin kendisine baktığını hissetti. O yöne doğru bakınca, gözlüklerinin ardından kendisine gülümseyen Lui'yle göz göze geldi. O da ürkekçe gülümsedi. Lui yavaş yavaş yürüyerek yanına geldi.

— Beni yakalatacak mısınız?

Lui güldü.

— Tabii ki hayır! Yönteminiz harikaydı. Benden korkmanıza gerek yok!

Sonra çekingen bir tavırla sordu:

— Bir yerde kahve içebilir miyiz?

— Bunu neden istiyorsunuz?

— Merakımdan denebilir. Farklı bir havanız, güçlü bir yüzünüz var. Bir de o elma! Sanırım sizi ve dünyanızı merak ettim. Ama sizi şikâyet etmedim diye benimle kahve içmeye razı olmanızı da istemem... Adım Lui.

— Benimki Roveyda, Mısırlıyım. Kahveyi nerede içeceğiz?"

Roveyda Lui'ye bakıp gülümsedi.

— Böylece Lui, bu şehirdeki ilk ve gerçek dostum oldu. Kahve içerken ona her şeyi anlattım ve anlaşıldığımı hissettim. Tekrar hırsızlık yapmam gerekmedi, Lui ikinci sikkeyi bozduurmama izin vermedi. Bana para verdi, evine davet edip karısıyla tanıştırdı. Hatta evlerinde kalmamı istedi, ama kabul edemezdim.

Tekrar Lui'ye baktı.

— Hatırlıyor musun, bir gece size Arapça şarkılar söylemiştim.

Bir an durakladı.

— Lui'nin yardımıyla evi yaşanabilir hale getirdim. Karısı, yakası işlemeli elbisenin bana çok yakıştığını, beni başka bir kıyafetle düşünemediğini söylerdi. O elbisenin eşinden üç tane daha yaptırıp bana hediye etti. Böylece, İskenderiye'deki düğün için giydiğim elbise bana üniforma oldu.

Tea sordu:

— Bu gece neden farklı giyindiniz?

— Bu akşamki kıyafetim Sahara'nın seçimi, ama ben de çok

sevdim.

Yine duraklayıp düşündü.

— Bir gün Lui, hikâyemden esinlenerek bir senaryo yazmış olduğunu ve yakında filme alınacağını söyledi. Filmin bazı bölümlerinin evde çekilmesini düşündüğü için, bir süre onlarla kalıp kalamayacağımı sordu. Kabul ettim.

Lui araya girdi.

— Peppi'den evde çekim yapılabilme iznini bana bırakmasını istemiştim. İşleri karıştırabilir, Roveyda'nın evsiz kalmasına neden olabilirdik. Onun için yetkililere başvurmadım. Dolaylı olarak edindiğim bilgilere göre ise, böyle bir evin varlığı kayıtlarda bulunamıyordu. Peppi bana, evde yapılacak çekimlerin bir haftadan az bir sürede tamamlanacağını söyleyince, konuyu daha fazla kurcalamadan işimizi görmeye karar verdik. İskenderiye'de olması gereken bir evin, nasıl olup da Eski Kent'te bulunabildiği sorusu da cevapsız kalmış oldu.

Val Valos sordu:

— O sokakta yaşayanlar bu evin varlığını nasıl açıkladılar?

— O sokakta oturan bazı kişilerin polise başvurarak, sokaklarında birdenbire ortaya çıkan bir evden söz ettiklerini duydum. Polis, orada terk edilmiş eski bir ev olduğunu görünce, başvurunun akıl sağlığı yerinde olmayan kişiler tarafından yapıldığına karar verip bir araştırmaya girme gereğini bile duymamış. Çekim hazırlıkları başlayınca, bizim ekiptekiler de evin aslında bir film dekoru olup olmadığı yönündeki sorulara esnek cevaplar verdiler. Tabii orada yaşayanlar pek ikna olmadılar, ama konu büyümedi. Bunda, sokakta yaşayanların bu mevsimde nehir kenarındaki yazlıklarında olmasının ve medyayı olaydan uzak tutmayı başarabilmemizin de payı var.

Sonra Roveyda'ya döndü:

— Konuşmanı kestiğim için başışla! Devam etmek ister misin?

— Evet. Her şeyin değişmesine neden olan olayı anlatmak istiyorum. Bir bakıma sizlerin de hayatını değiştiren olayı... Bir gün Mimoza Otel'i'nde Lui'yle buluşup kahve içecektik. Otelin te-

pesindeki bara çıkmak için asansöre bindim. Kapı kapanırken birinin asansöre doğru koştuğunu fark edip baktığımda Ho ile göz göze geldim. Kapı, Ho yetişmeden kapandı. Korkmuştum, olayı Lui'ye anlattım. Önce beni yatıştırmaya çalıştı. Başaramayınca, evde kalmamam konusunda ısrar etti. Onu dinlemedim ve sanırım hata ettim. Olayı izleyen günlerde, sokağa çıkmaktan korkar hale geldiğim için, vaktimin çoğunu evde geçiriyordum. Sonra bir gün kapı çalındı, Lui zannederek gidip açtım.

"Roveyda koltuğunda oturmuş Arapça bir kitap okurken, kapının vurulduğunu duyunca yerinden kalktı. Gelenin Lui olduğu beklentisiyle gülümseyerek kapıyı açtığı anda, karşısında maskeleşmiş bir yüzle kendisine bakan Ho'yu görünce donakaldı. Ho, arkasında duran iki kılıksız gence uzakta durmalarını işaret etti ve Roveyda'ya sordu:

— *Girebilir miyim?*

— *Hayır deme şansım var mı?*

— *Hepsini açıklayacağım Roveyda!*

Roveyda ona içeriye gelmesini işaret etti, karşılıklı oturdular.

— *Bin dokuz yüz kırk sekizden bugüne çok zaman geçmiş Roveyda! Nasıl olup da birden kendimizi burada bulduğumuzu anlayabildin mi?*

Roveyda başını olumsuz anlamda salladı, Ho devam etti:

— *Ben de anlayamadım!.. Sen ölmemiş miydin?*

— *Öldürülmüştüm!*

— *Olayın sorumlusu benim, bilmeden ve istemeden.*

Roveyda, Ho'ya tepeden bir bakış gönderdi.

— *Sahi mi?*

— *Lütfen izin ver, sonuna kadar açıklayayım.*

Bir an durduktan sonra devam etti:

— *Kamose hazinesini dünyaya tanıtan kişi olma tutkum benim de hayatıma mal oldu... Bir ara bu düşüncelerimden vazgeçip İngiltere'ye dönmeye karar vermiştim. Sonra, hazinenin akıbetini anlatan kırmızı kitabın varlığını öğrendim, en son Abbas'ın*

elinde olduğunu da! Bunun üzerine, hatırlarsın sana geldim. Konuşmamız sırasında benden bir şeyler sakladığını anladım. Ne kadar inatçı olduğunu bildiğim için üzerine gitmedim.

— Ve o siyahlı adamı yolladın!

— Tam öyle değil. Senin olmadığın bir zamanda içeriye birini sokup aratmayı düşündüm. Biri bana bu siyahlı adamdan söz etti, adı Wahab'muş. Böyle işlerde iyi olduğunu söyledi. İnan bana, Wahab'ın azılı bir canı olduğunu bilmiyordum.

— Beni öldürtmediğine inanmamı mı istiyorsun?

— Evet, çünkü gerçek olan da bu!

— Devam et!

— Sonra bir gün Abbas'ın yeğeniyle karşılaştım. Beni kızının düğününe çağırdı, senin de geleceğini söyledi. Düğünün yapılacağı gün evi Wahab'a gösterdim ve akşam sen gittikten sonra içeri girip kitabı aramasını istedim. Ama o oraya erken gitmiş ve seninle kapıda karşılaşmış, elinde kırmızı kitapla.

— Sonrasını biliyorum!

— O gece geç vakit bana geldi ve kitabı önüme attı. Seni bıçaklayarak öldürdüğünü söyleyince deliye döndüm. Bir süre boş gözlerle beni izleyerek sakinleşmemi bekledi. Sonra bana, kitabın yalnızca başlangıcını okuduğunu ve orada sözü edilen hazineyi kendisiyle paylaşmaktan başka seçeneğim olmadığını söyledi. Hazineyi para kazanmak amacıyla istemediğimi anlatmaya çalıştım ama, anlamadı, inanmadı. Bana bir gün süre tanıdığını söyleyerek gitti. Bir yanda senin yok yere ölmüş olmanın acısı, diğer yanda Wahab'la başıma ciddi bir bela sarmış olduğumu fark etmemin korkusuyla, bir süre olduğum yerde kalakaldım. Sonra kitabı okumaya başladım ve hazinenin başka bir şehirde ortaya çıkacağını öğrendiğimde hayallerim de sona ermiş oldu. Söyler misin? Kitabı vermemek için neden o kadar direndin?

Roveyda, Ho'yu aşağılayan bir bakışla cevap verdi:

— O kitap, seni de dost bilen Abbas'ın emanetiydi.

— Suçlamakta haklısın Roveyda! Abbas'ı ben de severdim, biliyorsun. Şu anda senin karşında olmak benim de içimi eziyor. Ama hırsım insan yanıma üstün geldi!

Roveyda soğuk bir tavırla Ho'nun konuşmasını kesti.

— Günah çıkarmayı bırak ve hikâyene devam et!

Ho, buruk bir yüzle Roveyda'ya baktı.

— Peki, devam edeyim. Kitabı bitirince bir an önce kaçmam gerektiğini anladım. Küçük bir çantaya gerekli bazı eşyalarımı koydum ve nereye gideceğimi bile düşünmeden kapıdan çıktığımda, karşımda Wahab'ı buldum. Hiçbir şey söylemeden tabancasını bana doğrultup ateşledi, kaldırıma düştüğümü hatırlıyorum. İskenderiye'deki son anım bu! Sonra kendimi burada, Eski Kent'in sokaklarından birinde buldum. Öldürülmeden önce yanıma aldığım çantamla birlikte... Çantamın içinde yüklüce bir miktar sterlin vardı ama, tedavülde kalmış banknotlardı. Sonra Çin mahallesinde birinin yardımıyla bir eski para koleksiyoncusuna satabildim, elime çok az bir para geçti. Parasızlıktan çok, yalnızlıktan bunaldım. Arada bir Çin mahallesine gittim, ama köklerimden kopukluğumla yüzleşmek bana daha da ağır geldi. Zaman zaman intiharı düşündüğüm oldu. Ne tuhaf! Zaten ölmüş olduğum halde yine de ölümden korkuyorum.

— O duyguyu biliyorum, bana da tuhaf geliyor.

— Sonra bir gün karşımda Wahab'ı buldum.

Roveyda şaşırıldı.

— Burada olduğuna göre o da ölmüş olmalı!

— Haklısın! Beni öldürürken sokakta bulunan birileri olayı derhal polise bildirmişler. Kısa sürede yakalanmış ve tek celselik bir duruşmadan sonra hapisane avlusuna asılmış. Ardından o da kendini burada bulmuş. Gelir gelmez uyuşturucu işine karıştığı için hızla para kazanmış. Buranın ölçülerine göre bile, durumu iyi sayılır. Buna rağmen hâlâ hazinenin peşinde.

— Hazinenin burada olduğuna inanmasının sebebi ne?

— Bu benim hatam! Seni Mimoza Oteli'nde gördüğümü ona söylememeliydim.

— Senin onunla ne işin var?

— İlk karşılaşmamızda beni öldürmüş olduğu için özürler diledi, kitapta okuduklarının etkisinde kaldığını söyledi. Ona inandım, fakat sonradan beni çeşitli amaçlarla kullanmak istedi. Ön-

ce direndim, ama param tükenmeye başlayınca isteklerine boyun eğmek zorunda kaldım. Ne tür işlere karıştığımı hiç sorma!

— Benimle ve evle neden hâlâ ilgileniyor?

— Ölmeden önce kitabın tamamını okumuş. Orada, benim de okuduğum gibi, hazinenin İskenderiye'den başka bir yerde bir kaza sırasında ortaya çıkacağı yazılıymış. Şimdi sen bu şehirde olduğuna göre, hazinenin ve kitabın da burada olması gerektiğine inanıyor.

— Kitap artık ne işe yarar ki?

— Kitapta yeni bir hikâye olduğunu düşünüyor. Hikâye farklıysa, hazinenin nerede olduğu da yazılıdır diyor.

— Zekice bir varsayım!

— Kitap sende mi?

— Hayır bende değil! Umarım bu cevabımdan ötürü beni yine öldürtmeye kalkmazsın.

— Böyle konuşma Roveyda! Ama kitabın nerede olduğunu biliyorsan lütfen söyle! Onu Wahab'a verip kurtulalım.

— Nerede olduğunu bilmiyorum.

— Wahab kitabın evde bir yerde saklı olduğuna inanıyor. Çünkü bu ev, bizlerin dışında İskenderiye'den buraya gelen tek şey. Yakında, seni ve hazineyi konu alan bir filmin çekimine başlanıyormuş. Wahab anlattı. Filmde bu ev kullanılacakmış, sen de filmin senaristiyle sık sık buluşuyormuşsun.

Roveyda birden sertleşti.

— Buraya neden geldin Ho, onu anlat!

— Wahab bu evi terk etmeni istiyor, hemen şimdi! Benim evimde kalacaksın ve bir sorun çıkartmadığın sürece dışarı çıkmayı engellenmeyecek. Yalnız, sürekli göz altında olacağını da aklından çıkarma! Gelmeyi reddedersen, dışarıdaki çocuklar bu işi zaten halledecekler. Yani seçeneğin yok! Wahab, çekim başlamadan önce evi iyice aratmak istiyor.

— Şimdi beni iyi dinle Wahab'ın köpeği! Seninle geleceğim. Seçeneğim olmadığı için değil, senaristin ve arkadaşlarının bu pisliğe bulaşmalarını istemediğim için. Yukarıdan bazı ihtiyaçlarımı alıp dönene kadar beni burada bekle!"

— Yukarıya çıktığımda bir süre aşağıyı dinleyip Ho'nun peşimden gelmediğinden emin olmak istedim. Sonra kırmızı kitabı raftan alıp odada bulduğum mavimsi bir kâğıtla sıkıca kapladım ve tekrar yerine koydum. İkisinin de kitabın lanetinden haberdar olmadıkları belliydi. Kitabı bulmaları ölüm fermanları olurdu, ama bunun zamanlamasını kendim tayin etmek istiyordum.

Komiser sordu:

— Neden?

— Bunu açıklayabilmem için biraz gerilere gitmem gerekecek. Ho'nun gelişinden hayli zaman önceydi. Bir gün Lui'yle buluşmaya giderken, karşıdan gelen bir Roman genci gördüm. Yaklaşınca gülümseyip yanına gittim ve böylece Tibor'la tanışmış oldum. Onunla zaman zaman buluştuk, bir keresinde buraya da geldim. O günlerde kamp yine buradaydı. Luka kendileriyle kalmamı istedi. Kamp hayatına alışkın olmadığım için kabul edemedim.

Birden güldü.

— Burada öğrendiğim yeni kelimelerden biri de teknoloji. Sizler, bizim 1940'ların Mısırında hayal bile edemeyeceğimiz teknik imkânlarla sahipsiniz. Ama bunun sizleri daha mutlu edip etmediğinin cevabını bilmiyorum. Bir gün girdiğim bir dükkânda, bir kitabın tümünün kısa sürede kopya edildiğini gördüm. O işlemin adını şu anda hatırlayamadım.

Taos araya girip açıkladı:

— Fotokopi!

— Evet, ondan söz ediyordum. Bunun üzerine kırmızı kitabı oraya götürüp kopyalattım. Sonra bir zarfa koyup kapattım ve tekrar buluştuğumuzda Tibor'a verdim. Zarfı kampta saklamasını, asla açıp okumamasını ve kimseye okutmamasını tembihledim.

Komiser tekrar sordu:

— Amacınız neydi?

— Kitabın içeriğinin değil, kendisinin lanetli olduğuna inanıyordum. O sırada, Ho'nun gelişiyile özgürlüğüm kısıtlandığı için kampa gelip okuma imkânını bulamadım. Yani bir süre için...

Ho'nun evinden istediğim zaman çıkabiliyordum, ama sürekli gözetim altındaydım ve gidebileceğim yerler sınırlıydı. Aslında bu, bana tanınan bir hak değildi. Wahab, aklını hazine ve kitap konusuna öyle takmıştı ki görüştüğüm insanların kimliğini öğrenerek bu konuyla ilgili bir ipucu bulabileceğine inanmıştı. Bir gün Ho bana yaklaştı ve Wahab'ın sabrının tükenmek üzere olduğunu söyledi. Beni eve kapatıp işkence yaptırarak bilgi almayı düşünüyormuş. Adamları evi didik didik ettikleri halde kitabın mavi kâğıtla kaplı olduğunu anlayamamış.

Peppi de söze katıldı:

— Eve ilk girdiğimizde her şeyi altüst edilmiş bulmuştuk. Kitaplar yere atılmıştı. Sonra hepsini topladık ve raflara yerleştirdik.

Roveyda gülümsedi.

— Şimdi anlaşıyor! Kitabı almak için sonradan tekrar eve gittiğimde kitabı koyduğum yerde bulamamış, hayli aramam gerekmişti... Tekrar hikâyeme döneyim.

Bir süre düşündü.

— Ho'nun bana o sevimsiz haberi verdiği gün Tibor'la buluşacaktık. Tibor'la buluşmalarımın, onlara göre, iki çingenenin buluşmasından öte bir anlamı yoktu, önemsemiyorlardı. Tibor'a durumu anlattım ve hemen orada, kaçışımın planlarını yaptık. Sonradan öğrendiğime göre bu, evde çekime başladığınız günmüş. Anlatsana Luka!

Luka kendisine de konuşma fırsatı verildiği için keyiflendi.

— Tibor bana durumu anlatır anlatmaz şehre gidip araba kiralamak istedik, Roman olduğumuzu anlayınca vermediler. Sonra tanıdığım birine gittim. Geçmişte ona bir yardımım olmuştu, arabasını bir günlüğüne ödünç verdi.

"Roveyda yürüyerek bir binanın önüne geldi ve belli etmemeye çalışarak dönüp, kendisini uzaktan izlemekte olan gence baktı. Sonra sakın bir tavırla binanın kapısından girdi ve binayı süratle boydan boya geçerek, bir başka sokağa açılan kapısından çıktı. Park etmiş bir arabadan Luka'nın işaret ettiğini görünce koşarak

oraya doğru gitti, arabanın kapısını açıp kendini arka koltuğa attı. Araba harekete geçerken dışarıdan görünmeyecek şekilde arka koltuğa uzandı.

— Yolun tarifi yanında, değil mi Tibor?

— Oraya doğru yola çıktık bile!

Hava iyice karardığı sırada, araba şehir dışındaki bir yolda ilerlerken, arabanın farları, sağa sapan bir yolun girişini aydınlattı. Tibor arabayı yolun kenarına çekip elindeki kâğıda baktı. Sonra tekrar hareket ederek ormanın içine giren dar yola saptı. Bir süre sonra, ağaçların arasında tek başına duran bir ev görüldü. Evin çevresinde çok sayıda araba park etmişti. Tibor etrafına bakındı.

— Onların yanına park etmem doğru olmaz!

Sonra eliyle işaret etti.

— Biz orada, şu ağacın arkasında bekleyeceğiz!"

Luka Roveyda'ya baktı.

— Şimdi sen devam et!

"Roveyda arabadan inip eve doğru yürüdü ve açık duran kapıdan girdi, geniş koridoru geçtikten sonra geniş bir avluya geldi. Loş bir ışıkla aydınlatılmış avluda, bir grup insan yarım daire oluşturarak, lotus pozisyonunda oturmuşlardı. Roveyda kalabalık arasında kendine bir yer buldu ve oturdu. Kalabalığın karşı-sındaki platformun üzerinde, iki ağaç arasına asılmış bir panonun üzerinde pirinçten yapılmış iki harf görünüyordu: "OM". Bir süre sonra avluya açılan kapıdan, kır saçları omuzuna kadar inen, beyaz cübbeli yaşlı bir adam görüldü ve platformun üzerinde, yüzü kalabalığa dönük, lotus pozisyonunda oturdu.

Birkaç dakika sonra, artık kapanmış olan kapının tekrar açıldığını duyan Roveyda, genç bir adamın avluya girdiğini, biraz bakındıktan sonra uzun sarı saçlı bir başka gencin yanına gidip oturduğunu gördü. Roveyda, sarı saçlı gencin Wahab'ın adamı

Rik olduğunu fark ettiği an dehşete kapıldı, ama sükûnetini koruyarak oturmaya çalıştı. Fakat, sonradan gelen gencin, gözünü ayırmadan kendisine bakıp durduğunu görünce iyice tedirgin oldu ve onun bakmadığı bir anda sessizce yerinden kalktı. Kalabalığın arasından hızla geçerek eve girdi ve koridora adımını attığı anda karşısında Wahab'ı buldu. O sabah sırta kadem basan Roveyda'yı birden karşısında bulan Wahab şaşkın bir yüzle ona baktıkça, Roveyda evin dış kapısına doğru koşmaya başladı. O sırada avlunun kapısı tekrar açılıp Te içeriye dalınca Wahab ne yapacağını bilemedi ve Roveyda'nın peşinden gitmekten vazgeçmek zorunda kaldı.

Koşarak kapıdan çıkan Roveyda'yı gören Tibor, arabayı derhal çalıştırdı ve ona doğru sürdü. Roveyda arabaya atlayıp yine arka koltuğa uzandı. Ana yola çıktıklarında Luka sordu:

— Ne oldu?

Roveyda uzandığı yerden cevap verdi:

— İnanması zor ama, Wahab ve onun çevresinden bir genç oradaydı. Bir de sürekli bana bakan tanımadığım biri. Kim, bilmiyorum.

— Neden böyle bir zamanda buraya gelmek istediğini zaten anlayamadım.

— Sana söyledim Luka! Bu toplantıyı günlerdir bekliyordum, ilanlarını gördüğümünden beri. Radhakrişna şehirde yalnızca bir gece kalacaktı ve meditasyon seansından sonra onunla konuşmak istiyordum.

— O adamın sana nasıl bir yardımı olabilir ki?

— O bir bilge!.. Yardım değil, açıklama isteyecektim.

— Şimdi eve mi gidiyoruz?

— Evet ama, gecenin daha geç bir saatinde. Toplantıdan erken çıkmak zorunda kalınca kafamda tasarladığım sıra bozuldu.

— Aradaki zamanı nerede geçireceğimizi biliyorum.

Kahkahayı bastı.

— Orada bizi kimse bulamaz!

Tibor'un kullandığı araba, bir süre caddede yol aldıktan sonra, Roveyda'nın evinin bulunduğu sokağın köşesine yakın bir yerde durdu. Luka, Roveyda'yla birlikte arabadan inerken, direksiyondaki Tibor'a alçak sesle sordu:

— Bir sorun olursa bizi nerede bekleyeceğini biliyorsun!

Tibor evet anlamında başını salladı. Luka ve Roveyda sokağa girdiler ve mavi kapının önüne geldiklerinde etrafı kontrol ettiler. Kimsenin olmadığını görünce, Roveyda anahtarını çıkardı ve kapıyı açtı. Bahçeye girdikten sonra kapıyı arkadan sürgülediler. Eve girdiklerinde Roveyda alçak sesle konuştu:

— Burası çok karanlık, gaz lambasını yakmak zorundayım.

— Riskli olmaz mı?

— Biraz ışık olmadan kitabı bulamayız.

Lambayı yaktı ve fitilini iyice kıstı. Yukarı çıktıklarında, Roveyda duvarda kendisinin parçalanmış portresini görünce irkildi.

— Tanrım bu ne?

Luka da şaşırmıştı.

— Neden parçalanmış?

— Bilmiyorum! Evde böyle bir tablo yoktu, sonradan yapılmış.

Üst kattaki çalışma odasına geldiklerinde, Roveyda kitaplığa doğru gitti ve bakar bakmaz telaşlandı.

— Yerinde yok! Götürmüş olmalılar.

— İyice ara! Koyduğun yeri yanlış hatırlıyor olabilirsin.

Roveyda elinde gaz lambasıyla hayli aradıktan sonra mavi kaplı kitabı buldu.

— Ah işte burada!

O sırada pencereden dışarıyı gözetlemekte olan Luka fısıldadı:

— Dışarıda birileri var!

Roveyda heyecanlandı ve elinde gaz lambasıyla pencereye yaklaştı.

— N'apıyorsun Roveyda! Söndür o lambayı!

Roveyda lambayı söndürdü ve tekrar dışarı baktı.

— Bir kadın ve bir erkek!.. Şu anda Tibor'un bulunduğu caddede doğru gidiyorlar...

Sonra Luka'ya sordu:

— Şimdi ne olacak?

— Önce kapıdan dışarı bir göz atalım.

Aşağıya inip bahçeyi geçtiler, Luka mavi kapıyı açıp başını biraz dışarı uzattı. İleride, caddede, bir kadınla bir erkeğin spor bir arabanın önünde sokağa bakarak konuştuklarını gördü. O anda Tibor'un kullandığı araba hızla üzerlerine geldi ve kadın, kaldırırma kaçarken yere düştü. Luka, Roveyda'ya fısıldadı:

— Çabuk ol! Duvara sürünerek sokağın öbür ucuna gideceğiz.

Bedenlerini duvara yaslamış ilerlerken Roveyda fısıldadı:

— Bu o!

— Kim?

— Avluda bana bakıp duran çocuk!

Sokağın öbür yanındaki caddeye çıktıklarında, biraz ötede farlarını yakıp söndüren arabayı görüp oraya doğru koştular. Arabaya girdiklerinde Luka sordu:

— Neler oldu?

Tibor bir yandan arabayı hızla sürerken, heyecanlı bir sesle anlattı:

— Siz eve girdikten sonra spor bir araba geldi. İçinden orta yaşlı bir kadın ve genç bir adam çıktı. İyi giyimliydiler, ama davranışları garipti. Gizli bir iş peşindelermiş gibi sokağa girdiklerinde tedirgin oldum. O sırada bir başka araba geldi, içindeki adam onları gözetlemeye başladı. Bir süre sonra kadınla erkek döndüler, ama hâlâ sokağa bakıyorlardı. Bu şartlarda dışarı çıkmayacağınızı düşündüm. Onların ilgisini başka yöne çekmek için arabayı üstlerine sürer gibi yaptım. Kadın yere düştü, ama ona çarpmadığımdan eminim.

Tibor bir süre yol aldıktan sonra bir sokağa saptığında ileride park etmiş iki motosiklet göründü.

— İşte geldik!

Arabayı sokağın ortasında bırakıp motosikletlere doğru koş-

tular. Luka birine, Tibor diğetine geçti, Roveyda da Luka'nın arkasına oturdu. Kampa doğru yola koyuldular."

Tibor, Tea'ya sordu:

— Sizi düşürdüğüm için bana kızgın mısınız?

— Öbür tarafın hikâyesini de dinleyince hayır! Ama araba üzerimize geldiğinde çok korkmuştum.

Güldü.

— Herkes yanlış kişinin peşindeymiş, komiser hariç!

Tibor hayretle sordu:

— Komiser de mi oradaydı?

— Sonradan gelen arabadaki bendim. Onları gözetliyordum.

Val Valos merak etti:

— Neden?

— Bir işler karıştıracaklarını hissettiğim için üçünü de izlettirmekteydim... Yani, Tea, Te ve Peppi'yi!

Roveyda'ya dönüp sordu:

— Sonra ne oldu?

— Bir sorunla karşılaşmadan kampa ulaştık. O gece, yatağımın yanındaki gaz lambasının ışığında kitabın kopyasını okudum.

Taos heyecanlandı.

— Neden bu riski aldın? Kitabın içeriği de lanetli olabilirdi.

— Abbas'ın vasiyetini yerine getirebilmek umuduyla. Sözünü dinlemeyip kitabı okuduğum için kendimi lanetleyip duruyordum. Okumamış olsaydım, hazineyi müzeye teslim etmiş olacaktım. Kitabın kopyasını okurken, hazinenin ertesi gün Te ve Tea'yla birlikte havuza döküleceğini öğrenince çok üzüldüm... O hazinenin yeri Kahire Müzesi olmalıydı.

Tea ilgiyle sordu:

— Kitapta başka ne vardı?

— Bu hikâyenin tümü! Yani hepimiz vardık. Önceleri, bazılarımızın kendilerine saklamak isteyeceği şeyleri öğrenmiş olmanın rahatsızlığını yaşadım. Ama emin olun, onları okudukça kendimi sizlere daha yakın hissettim. Henüz tanımamış olduklarımı da!

Tea birden gerildi.

— Kitabın içeriğinin konuşulmasına hiç gerek yok sanırım.

Halem konuyu değiştirmek için Luka'ya döndü:

— Bana Tibor'un kullandığı arabanın, sahibinin evinin önünden çalınmış olduğunu söylemişlerdi.

Luka alaycı bir gülümsemeyle cevap verdi:

— Arabanın sahibi böyle bir açıklamayı daha uygun görmüş anlaşılan.

Gülüşmelerin ardından Peppi, Roveyda'ya sordu:

— Ra'nın kaçırılışı ile ilgili neler biliyorsun?

— Yalnızca kitapta okuduklarımı! Wahap ve çevresindeki-
ler, film ekibini evden uzak tutabilmek için oyuncularından birini
kaçırmayı planlamışlar. Başlangıçta bu amaçla seçtikleri kişi Tea
imış.

Tea'nın çılgılığından sonra Roveyda devam etti:

— Ra kızıyla yaşadığı için onu düşünmemişler. Tea'yı kaçır-
mak için yardımcısının evde olmadığı bir zamanı seçmişler. Ama
o evine Val Valos'la birlikte dönmüş.

Tea itiraz etti:

— Yalnızca birer konyak içmek için!

Peppi gülmeye başladı.

— Gecenin sonraki saatlerinde Te'yle birlikte hafiyeliğe so-
yunduğunuzu hepimiz biliyoruz Tea!

Roveyda devam etti:

— Bu arada gözcülerden biri Ra'nın evde yalnız olduğunu
bildirmiş, onun üzerine hedef değışmiş.

Sonra Ra'ya döndü:

— Gerisini sen anlat istersen!

— Evet. O akşam evde oturup gelecek mevsim için önerilen
oyunu incelemek istiyordum. Telefon çaldı ve Te o gün neler
yaptığımı sordu. Önce sıradan bir sohbet zannettim, sonra filmde
kullandığım peruğu da sorunca yadırgadım. Hiç öyle bir alışkan-
lığı yoktur ama, açıkçası esrar falan içmiş olduğunu düşündüm.
Sonra benim filmdeki kıyafetimle dolaşan bir kadından bahseder-
ken birden saldırıya uğradım.

"Ra telefonda hayretle sordu:

— Filmdeki kıyafetimle dolaşan biri mi?.. O kılıkta kim ortaklıkta dolaşır ki?

Sesini alçalttı.

— Sen iyi misin?

O anda bir ses duyarak arkasına döndüğünde karşısında siyahlar giymiş bir adam gören Ra çılgık attı. Adam eliyle Ra'nın ağzını kapatarak susturdu. Telefon yere düştü, masa lambası devrildi ve söndü, Callas aryasını sürdürdü. İri yapılı bir başka adam Ra'yı kavrayıp sürüklerken, siyah elbiseli adam pencereye gidip dışarı baktı ve beklemekte olan bir arabaya işaret etti. Artık direnmekten vazgeçen Ra'yla birlikte evden çıkarak arabaya bindiler. Araba Eski Kent'in sokaklarında bir süre yol aldıktan sonra bir evin önünde durdu. Kapıyı bir Çinli açtı ve Ra'yı bir odaya götürüp bir yatağın üzerine attılar. Siyahlı adam çıkarken dönüp Ra'ya baktı.

— Sesini çıkarmazsan sana iyi davranırız.

Ra korkudan sinmiş, yatağa büzüldü ve kapı dışarıdan kilitlendi."

Roveyda araya girdi.

— Ondan sonra odanın dışında olanları size kitaptan anlatabilirim.

"İri yapılı adam eliyle veda işareti yaparak çıktıktan sonra Ho, Wahab'a sordu:

— Roveyda nasıl kaçmış?

— Bir binaya girmiş ve çıkmamış. Onu izleyen çocuk, binanın başka bir sokağa açılan kapısı olduğunu bilmiyormuş.

Ho ona bir kâğıt parçası uzattı.

— O ne?

— Bunu eski eve son gidişimizde bulmuştum. Kapının altından atılmış.

— Neden bana daha önce söylemedin?

— Roveyda zaten buradaydı ve eski eve gitmesi yasaklanmıştı.

— *Buranın dilinde okumayı beceremiyorum. Ne yazıyor?*

— *"Birkaç kere geldim bulamadım. Senin için kaygılanıyorum. Bize geldiğinde evde kimseyi bulamamış olabilirsin, ikimiz de sürekli dışardayız. Bu not eline geçerse, salı sabahı on birde Leylak Sokağı'ndaki plakçı dükkânında seni bekliyor olacağım, oraya gel... Not: Birlikte Arapça plak aldığımız dükkân."*

— *Yani yarın sabah... İyi!.. Roveyda onun evine kaçmışsa Lui dükkâna gelmeyecektir. Gelirse, Roveyda'nın izini bulabileceğimiz tek kişi o! Onu orada kıştırırız!*

— *Güpegündüz bir plakçı dükkânında mı?*

— *İçerideki kadına Roveyda'nun elbiselerinden birini giydirip makyaj yaptırın. Zaten filmde onu oynuyormuş.*

— *Ya saçları?*

— *Sabah on buçuğa kadar vaktin var. Stüdyoda ilişki kurduğun o kızı bul ve peruğu sana vermesini sağla!*

— *Bu çok zor!*

— *Dediğimi yap Ho! Sonra içerideki kadına gerekli talimatı vererek, senaristi dükkânın dışına çıkartmasını sağla!"*

Roveyda sözünü bitirdiğini belli ederek Ra'ya baktı. Ra biraz düşündükten sonra devam etti:

— *Bir süre sonra dışarıdaki Arapça konuşmalar sona erdi. Birinin gittiğini duydum. Sonra odanın kapısı açıldı ve geldiğim-de kapıyı açan Çinli görüldü. Konuşması yumuşaktı.*

— *"Dediklerimizi yaparsanız size zarar gelmeyecek. Aslında yapmamam lazım ama, kızınuza mesaj bırakabilmeniz için telefon-u kullanmanıza izin vereceğim. Ona gece eve dönmeyeceğinizi söyleyin. Başka hiçbir bilgi vermeyin.*

— *Kızım henüz eve dönmemiştir. Mesajı bir başkasına bırakabilir miyim?*

— *Ho başıyla olumlu karşılık verdi, odadan çıktı ve elinde bir telefonla döndü."*

— Ertesi sabah uyandıgımda kızımı hatırladım ve ağlamaya başladım. Acıkmıştım, ama dışarıda hayat belirtisi yoktu. Kalkıp kapıya gittim ve birkaç kere elimle vurdum, gelen olmadı. Yatağıma dönüp çekimin aksamasını ve ekiptekileri düşündüm, ne olup bittiğini bilemezlerdi. Bir süre sonra dış kapının açıldığını ve birinin geldiğini duydum. Daha sonra, akşamki Çinli elinde bir kahvaltı tepsisiyle kapıda göründü. Bana karşı yine nazikti. Sabah erken çıkması gerektiği için kahvaltıyı daha önce getirmediğini söyledi. Ben kahvaltımı yaparken o da benimle birlikte oturdu ve adının Ho olduğunu söyledi. Ben de ona yapmakta olduğumuz filmde Ho adında bir karakter olduğunu, ama onun bir arkeolog olduğunu anlattım. Güldü ve kendisinin de arkeolog olduğunu, fakat son zamanlarda mesleğinden uzak kaldığını söyledi. Bu benzerlik bana çok tuhaf geldi, ama soru sormadım. Sonra bana, filmdeki kılığına girerek Leylak Sokağı'ndaki plakçı dükkânına gideceğimi ve orada beklemekte olan Lui'nin dükkânın dışına çıkmasını sağlayacağımı söyledi. Buna hiçbir anlam veremedim ve gitmek istemediğimi söyledim. Bana, seçeneğim olmadığını kesin bir dille açıkladı.

Plakçı dükkânının önüne geldiğimde vitrinden içeri baktım. O sırada dışarıya çıkmakta olanlar yüzünden içeriyi göremedim. Adımımı içeriye attığım anda iki şeyi birden fark ettim. İleride Lui, Taos'la konuşuyordu, bir başka köşede de onları gözetleyen siyahlı adam. Taos beni fark edince gözleri hayretle açıldı, kıyafetimden ötürü olsa gerek. Taos'un orada olacağı bana verilen talimatta yoktu. Paniğe kapılarak dükkândan çıkıp karşı kaldırıma koştum. O sırada ortalık karıştı ve dükkânın içinden bir silah sesi geldi. Birden Lui'nin arabasına bindiğini ve gelmem için bana işaret ettiğini gördüm. Koşup arabaya bindim ve hızla oradan uzaklaştık. Son gördüğüm şey, siyahlı adamın bizi engellemeye çalışmasıydı... Silahlı biri daha vardı. Onun, Wahab'ı engellemeye çalışan komiser Halem olduğunu bugün öğrendim.

Peppi, Ra'nın sözünü kesip sordu:

— Orada ne işiniz vardı komiser? Rastlantı mı, yoksa bu ran-

devudan haberdar mıydınız?

— Tabii ki haberdar değildim. Ben Taos'u izlemekteydim.

Taos çok şaşırdı.

— Beni mi izliyordunuz? Bunu bana daha önce söylememiştiniz!

— Ekiptekileri izleyerek ipucu bulmaya çalışıyordum ve ni-
tekim öyle de oluyordu.

Güldü.

— Bu yöntem bir süre geçerli olabildi. Sonradan izlenmesi
mümkün olmayan bir hız kazandınız.

Lui'ye döndü:

— Sonra ne oldu? Gerisini siz anlatmak ister misiniz?

— Evet. Arabamı hızla Eski Kent'e doğru sürdüm. Arkamız-
da bizi izleyen bir taksi vardı, bir süre sonra ondan kurtulmayı ba-
şardım. Çocukluğum Eski Kent'te geçtiği için oranın karmaşık
yapısını iyi bilirim... Arkamızda kimse olmadığından emin ol-
duktan sonra, yanımda oturan ve hâlâ Roveyda sandığım kadınla
konuşmak istedim. Ra peruğunu çıkarınca çok şaşırdım. Bana
olanları anlattı. Dükkândaki randevu yine de işe yaramıştı. Ona
benimle kalmasının tehlikeli olabileceğini, derhal polisle irtibat
kurmasını söyledim. Güvenlikte olduğunda karıma telefon etme-
sini, olanların anlamı anlaşıncaya kadar benim de muhtemelen
orada saklanacağımı söyledim.

Bir soluk alıp devam etti:

— Eve döndüğümde olanları karıma anlattım, beni arayanla-
ra yanlış bilgi vermesini söyledim. O da, kocasından haber ala-
madığı için kaygılanan kadın rolünü iyi götürdü ve bildiğiniz gibi
bir süre evimde saklandım.

Halem birden Ra'ya dönüp sordu:

— Ya siz ne yaptınız?

Ra beklenmedik anda gelen soru üzerine bocaladı, yüzü kı-
zardı.

— Şey!.. Bir dakikanızı rica ederim komiser. Olayları zih-
nimde sıraya koymak istiyorum.

Bir süre düşündü.

— Arabadan inip biraz yürüyünce bir çömlekçi dükkânı gördüm. İçeride bir yaşlı adam vardı. Bazı kötü adamların peşimde olduğunu, saklanacak bir yer aradığımı anlattım. Bana bir kapıyı işaret ederek, orada bir avlu olduğunu, beni orada kimsenin bulamayacağını söyledi. Bu sabaha kadar orada saklandım.

— Neden kızınıza ya da polise ulaşmaya çalışmadınız? O adam size yardımcı olabilirdi.

Ra yine bocaladı.

— Bilmiyorum, çok korkmuştum.

— Geceyi nerede geçirdiniz?

— Avluda!.. Adam bana bir koltuk ve yiyecek bir şeyler getirdi. Orada uyumuşum. Kendisine karşılığını daha sonra ödeyeceğimi söyledim.

— Cevaplarınıza siz de inanmıyorsunuz, değil mi? Şu anda başka soru sormayacağım, ama yarın sabah baş başa konuşmamız gerekiyor.

Bir süre sessizlik yaşandı, sonra Val Valos Roveyda'ya sordu:

— Kitap şimdi nerede?

— Bu sabah erken saatlerde Ho'nun kapısına bırakıldı, kamp-taki gençlerden biri tarafından. Ho'nun öldürülmesi kitabın yerine ulaştığını gösteriyor.

Komisere döndü:

— Bir kitap suç aleti sayılabilir mi komiser?

Halem güldü, Roveyda devam etti:

— Kitabı Ho'ya gönderdikten sonra kendimde bir hafiflik hissettim ve bazı ihtiyaçlarımı gidermek için şehre gitmek istedim. Adamlarından biri beni motosikletin üzerinde görüp Wahab'a haber vermiş olmalı. Beni kaçırdıklarında Wahab, sürekli olarak bana kitabın nerede olduğunu sordu. Ona eziyet olsun diye bir süre söylemedim, sonunda Ho'ya gönderdiğimi açıkladım. Birkaç dakika sonra Sahara peşimize düştü. Ho'yu öldürdükten sonra Wahab'ın da kitabı okuduğu ve kendi sonunu hazırladığı anlaşılıyor.

Halem düşünceli bir yüzle Roveyda'ya baktı.

— Anlayamadığım şey, hazine havuza döküldükten sonra da

Wahab'ın kitaptan vazgeçmemesi. Artık onun ne işine yarayabilir ki?

— Hazineyi dünyaya tanıtan kişi olmak Ho'nun tutkusuydu, ölümcül bir tutku. Ona sahip olmak da Wahab'ın tek amacı ve umudu haline gelmişti. Hazinesinin ortaya çıkmasından sonraki hikâyesini de öğrenmek, umudunu sürdürmek zorundaydı.

Tekrar başlayan sessizliği Tea bozdu ve art arda sorular sormaya başladı:

— Kitabın kopyası nerede?

— Okuduktan sonra yaktım. Yalnızca içindeki resimlerden birini kesip sakladım.

— Hikâyemizin sonunu biliyor olmalısınız!

— Sizlere ait bölümünü bildiğimi sanıyorum. Ho ve Wahab, şu anda başka bir zaman diliminde ve bir başka kırmızı kitabın peşinde olmalılar.

— Neden böyle düşünüyorsunuz?

— Benimki yalnızca bir tahmin Tea!.. Radhakrişna'nın bir sözü üzerine yapılan bir tahmin.

— Onun söylediği nedir?

— Bu dünyanın hakkını veremeyenler, bunu gerçekleştirene kadar tekrar tekrar dünyaya dönmekle yükümlüdürler.

Taos sordu:

— Kitaptan kestiğin resmi görebilir miyiz?

— Henüz değil!

Tibor'a döndü:

— O zarfı bana getirir misin?

Bir süre düşündükten sonra konuşmasını sürdürdü:

— Yaşadıklarım bana bir şeyi öğretti. İnsanın tutkularına kapılıp, geleceğine önceden el koymaya çalışmasının anlamsızlığı. Korkuya kapılıp fırtınanın yönünü değiştirmeye çalışmak yerine, fırtınanın bizi götürdüğü yerde savaşıma yürekliliğini gösterebilmek. Ben bunu yapamamış olmanın bedelini ödedim. Kitabı okurken artık içindekilere karşı çıkmayacağımı biliyordum. Çünkü karşı çıktıkça kitap da değişecekti.

Sonra herkese teker teker baktı.

— Aslında bunun dersini siz de almış olmalısınız. Saatleriniz ilerlemeye devam ederken, kendi zamanınızın durduğu karanlık saatleri kastediyorum.

Herkes Roveyda'nın son sözlerini anlamaya çalışırken, o Ti-bor'un getirdiği zarfı alıp Peppi'ye uzattı.

— Bu zarfı sana veriyorum! Birlikte bir yolculuğa çıkacaksınız, o sona erene kadar açmamanızı istiyorum. Açma zamanı geldiğinde, bunu zaten sizler de bileceksiniz!

Taos düşünceli bir ifadeyle sordu:

— Bizlerden ayrılacakmış gibi konuşuyorsun.

— Evet!.. Zamanımın geldiğini hissediyorum.

Gözleri doldu.

— Sizlere ne kadar bağlanmış olduğumu da!.. Lui, Luka, Ti-bor, hepiniz!

Lui üzgün, sordu:

— Nereye gidiyorsun?

Roveyda yavaşça ayağa kalktı.

— İskenderiye'ye! Dinlenmeye... Orada bir mezarlık var, şehrin biraz dışında. Mezar taşlarından birinin üzerinde "Roveyda Atlas, 1901-1948" yazar.

Sözünü bitirdiği anda, Roveyda'nın görüntüsü yerini bir boşluğa bıraktı. Kamptakiler uzun süre, donakalmış halde Roveyda'nın bıraktığı boşluğa baktılar. Bir süre sonra Sahara sessizce ağlamaya başladı, Lui elleriyle yüzünü kapattı. Sessizliği bozan Luka oldu.

— Gittiğin yerde sana huzur dilerim Roveyda!

Bir süre sonra herkes sessizce yerlerinden kalktı. O sırada bir motor gürültüsü duyuldu, dönüp baktıklarında komiserin gittiğini gördüler.

Kamptakiler masadan yiyecek bir şeyler alırken, zaman zaman aralarında sıradan konuşmalar geçmekte, ama herkes durgun. Bir ara Taos ve Val Valos, meydanın bir köşesinde tıka basa doldurduğu tabağını boşaltmaya çalışan Ra'ya yaklaştılar. Taos, Ra'ya takıldı.

— Komiser gittiğine göre, saklanırken yaptıklarını bize anlatman hâlâ sakıncalı mı?

Ra, ağzı dolu olduğu için bir süre konuşamadı. Sonra yutkundu ve ciddi bir yüzle cevap verdi:

— Ben de az önce bunu düşünüyordum. Sizlerden hiçbir şey saklamak istemiyorum.

Val Valos önerisini açıkladı:

— Biz tekrar ateşin yanında toplanalım. Sen tabağını bitirince bize katıl!

Ağzı yine dolu olan Ra başıyla onayladı.

Quqia, Mafiamia'nın sahnesinde şarkı söylüyor.

"Come to me my melancholy baby! Cuddle up and don't be blue!"

Şarkısını bitirdikten sonra, dinleyicileri selamlayarak alkışlara karşılık veren Quqia, sahneden ayrıldı ve soyunma odasına gitti. Odanın kapısını açtığı anda karşısında, duvara yaslanmış ve kendisine gülümseyerek bakan orta yaşlı adamı görünce irkildi.

— İyi akşamlar Bayan Davis! Adım Halem. Komiser Halem.

Quqia gülümsemeye çalıştı.

— İyi akşamlar komiser.

— Bugün Eski Kent'e giden ve dönmeyen biriyle ilgili olarak sizi ziyaret etmek istedim. Son şarkınızı dinleyemediğim için üzgünüm. Sizinle burada karşılaşabilmek için salondan erken ayrıldım.

— Çok nazıksınız komiser. Soru mu sormak istersiniz, yoksa ben mi aktarayım?

— Sizi dinliyorum Bayan Davis!

— Quqia!

— Dinliyorum Quqia!

— Bu sabah evde şarkı söylerken kapı çalındı. Açtığımda karşımda genç bir adam vardı, oldukça yakışıklı. Çaldığım plağı sordu, sesin bana ait olduğunu söyledim. Karşı komşum imiş, biraz konuştuk. Ben Eski Kent'e gitmek üzereydim, oralarda dolaşmayı seviyorum. O da katılmak istedi...

Halem kadının konuşmasını kesti.

— Çömlekçi dükkânına kadar olanını biliyorum, bana sonrasını anlatır mısınız?

Quqia gözlerini Halem'e dikti.

— Hiç uçmak istediğiniz oldu mu komiser?

— Hayır Quqia, devam edin.

— Bazen insan günlük hayatın dışında olmak, hatta bir düşü gerçemiş gibi yaşamak ister. Te'nin bir süre sonra ortaya çıkacağına inanıyorum. Lütfen bana başka soru sormayın!

— Bu şehirde olmaktan memnun musunuz?

— Alıştığım yerlerden oldukça farklı.

— Uzun süre kalmayı düşünüyor musunuz?

— Bilmiyorum, kalmalı mıyım?

— Kalamayabilirsiniz!

— Bir tehdit mi?

— Te yarın sabaha kadar ortaya çıkmamış olursa öyle sayabilirsiniz.

— Anlaştık komiser! Te yarın sabaha kadar dönmemiş olursa tehdidinize yine de gerek kalmayacak. Çünkü ben sizin yanınızda olacağım.

— İyi akşamlar Quqia!

— İyi akşamlar komiser!

Halem kapıdan çıkmak üzereyken birden dönüp Quqia'ya baktı.

— Şu çömlekçi, sizce iyi para kazanıyor değil mi?

Quqia güldü.

— Zavallı yaşlı adam, o kadar sade bir hayat sürüyor ki!.. Ama yine de bilinmez!

Film ekibindekiler artık sönmeye yüz tutmuş ateşin yakınında hâlâ oturmuş konuşmaktalar. Çingeneler kampa dağıldığı için yalnızca Luka onlarla birlikte. Sahara, Ra'ya sordu:

— Sence Te gerçekten orada kalır mı?

— Tabii ki dönecek, onu iyi tanırım. Ona değişik görünen her şeye bir süre takılıp kalır.

Taos itiraz etti:

— Değişik görünen şeyler ve gerçek değişiklik birbirinden farklı durumlar.

— O zaten gerçek bir değişiklikten korktuğu için değişik görünen şeylerin peşinden gider.

Bir an durdu.

— Tabii oralarda huy değiştirmezse!

Tea afacan çocuklar gibi sordu:

— Gidip onu getirelim mi?

Val Valos ona baktı.

— Yani biz de oraya gidelim diyorsun!

Tea cevap vermedi. Uzun süren sessizliğin ardından Val Valos konuştu:

— Gitme fikrine itiraz eden var mı?

O ana kadar hiç sesi çıkmayan Pia sordu:

— Ne zaman gidilecek?

— Şimdi!

Bir süre herkes birbirine baktı. Val Valos, Ra'ya döndü:

— Bizi oraya götürür müsün?

— Bir şartla!.. Nelerle karşılaşacağımızı bilmiyoruz. Bu nedenle, olaklardan hiçbir şekilde beni sorumlu tutmayacaksınız!

Herkes başıyla onayladıktan sonra Ra devam etti:

— Yalnız bir sorun var. Vakit gece yarısını çoktan geçti. Bu saatte çömlekçi dükkânı kapalı olduğuna göre oraya nasıl gireceğiz?

Luka gevrek bir kahkaha attı.

— Sorununuz o olsun!

Cebinden bir maymuncuk kümesi çıkardı ve gülüşmeler arasında maymuncukları Val Valos'a uzattı.

— Dönüşte iade etmen ricasıyla!

Val Valos yerinden kalktı, diğerleri de. Luka masadan aldığı çanı çaldı.

— Misafirlerimiz gidiyorlar!

Diğerlerine takıldı.

— Komiser bana sorarsa evlerine döndüler mi diyeyim?

Sonra çadırlardan birine girip, elinde iki elektrik feneriyle döndü. Birini Peppi'ye, diğerini Taos'a verdi.

— Gerekebilir.

Vedalaşmalardan sonra arabalarına bindiler ve kamptakilere el sallayarak uzaklaştılar.

Eski Kent'te ıssız ve yarı karanlık bir sokakta, kamptan gelenler Eski Kent'le tuhaf bir karşıtlık yaratan görünüşleriyle bir köşeyi dönüp sokağa girdiler. Ra, heyecanla az ötedeki çömlekçi dükkânını işaret etti.

— İşte orada!

Herkes durduğunda Taos etrafa bakınarak sordu:

— Val Valos ve Tea neden geciktiler acaba?

Ra açıkladı:

— Val Valos nerede buluşulacağını gayet iyi anladı. Jaguar'ı şoföre bırakıp Tea'nın arabasıyla geleceğini söylemişti. Biraz bekleyelim!

Az sonra geç kalan ikili köşede göründüler. Peppi sordu:

— Neden bu kadar geciktiniz?

— Val Valos, Roveyda'nın evini görmek istemişti, o nedenle yolumuzu uzattık. Ama ev orada yok!

Sahara anlamadı:

— Ne demek, ev orada yok!

Lui şaşkın, sordu:

— Peki evin yerinde ne var?

— Evin yeri de yoktu.

— Yani ev bizlerin yarattığı bir düş mü?

Ra'nın sabrı taşıtı.

— Bunları gittiğimiz yerde tartışırız. Bir an önce bu sokaktan kaybolmamız gerek!

Val Valos elindeki maymuncukları gösterdi.

— Kim denemek ister?

Peppi maymuncukları aldı ve birkaç denemeden sonra kapı açıldı. Etrafa son bir kez bakındıktan sonra teker teker içeri girdiler. Tea, Peppi'ye takıldı.

— Bu işlerde usta görünüyorsun!

Peppi güldü.

— Film setlerinden deneyimliyim.

Avluda toplandıklarında Taos sıkıntılı göründü.

— Komisere ihanet ediyormuşum gibi bir duygu yaşıyorum.

Sahara katıldı:

— Ben de!

Ra birden sinirlendi.

— O zaman onu da davet etseydiniz!

Sonra sakinleşerek açıkladı:

— Sanıyorum, komiserin benim nerede saklandığımı ve Te'nin nerede olduğu konusunda bazı tahminleri var. Ama nedense fazla kurcalamak istemedi.

Avlunun köşesindeki kapıya doğru yürürken eliyle işaret etti.

— Beni izleyin!

Ra önlerinde, dehlizde yürürlerken Sahara, Ra'ya seslendi:

— Çok yolumuz var mı?

Hafif bir çığlık duyuldu, herkes dönüp baktı. Arkadan gelmekte olan Tea seslendi:

— Devam edin, önemli değil! Sadece burkulan bileğime anlık bir sancı girdi.

Bir süre daha yol aldıktan sonra Tea'nın çığlığı tekrar duyuldu, bu kez bayağı yüksek.

— Aman tanrım! Maharaşi incileri! Hepsi yere saçıldı. Yardım et Val Valos, lütfen... hepiniz yardım edin, yetmiş bir adet olacak.

Val Valos, sakın bir sesle diğerlerine seslendi:

— Ben bu işi daha önce iki kere yaptım. Dizüstü çökerek arayın, daha kolay toplanıyor.

Herkes çökmüş incileri ararken Tea'nın çığlığı tekrar duyuldu:

— Aaaa!!! Olamaz! Sen nereden çıktın?

Tea şaşkınlıktan topladığı incileri yere düşürdü. Diğerleri baktıklarında, Tea'nın yanında diz çökmüş Te'yi görünce şaşkın-

lık sesleri çıkararak ayağa kalktılar. Te alaycı bir sesle açıkladı:

— Yardıma geldim! Bu işi daha önce yaptığım için deneyimliyim.

Peppi elindeki feneri Te'nin yüzüne tuttu.

— Burada ne işin var?

— Onu ben size sormalıyım... Sahi, Komiser Halem nerede?

Onu göremiyorum.

Ra alaycı, karşılık verdi:

— Seni geri getirmemiz için bizi görevlendirdi.

Te bu cevaba güldü, sonra birden Albrigetta'yı fark etti.

— Siz kimsiniz?

Taos kızın yerine cevap verdi:

— Benim arkadaşım, kulübün yeni üyesi. Adı Albrigetta!

Tea birden kızdı.

— Bunları bırakın ve bana yardım edin! Tanrım, Maharaşi'nin incileri bu pis dehlizde ve yerlerde!

Tekrar inci toplamaya koyuldular. Bir süre sonra, Peppi'nin tuttuğu fenerin ışığında Sahara'nın eşarbının içinde toplanan inciler sayıldı. Sonunda Val Valos üzgün bir sesle Tea'ya döndü:

— İki kere saydık Tea! Her iki sayımda da bir tane eksik çıktı. Yetmiş inci bulabildik. Kolyeyi bir eksikle kullanamaz mısınız?

Tea ağlamaklı cevap verdi:

— Lütfen, mutlaka bulmalıyız! Maharaşi, incilerden birini bile kaybetmenin bana uğursuzluk getireceğini söylemişti.

Herkesin sabrının tükendiğini fark eden Val Valos kesin konuştu:

— Üzgünüz Tea, ama yolumuza devam etmemiz gerek. Buraya bir işaret bırakıp dönüşte tekrar ararız.

Tea somurtarak başını salladı. Ra merakla Te'ye sordu:

— Dönüyor muydun?

— Evet.

— Döneceğine inanıyordum, ama bu kadar erken değil.

Diğerleri bu konuşmayı dikkatle izlerken Te devam etti:

— Sen gittikten sonra, oraya ait olmadığımı, olamayacağımı anlamaya başladım. Yalnızca seyredebileceğimi, onlardan biri

gibi yaşayamayacağımı fark ettim. Seni, hepinizi, hatta şehri bile özledim. Bir yere ait olduğumu hissettim, bunu kabul etmekten sürekli kaçınmış olduğumu da... Sonra yola çıktım.

Peppi sordu:

— Bizimle tekrar oraya gitmeyi düşünür müsün?

Te durakladı, sonra bir süre güldü.

— Tuhaf bir dünya bu! Ben sizlerle birlikte olmak için dönmek istemiştim.

Umursamazcasına omuzlarını silktili.

— Sizinle geliyorum.

Tekrar yola koyuldular. Bir süre sonra ileride, basamaklar ve kapı göründü. Ra haykırdı:

— İşte!

Sahara inanamaz bir yüzle baktı:

— Yani karnaval orada, o kapının ardında mı?

Ra gülümseyerek başını salladı. Herkes çok heyecanlandı. Te sordu:

— Kim önce çıkmak ister?

Birbirlerine baktılar. Sonra Val Valos, Tea'yı elinden tuttu ve basamakları çıkmaya başladılar. En son çıkan Ra oldu.

Yıllardır terk edilmiş olduğu belli, kırık dökük ve çürümeye yüz tutmuş ahşap bir evin verandasında, şaşkın şaşkın etrafa bakındılar. Simsiyah karanlığın ortasında tek başına duran evin çevresi boş ve ıssız. Uzaklarda bir şehrin pırıltılı ışıkları görünmekte. Bir kadın sesinden hüznü bir balad, sert esen rüzgârla duyulup kayboluyor. Quqia'nın sesi!

Herkes donuk bir yüzle ilerideki şehrin ışıklarına bakarken Sahara sessizliği bozdu:

— Yanılmıyorsam, ileride gördüğüm uzun hat, palmiyeli yol!

Tekrar gelen sessizlikten sonra Taos'un sesi duyuldu, kuru ve katı:

— Yanılmıyorsun Sahara!

Pia önce kolundaki saate, sonra gökyüzüne baktı.

— Saat yediyi geçiyor. Güneş çoktan doğmuş olmalıydı.

Kimse cevap vermedi, bir süre sonra Val Valos konuştu:

— Sanırım zarfı açma zamanı geldi!

Peppi başını salladı ve zarfı açtı. Hepsi çevresine toplandılar. Taos elindeki feneri resme doğrulttu. Fotoğrafta hepsi toplu halde Peppi'nin tuttuğu bir fotoğrafa bakıyorlar. Tea cılız bir sesle sordu:

— Bu fotoğraf ne zaman çekildi?

Val Valos karşılık verdi:

— Hiçbir zaman!

Tea yüzüne bakınca açıkladı:

— Bu fotoğraf kırmızı kitaptan alınmış, şu andaki halimizin fotoğrafı.

Quqia'nın baladı bir ara hızlanan rüzgârla daha da yakınlaştı, bir süre sonra hiç duyulmaz oldu.

—

KIRMIZI KİTAP

"Her Okunuşunda
Değişecektir"

Metis Edebiyat
ISBN 975-342-235-0

METİS YAYINLARI, İPEK SOKAK NO. 9, 80060 BEYOĞLU, İSTANBUL